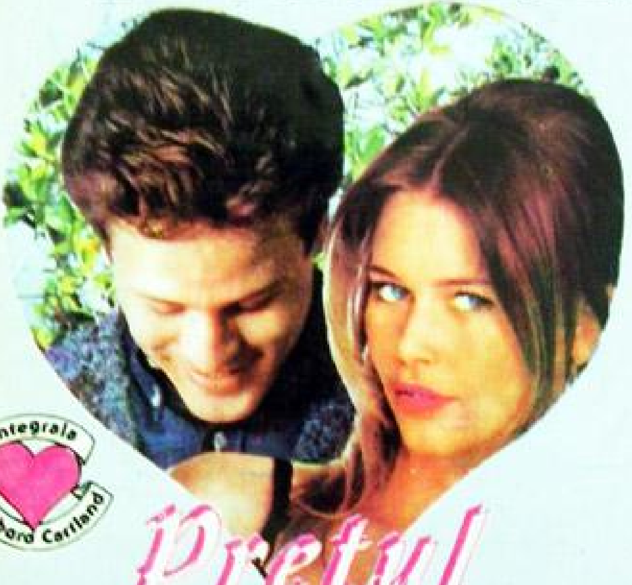
BARBARA CARTLAND

Integrala Barbara Cartland

Prețul dragostei

CAPITOLUL 1

Aplecat deasupra capotei Rolls Royce-ului, şoferul trebăluia la motor fluierând un cântec la modă, care deja plictisise Londra. Câţiva copii se jucau pe trotuarul străzii, bucuroşi de soarele matinal.

Fiona se cuibări în patul său strâmt, încercând să-şi regăsească visele, dar zgomotele care urcau până la ferestrele sale o treziră de-a binelea. „Ce vacarm!" gândi ea iritată. Dar ar fi găsit o cameră atât de convenabilă într-un cartier mai liniştit? Camera avea doar un pat de fier, o comodă şi un lavabo, dar toate numai pentru ea singură. Totuşi, cei zece silingi pe care trebuia să-i plătească săptămânal proprietăresei, soţia şoferului, i se păreau mulţi mai ales săptă-

mânile trecute, înainte de a-şi fi găsit slujba actuală, o slujbă plătită cu tariful princiar de treizeci şi cinci de şilingi pe săptămână. Avea încă ochii iritaţi de atmosfera plină de fum pe care o părăsise acum cinci ore. Picioarele îi erau obosite şi pentru că fuseseră torturate de încălţămintea nouă, încă prea strâmtă, cumpărată de ocazie. Totuşi se gândea cu o evidentă satisfacţie la această slujbă luată de sub nasul atâtor candidate, care făcuseră tot posibilul s-o obţină, animate de aceeaşi dorinţă de a scăpa de mizerie.

Fiona avea acum un loc de „animatoare" în restaurantul cel mai şic din West End. „Paglioni" era frecventat de înalta societate şi chiar de membrii familiei regale. Orchestra începea să cânte la ora 10 seara. Din acest moment sarcina Fionei consta în obligaţia de a dansa, pentru a încuraja clienţii de a face acelaşi lucru. Ea rămase aşezată la o masă, aşteptând să-i fie prezentat un cavaler. O altă „animatoare" avea acelaşi rol şi de asemenea un bărbat. Dar el îşi putea permite să invite doamne mai „coapte", plictisite de soţi prea bătrâni, sau prea apatici ca să înveţe dansurile moderne.

Totul era foarte respectabil. Orice bărbat care dorea să danseze cu una dintre ele, se ducea să-l caute pe Paglioni, care le făcea el însuşi cunoştinţă, sau un alt angajat al său. După această cunoştinţă formală „animatoarea“ acceptă invitaţia.

În cele mai multe restaurante „atenţiile“ sub formă de bacşişuri erau mai importante decât salariul, dar Paglioni considera că un client venea să cineze la el cu mai multă plăcere, dacă putea să danseze fără să fie obligat să-şi plătească partenera. El se lăuda cu această generozitate în faţa salariaţilor săi. Dacă treaba aceasta era în beneficiul său, „animatoarele“ erau dezavantajate. În mod excepţional un domn, satisfăcut de partenera sa, sau un străin care nu cunoştea obiceiurile casei, le strecura câte o bancnotă în mână.

Mulţi bărbaţi singuri îşi părăseau cluburile venind la restaurant, ştiind că puteau în schimbul consumaţiei să se bucure de compania unei animatoare. Noaptea trecută, Fiona constatase că toţi partenerii erau trecuţi de şaizeci de ani. Curios era faptul că majoritatea dintre ei dansau bine, lucrul de care erau mândri şi doreau să fie lăudaţi. La ora 9 şi

jumătate Fiona şi colegii săi trebuiau să fie la post şi era de presupus, îmbrăcaţi elegant.

— Trebuie să aveţi mai multe rochii de schimb decretase Paglioni, ca şi cum rochiile de seară erau uşor de procurat cu salariul pe care-l primeau. Dar Fiona era prea fericită de a avea o slujbă, ca să se mai gândească la condiţiile care li se puneau.

— Nu uitaţi niciodată adăugase Paglioni în engleza sa stricată, că voi sunteţi aici pentru a-i satisface pe clienţii mei. Acesta este esenţialul, dacă nu le sunteţi pe plac, veţi pleca şi eu nu dau avertismente. Aşezată în autobuzul care o ducea în Piccadilly, Fiona şi-a amintit de cuvintele sale. Îşi coafase frumos părul, şi-a făcut manichiura şi ştia că modesta rochie de muselină roşie, cumpărată la solduri, îi venea bine. Privirile admirative ale pasagerilor din autobuz i-o dovedeau cu prisosinţă. Din câştigul său săptămânal şi-a cumpărat şi pantofi asortaţi cu rochia şi o poşetă cu perle care să o înlocuiască pe cea veche din piele neagră care nu s-ar fi potrivit cu ţinuta sa. Cât despre mantou, chiar dacă nu era prea elegant, îi ţinea de cald şi putea să-l lase la garderobă imediat ce sosea. „Oricât de mic este acest salariu, trebuie să-mi păstrez slujba,

îşi spunea ea, îmi permite cel puţin să am o masă bună pe zi“ căci Paglioni le oferea cina, fără băutură, bineînţeles.

Sosise mai devreme şi trebui să-şi aştepte colegii pe coridor. Claire Bailey, înaltă şi brunetă, era exact opusul Fionei. Farmecul său oriental, tenebros, voluptuos, contrasta cu părul blond şi ochii albaştri ai Fionei şi cu frumuseţea ei tipic engleză, ceea ce, fără îndoială a contat mult atunci când a fost aleasă. Claire, care lucra la Paglioni de câteva luni, avea mult succes la clientela localului şi Fiona privea cu invidie rochiile sale elegante. Claire s-a înţeles cu o casă de mode cunoscută să-i împrumută modelele sale, dar era terorizată în permanenţă ca nu cumva rochia să fie deteriorată căci atunci ar fi trebuit să o plătească. „Bărbaţii sunt atât de brutali“ s-a confesat ea Fionei. Micul surâs care a însoţit cuvintele sale i-a provocat fiori, căci Fiona era speriată de ceea ce o aştepta în perspectivă.

Paul, colegul lor, era aşa cum te aşteptai să fie, înalt, brunet, cu o siluetă elegantă. Din cauza unei stări de lene înnăscută, fusese concediat pentru incompetenţă de la diverse magazine unde fusese şef de raion. Incapabil de a se trezi de dimineaţă, plictisit să stea ore

întregi în picioare, el aprecia slujba sa din momentul de faţă ce permitea să-şi petreacă cea mai mare parte a zilei în pat. Pentru a-şi rotunji salariul dădea lecţii de dans, care nu erau decât un pretext care permitea unor doamne mai în vârstă să-l cunoască mai în intimitate. El se prezenta la domiciliul lor la începutul după amiezii, aluneca împreună cu ele timp de o oră pe parchetul ceruit, apoi făceau o conversaţie discretă în faţa unei ceşti de ceai. Era suspectat, în ciuda ordinelor lui Paglioni, că le cerea bani şi nu dansa niciodată de două ori cu o femeie care uita să-i dea. Colegele sale erau obligate să nu refuze nici o invitaţie la dans în timp ce el, ca bărbat, putea să aleagă. Fiind un angajat mai vechi, Paglioni îl considera un stâlp al casei, căci vedea defilând în fiecare seară admiratoarele lui venind să mănânce cu soţii lor, care nu prea doreau să danseze, dar care plăteau nota. Paul era politicos şi amabil cu Fiona. Avea manierele afectate ale unui gigolo şi nu le abandona nici când se adresa colegelor sale.

Toţi trei aşteptau, aşezaţi la masa lor şi când orchestra începea să cânte muzica de dans, Paul se înclină uşor în faţa Fionei.

— Vreţi să dansaţi cu mine, domnişoară Mayne?

Dominându-şi nervozitatea, Fiona se ridică, îngrozită să nu greşească. Din fericire, Paul era un excelent dansator. Mai multe minute au rămas singuri pe ringul de dans, dar curând au apărut şi alte perechi, iar mai mulţi s-au ridicat să facă acelaşi lucru.

— Putem să ne întoarcem să ne terminăm cina, declară Paul.

Peştele, deşi era rece acum, i s-a părut foarte apetisant Fionei, căci de săptămâni de zile mesele ei erau foarte modeste. Londra era plină de oameni care căutau de lucru, gata pentru orice, decât să înfrunte îngrozitoarea perspectivă de a muri de foame.

Tatăl Fionei fusese avocat în suburbiile Londrei şi acolo trăise şi ea. Om morocănos, auster, el a acceptat viaţa şi moartea cu acelaşi fatalism. Nu avea prieteni şi copilăria Fionei a fost o lungă perioadă solitară. Mama sa murise tânără şi nimeni nu a înlocuit-o. O singură servitoare avea grijă de casă, şi n-avea nici o afecţiune nici pentru Fiona, nici pentru tatăl ei, dar îşi făcea munca destul de conştiincios.

La liceul la care l-a urmat a primit o educaţie care n-a pregătit-o pentru nici o muncă în mod special, nici să fie guvernantă sau învăţătoare. Când a părăsit şcoala ştia să bată la maşină, atât cât era nevoie în biroul tatălui său.

Timp de doi ani ea l-a ajutat cu bunăvoinţă, primind mai multe plângeri decât mulţumiri şi nici un fel de salariu. Cu şase luni în urmă tatăl său muri subit. El nu era deloc popular şi biroul său nu prea avea succes. După ce a lichidat tot ce se putea, Fiona se trezi cu un capital de o sută de lire. Din fericire contractul pentru casă expira doar peste un an, dar proprietarul generos accepta să-l rezilieze imediat.

Înţelegând că nu va obţine de lucru în acele locuri, ea plecă la Londra şi îşi începu căutările în West End. Bancherul ei a convins-o să-şi plaseze cele o sută de lire în acţiuni ale împrumutului de război şi şi-a propus să nu se atingă de ei decât în caz de absolută nevoie. Mama sa fusese de origine germană şi Fiona nu ştia nimic de familia sa, cât despre tatăl său, nu-i cunoştea nici o rudă şi moartea sa nu părea să fie regretată de nici un prieten.

Înainte de orice avea nevoie de o cameră. A găsit una într-o pensiune, aproape de staţia de metrou Marble Arch, aşteptând ca atunci când salariul său va creşte să-şi găsească ceva mai bun. Îşi făcea curăţenie singură, dar proprietăreasa îi aducea micul dejun. Ceai, niciodată destul de cald, pâine şi margarină. Totul era aşezat în faţa uşii la ora zece dimineaţa. Dacă se trezea mai târziu şi ceaiul era rece, era numai ea de vină.

În prima săptămână a căutat un loc de manechin sau de vânzătoare în magazinele cele mai şic, dar i se imputa mereu lipsa ei de experienţă. Datorită unui anunţ dintr-un ziar s-a hotărât să încerce să obţină postul de „animatoare" căci ea presupunea că pentru o asemenea slujbă era suficient să fii frumoasă şi bine îmbrăcată. Mai purta încă doliu, negrul îi punea în valoare părul său blond, hainele erau noi şi se ştia elegantă. Deci căuta prin diferite Night-cluburi şi restaurante întâlnind în ultima vreme aceleaşi fete care căutau şi ele de lucru. Ele acceptau refuzurile cu fatalism, unele păreau prea proaste ca să se revolte împotriva destinului, altele ridicau din umeri glumind despre lipsa lor de noroc. În sfârşit, Fiona află că Paglioni era în căutarea unei fete.

— Brenda îşi încearcă norocul în teatru, îi explică vecina sa. Pleacă în turneu săptămâna viitoare. Dacă vor avea succes vor reveni la Londra. Are noroc, nu? Patru lire pe săptămână! Deci Paglioni caută o înlocuitoare.

Şi astfel Fiona se aşeză, a doua zi dimineaţa, la coada care se formase în faţa restaurantului. Era o zi ploioasă şi candidatele aşteptară tremurând în ploaie până când Paglioni se hotărâ să le primească. Chelnerii curăţau restaurantul căutând să aerisească pentru a risipi mirosul de tutun. Pe jos erau mucuri de ţigări, bucăţi de hârtie. Sala dădea impresia unei imitaţii grosolane de lux, dar o iluminaţie abilă va ascunde acest lucru clienţilor.

Fiona îl detestă de la început pe Paglioni, un italian bondoc şi oacheş nu prea rasat, dar care deja fuma trabuc. Fetele au fost introduse câte şase, el le privea cu pălăria pe cap, în timp ce ele aşteptau pe ringul de dans, mai ţipa şi la câte un om de serviciu care nu se mişca destul de repede. În sfârşit se întoarse spre ele. Fiona era prima din cele şase. O cântări din cap până în picioare, îi puse câteva întrebări, apoi le examină şi pe celelalte.

Ea a fost cea selecţionată, totuşi, în ciuda bucuriei sale i-a fost greu să privească în faţă celelalte fete care plecau dezamăgite prin ploaie ca să-şi reia căutarea. Dar, fiecare pentru sine şi în această dimineaţă nu se gândea decât la bucuria de a nu mai trebui să caute de lucru.

Se întinse cu voluptate în patul său şi aruncă o privire spre ceasul deşteptător.

— E ora zece şi jumătate!

Se ridică, deschise uşa şi-şi luă tava cu micul dejun. Ceaiul era rece, dar ea îl bău şi mâncă până la ultima firimitură bucata de pâine unsă care se afla pe şervet. Asta îi va permite, poate, să aştepte până la cina care-i va fi servită astă seară la Paglioni.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Fiona în momentul când s-a aşezat alături de Claire.

Lucra deja de o lună la Paglioni şi cunoştea din vedere pe majoritatea clienţilor. Cu unii, legase chiar relaţii prieteneşti. Femeile, bineînţeles, n-o băgau în seamă. Şi-a dat repede seama că atitudinea unui bărbat era diferită în situaţia când venea singur sau

întovărăşit de cineva. Într-o seară a dansat de două sau trei ori cu un tânăr fermecător. S-a aşezat apoi la masa la care era şi Claire, insistând să le ofere şampanie, lucru care a fost remarcat şi aprobat cu entuziasm de Paglioni. A doua zi, Fiona văzu venind pe noul său prieten înconjurat de un grup de bărbaţi şi femei.

— Iată-l pe Harry! exclamă ea veselă, crezi că va veni să ne vorbească?

Claire s-a grăbit să-i spulbere orice iluzie.

— Bineînţeles că nu! răspunse ea pe un ton sec. Şi încetează să-i mai atragi atenţia, Fiona. Nu trebuie nici să-l saluţi, nici să-i zâmbeşti înainte ca el să te fi observat.

Dar Harry, care n-avea în mod cert intenţia să o observe, evită cu grijă privirile ei. După două, trei zile, reveni singur, la fel de vesel şi de fermecător ca prima dată.

Fiona dansă în acea seară cu un domn înalt şi frumos în ciua vârstei sale. Faţa sa ridată trăda totuşi toate semnele unei experienţe uşuratice. El dansa într-o manieră prea intimă după gustul Fionei, căreia i s-a părut de la început antipatic şi s-a folosit de prima împrejurare să scape de el. Dar cavalerul ei comandă şampanie şi stridii. Era

absolut clar că era un personaj important, căci i se rezerva masa de onoare, o sofa plasată într-un mic alcov rezervată celebrităţilor, sau membrilor familiei regale, care onorau uneori prin prezenţa lor acest restaurant.

— Acesta este lordul Winthrop, explica Claire. Este foarte bogat şi locuieşte într-o casă splendidă colţ cu Park Lane.

— Ah, da! Casa „Winthrop"... În orice caz, el nu-mi place deloc.

— Nu mă miră, este infect. Dar iată-l pe generalul meu. Plec să cinez cu el, pe mâine, Fiona!

Ea zâmbi în timp ce un domn bătrân şi chel, se apropie de masa lor. Plecară la o altă masă în fundul sălii şi Claire se porni să comande ceea ce era cel mai scump pe lista de meniu. Asta şi pentru plăcerea lui Paglioni — animatoarele trebuiau să-i încurajeze pe clienţi să-şi cheltuiască banii — dar şi pentru că Claire era o mare mâncăcioasă.

Nu trecu mult timp şi lordul Winthrop veni s-o invite din nou pe Fiona. Ea se ridică cam în silă şi nu acceptă să danseze din nou cu el, decât atunci când observă privirea lui Paglioni, care o fixa. Dansa destul de bine, dar lordul Winthrop o ţinea mult prea strâns.

— Eşti foarte frumoasă, murmură el.

— Mulţumesc, răspunse cu răceală.

Puţin îi păsa de complimentele de genul acesta, mai ales venite de la oameni pe care nu-i plăcea.

— Vrei să cinezi cu mine mâine seară?

Ea căută înfrigurată o scuză.

— Cred că am o altă obligaţie, începu ea cu o voce ezitantă.

— Nici o problemă, vorbesc eu cu Paglioni.

— Nu, nu, o să încerc să mă descurc!

— În cazul acesta draga mea, treaba este aranjată. Voi fi aici la ora unsprezece (şi o strânse mai aproape de piept). Unde locuieşti?

— Am o cameră într-o pensiune.

— O cameră frumoasă?

— Este foarte mică, aş vrea să mă mut, dar este foarte greu să găseşti ceva în acest moment.

— Poţi primi prieteni?

Înţelegând scopul remarcii sale, răspunse repede.

— Oh, nu! Bineînţeles că nu! Nu am decât o cameră mică în apartamentul proprietăresei mele.

— Asta trebuie să fie foarte neplăcut pentru o fată frumoasă ca dumneata.

Ea aplecă fruntea.

— Eu nu invit pe nimeni acasă, spuse ea cu fermitate.

— Probabil că te invită ei?

— Când îmi termin munca aici, sunt atât de obosită, că nu am decât o singură dorinţă: să dorm... Cred că s-a terminat dansul, va trebui să vă duceţi să vă terminaţi cina.

— Voi reveni curând, promise strângând-o la piept într-un fel care o făcu să roşească, iar ochii i s-au aprins de mânie.

— Acest bătrân nebun îşi permite cam multe! Îi spuse lui Paul, pe care-l găsi la masă.

El începu să râdă.

— Personal nu văd nici un inconvenient, are bani mulţi!

— Îl găsesc respingător!

Paul îi aruncă o privire iscoditoare.

— Ai de gând să-ţi păstrezi mult timp aerele tale de virgină? întrebă el. Este amuzant pentru moment, dar nu poţi continua să faci pe fandosita, în locul tău aş fi atentă să nu-l ofensez. Este un tip infernal, dar şi unul dintre cei mai buni clienţi.

— Asta mi-am dat seama.

— Încearcă să nu uiţi, o sfătui el pe un ton mai prietenesc. Un tango, vino, să dansăm.

Se ridicară imitaţi de alte două, trei perechi. Fiona simţi privirea lordului Winthrop fixată asupra sa. În timp ce executau paşii complicaţi ai unui tango, ea se întreba cum să scape de acest bătrân. Lordul îi provoca o indispoziţie, o dorinţă urgentă de a-l evita. Claire o considera o nebună, Paul n-o înţelegea, n-avea pe nimeni căreia să-i încredinţeze temerile ei. Şi apoi, s-ar putea să n-aibă dreptate...

Era mulţumită de când lucra la Paglioni. La început i-a fost cam greu cu orarul care o obliga să se culce atât de târziu dar s-a obişnuit şi dormea ziua în ciuda zgomotului, până la ora prânzului. Dar nu a putut să facă nici o economie şi-a ipotecat chiar salariul pentru următoarea săptămână căci şi-a cumpărat o rochie nouă. Ea nu putea să-şi permită să piardă acest loc şi asta depindea în mod esenţial de atitudinea sa. O singură plângere, şi ar fi fost silită să-şi caute din nou de lucru. „Am devenit morbidă, îşi reproşă ea, e o prostie! Şi asta numai pentru că un bărbat m-a invitat la cină!".

Ea aruncă o privire în direcţia lui şi-şi dădu seama că el o urmăreşte. Aşezându-se din nou la masă alături de Paul, o apucă furia:

— Detest această viaţă!

El o privi cu un aer surprins:

Dacă tu cunoşti una mai bună...

Fiona începu să râdă.

Oh, nu, din nefericire!

Nici eu, am cunoscut însă şi unele mai rele, zise el bând o înghiţitură mare de apă. Apoi se ridică pentru a invita pentru următorul fox trot o vaduvă veselă de şaizeci şi cinci de ani. În trecere, el se privi cu satisfacţie în oglindă.

„E prea prost ca să-şi dorească mai mult“ gândi Fiona, dar deja lordul Winthrop se îndreptă spre ea.

CAPITOLUL

2

Unul dintre clienţi i-a atras atenţia Fionei. A aflat curând că se numea Jim Macdonald, că era fiul unui lord, proprietarul unui mare domeniu în Scoţia. Claire, care i-a văzut fotografia într-o revistă i-a arătat-o a doua zi după ce el venise la masa lor. Sosise la ora când se terminau spectacolele la teatre, era împreună cu un prieten, amândoi îmbrăcaţi în smoking şi Fiona spera că el o va invita la dans. Până atunci ea l-a văzut mereu în compania a două, trei cupluri foarte distinse, nu ca acele creaturi gălăgioase pe care le detesta atât de mult. Dansau puţin, preferând în mod vizibil plăcerea unei conversaţii.

Jim Macdonald era înalt, distincţia sa era remarcabilă printre clienţii care frecventau

acest restaurant, unde nu venea oricine. Avea părul blond, ochii albaştri-cenuşii în care juca mereu o lumină strălucitoare.

Nu corespundea canoanelor obişnuite de frumuseţe, dar avea un farmec foarte englezesc.

Fără să aştepte să fie prezentat în mod formal, el se îndreptă spre Fiona şi o întrebă:

— Vreţi să dansaţi cu mine?

Ea acceptă imediat, fericită ce a fi liberă. Se învârtiră câteva minute în linişte, după care el declară:

— Nu m-am înşelat presupunând că dansaţi minunat.

Vocea sa era profundă, seducătoare şi Fiona i-a adresat un surâs plin de încântare.

— Sunt fericită că nu sunteţi decepţionat.

— Apreciez bunii dansatori, cu toate că eu sunt un cavaler neîndemânatec. Nu dansez prea des.

— Dar dansaţi foarte bine, protestă ea, sincer.

Acest scurt schimb de cuvinte a fost preludiul unei conversaţii plăcute. Fiona mânca. la masa ei şi se mira de nenumăratele puncte comune de care erau interesaţi amândoi. Au dus totuşi o viaţă atât de deosebită. Timpul

trecu atât de repede, încât au fost miraţi că sala se golise.

— Aş vrea să ne revedem — zise Jim. Veniţi să dejunăm împreună mâine.

Fiona acceptă fără să ezite.

A doua zi, se regăsiră într-un mic restaurant din Dorer Street şi în timpul unui prânz excelent vorbiră de toate. Jim a făcut atâtea lucruri! A fost crescut în Scoţia. A venit apoi războiul. În ultimul an a fost în armată, apoi, nemaidorind să se întoarcă la viaţa de la ţară, a părăsit Anglia plecând în Africa, unde aproape un an s-a ocupat de o fermă. A revenit, căci tatăl său se îmbolnăvise şi nu se mai putea îngriji de domeniu. Apoi nu s-a mai putut hotărî să plece din nou, dar a făcut scurte călătorii în multe ţări. Nu putea suporta lenevia, s-a interesat de fabricarea automobilelor şi era acum în fruntea uneia din cele mai importante fabrici din ţară.

Era tânăr şi dornic de a gusta din tot ce viaţa putea să-i ofere. Totul îl amuza. Fascinaţia care o exercita asupra femeilor i-a provocat şi multe decepţii. Ele l-au urmărit şi linguşit până la a le considera ca un simplu divertisment.

El nu-i făcu Fionei complimentele pe care se obişnuise să le asculte la Paglioni. Nu

încercă să-i facă curte, dar ea avea suficientă intuiţie feminină ca să-şi dea seama că îl atrăgea şi se vor revedea.

Şi în aceeaşi seară, îmbrăcându-se în micuţa sa cameră, se gândea la Jim, la farmecul său. Apoi îşi aminti de iminenta sa întâlnire cu Lordul Winthrop. Acest om era periculos, şi ea nu se putea debarasa de această idee neplăcută. Totuşi prima seară petrecută împreună s-a petrecut fără incidente. Ea ar fi apreciat chiar conversaţia sa, dacă n-ar fi încercat tot timpul să-i atingă genunchii pe sub masă şi să o ţină de mână. Când el s-a oferit s-o conducă acasă, ea a pretextat că trebuie să treacă pe la o prietenă.

— Data viitoare am să te conduc acasă i-a replicat el, şi ea a trebuit să accepte.

El îi pusese o mie de întrebări indiscrete cărora ea se forţa să le răspundă cât mai evaziv. N-avea nici un chef să vorbească despre viaţa ei, despre înclinaţiile sau visurile ei, cu acest bătrân desfrânat. Claire i-a vorbit mult despre el. Avea mulţi bani moşteniţi dintr-o braserie a familiei. Avea două fete măritate, soţia sa îşi petrecea cel mai mult timp la Paris, unde se pare că avea legături cu diverşi tineri, care ar fi putut să-i fie copii. Era

un om solitar, dar avea totdeauna o amantă, se pare că nu-l interesau decât blondele.

— Eu nu risc nimic, declară Claire. Din contră, nu-mi displace să ies cu bătrâni uneori. Lordul Winthrop a dat mai mult de o sută de lire unei fete care „lucra" aici şi i-a oferit şi o splendidă haină de blană!

— Nu doresc nici bani, nici blănuri, zise Fiona tremurând.

Claire începu să râdă?

— Nu fii proastă. Va trebui ca mai devreme sau mai târziu să faci acest pas, atunci ar fi mult mai bine s-o faci cu un tip bogat!

— Oh! Nu cred că asta vrea de la mine, protestă Fiona.

Din râsul ironic al lui Claire a făcut-o să înţeleagă că speranţele sale erau absurde. „Voi putea să-l menţin la distanţă dacă voi găsi o scuză valabilă ca să nu mă însoţească acasă" îşi spuse ea. Trebuia găsit ceva care să sune convingător.

Această înspăimântătoare sabie a lui Damocles, uitată în timp ce se gândea la Jim, reapăru din nou în toată cruzimea sa. Ea nu putea totuşi nici să-şi aleagă o rochie care nu i se potrivea, nici să se urâţească intenţionat, căci ochii lui Paglioni erau aţintiţi asupra ei.

Deja fusese certată de a fi refuzat şampania oferită de Lord. În seara aceea o durea capul, şi ştiind că vinul i-ar fi agravat durerea, ea s-a mulţumit cu un brandy-soda, iar partenerul ei a comandat o sticlă de şampanie de o jumătate. Acest lucru nu i-a scăpat lui Paglioni. A doua zi fusese chemată în biroul lui

— Dumneata trebuie să bei acelaşi lucru cu clientul. Ai înţeles? Şi fii atentă să fie şampanie, n-am să ţi-o mai tolerez altădată.

Fiona plecă, mulţumită că a scăpat numai cu atât, dar lecţia a înţeles-o.

Când a ieşit din casă ploua. Îi era teamă de ploaie, căci i se strica pieptănătura, i se păta rochia. Din fericire, autobuzul a venit imediat. Căutând în poşetă să scoată banii pentru bilet, îi căzu jos pachetul, în care erau puşi pantofii de seară. Călătorul aşezat în faţa ei — un tânăr cu un surâs simpatic, îmbrăcat modest, se aplecă să-i dea pachetul, iar ea îi mulţumi.

Spre disperarea ei, observă că nu avea bani mărunţi pentru bilet. Conducătorul privi cu dezaprobare bancnota ei de zece şilingi.

— Permiteţi-mi să plătesc eu, spuse călătorul întinzând banii.

— Dar nu se poate, nu puteţi să-mi schimbaţi bancnota mea?

— Mi-e teamă că nu, explică salvatorul său zâmbindu-i.

Conducătorul, fericit de a fi rezolvat problema, s-a grăbit să dispară.

— Este foarte drăguţ din partea dumneavoastră, dar cum să vi-i înapoiez?

— V-am văzut adesea în acest autobuz, spuse el.

— Da, îl iau în general la această oră.

— Vă duceţi la un serviciu?

— Da, la Paglioni.

— Eu merg pe Fleet Street. Lucrez noaptea la „Daily Mercury".

— Ah, e interesant şi vă place, nu-i aşa?

— Mult, nu prea am un mare viitor în această slujbă de jurnalist subaltern, dar e mai bine decât nimic.

— Fără îndoială.

— Pentru dumneavoastră este mai greu decât pentru un bărbat, găsesc anormal că o femeie să muncească.

— Iată o idee destul de demodată, murmură Fiona.

— Este adevărat. În orice caz, dacă mă voi însura cândva, voi găsi anormal ca soţia mea să trebuiască să muncească.

— Poate va fi obligată, dacă nu veţi deveni director de jurnal.

— Nici o şansă. Oh, aici trebuie să coborâţi? mă numesc Donald Burn. Vom putea să ne revedem?

— Cu plăcere şi mulţumesc pentru împrumut.

Ea îi făcu un semn cu mâna şi se îndepărtă în strada întunecoasă. „Ce bărbat simpatic!" gândi ea.

Aproape de Paglioni, un Rolls Royce o depăşi, oprindu-se în faţa intrării. Îndreptându-se spre intrarea de serviciu îl văzu pe lordul Winthrop coborând, înfăşurat într-un mantou cu guler de blană „Iată-l pe Lordul meu".

Deschise uşa în grabă şi trecând prin faţa bucătăriei alergă spre vestiar.

— Este un bătrân oribil!

Fiona stătea alături de Donald Burn, într-un mic salon de ceai din Chelsea. Era a treia oară când se vedeau şi erau deja prieteni. Parerile sale asupra lumii, deşi deformate de meseria sa, erau interesante. Cu el, ea învăţă să observe, să descopere lucruri interesante la clădirile cele mai puţin interesante, la

oamenii cei mai modeşti. El a reuşit chiar să-i găsească un loc la un ziar. Ea primea cinci shilingi pentru fiecare ştire publicată şi cum avea nenumărate ocazii să observe faptele şi gesturile înaltei societăţi, putea, după toate posibilităţile, să-şi mărească veniturile. Ignorând felul în care trebuiau prezentate cancanurile, ea îi dădea informaţia lui Donald, care o învăţa cum se poate naşte un articol din cea mai mică informaţie. Astăzi şi-a primit primul său cec de zece shilingi, pentru două informaţii semnate "Lady Maud", care făceau parte din coloana „Ecouri ale oraşului" în Daily Mercury.

— În general, putem să ne folosim de lordul Winthrop pentru informaţiile noastre, observă Donald

— Este un bătrân oribil, repetă ea. Mulţumesc lui Dumnezeu, a plecat pentru o săptămână în Scoţia.

— Minunat! strigă Donald, de ce nu mi-ai spus? Şi el începu să scrie în grabă:

„Lordul Winthrop a părăsit Londra pentru a pleca la domeniile sale din Scoţia. Pescar reputat, mare sportiv, va fi primit cu plăcere în Scoţia şi regretat de toţi prietenii londonezi. Printre numeroasele comori care se află în

casa sa din Park Lane se găseşte şi faimosul diamant de Winthrop. E mult timp de când lumea n-a avut şansa să-l admire, dar se speră că lady Winthrop îl va purta la balul Curţii regale, care va fi peste o lună. Cu această ocazie Lady Winthrope va reveni în mod sigur de la Paris, unde se află în momentul de faţă".

Văzându-l scriind, Fiona se gândea la ultima sa întrevedere cu subiectul articolului. Oribilele sale sărutări, care-i ardeau încă buzele. Ce efort a trebuit să facă pentru a nu protesta, ţipa, sau lovi pe acest om care o insulta cu mângâierile sale. Când Rolls-ul s-a oprit în faţa casei sale, a şters-o pur şi simplu, spunând un rapid „bună seara". Îl ura cu violenţă şi îşi spunea că dacă acest lucru se va mai întâmpla, îi va fi imposibil să se mai reţină. Era clar că el nu era mulţumit de ea, iar ea nu putea, fără să-şi piardă locul să refuze să-l mai revadă sau să pună o frână ardorii sale. Paglioni însuşi venise să-i salute când Rolls-ul părea restaurantul. Atenţiile sale erau adresate, fără îndoială lordului Winthrop, dar acel „bună seara, domnişoară Mayne" era fără îndoială a unui patron copleşit de importanţa evenimentului. Dacă ea îl ofensa pe

lordul Winthrop, va fi imediat concediată, şi o alt blondă frumoasă îi va lua locul.

Până atunci, el era absent, iar ea se bucura la ideea că se va muta în apartamentul pe care îl găsise Donald, într-un imobil la ultimul etaj. Etajele inferioare erau ocupate de un magazin şi depozitele sale. L-a convins pe proprietar să ceară numai 15 shilingi pe săptămână, acum îşi putea permite dacă va continua să scrie la Daily Mercury. Cele două camere destul de mici erau situate într-un cartier mai puţin gălăgios, mai puţin sordid. Donald o sfătuise să aştepte puţin timp, să-şi procure mobila de ocazie, dar ea a cheltuit zece lire în entuziasmul de a se muta cât mai departe. Camerele erau încă destul de goale şi şi-au propus să facă mai multe vizite la „Caledonian Market“ şi „Petticoat Lane“ ca să-şi mai procure câte ceva la preţuri mai scăzute.

Fiona şi-a dat seama că Donald s-a îndrăgostit de ea, dar ea avea o afecţiune secretă pentru altcineva. L-a revăzut pe Jim Macdonald de două ori. Într-o seară a venit să cineze la Paglioni, altă dată a luat-o cu maşina să bea ceaiul la Richmond Park. S-a făcut întuneric, când ei s-au hotărât să revină

la Londra. Jim o înfășură într-un pled, apoi plecară.

— Te simți bine? întrebă el punându-și mâna pe a sa.

— Sunt atât de fericită!

Privirea lui Jim părăsi pentru o clipă drumul, pentru a admira această față ridicată spre el, palidă în lumina amurgului.

— Scumpă, micuță Fiona, ești atât de dulce!

Îi cuprinse mai strâns mâna și conduse mai departe cu o singură mână. Fiona se simțea în paradis. Mâine, se va instala în noul apartament, ar fi dorit să-i spună acest lucru, poate într-o zi va veni să-i facă o vizită. Ea se gândea fără încetare la el, noaptea adormea cu numele lui pe buze și-l visa, dimineața se trezea cu imaginea lui în fața ochilor. O rugase pe Claire să-i spună tot ce știa despre el, să-și aducă aminte și ce citise prin ziare despre el. Dar informațiile erau puține și nesigure. Jim avusese o legătură în sezonul trecut cu lady Trence sau cu lady Maxwell? Nu mai știa. Venea cu ele aici, dar nu le-a dat o atenție specială.

Jim nu i-a vorbit niciodată despre alte femei și când venea cu prietenii acest lucru

nu-l împiedica nici să o salute, nici să-i zâmbească. Într-o seară, el dansa cu o tânără blazată şi morocănoasă, văzând-o i-a zâmbit. „Ce s-a întâmplat?“ întrebă partenera sa. Fiona nu a auzit răspunsul lui Jim, dar a simţit de mai multe ori privirea ei aţintită asupra sa.

După existenţa monotonă pe care a cunoscut-o alături de tatăl său şi teribila singurătate pe care a îndurat-o după înmormântare, avea impresia că renaşte în această lume care, în ciuda restricţiilor, îi permitea să cunoască atâţia oameni.

După terminarea articolului, Donald şi l-a pus în buzunar.

— O să-l predau eu însumi redactorului.

Fiona îi mulţumi, apoi plătiră şi plecară. Amurgul lumina magazinele de pe King's Road, un torent de lumină galbenă cădea pe mulţimea de clienţi care admirau vitrinele. Pomii de pe Royal-Avenue începeau să înmugurească. „Mâine acesta va fi cartierul meu“, gândea ea privind în jur. Totul aici i se părea plăcut şi familiar, ca şi cum locuitorii

ocupați cu treburile lor zilnice nu ar fi fost și ei striviți de măreția luxului din Mayfair sau a animației din Oxford Street. Și Donald va fi aici la distanța de două străzi. Ea îi surâse strecurându-și brațul sub al lui.

— Ești atât de drăguț cu mine, Donald!

— Vreau să fii fericită, răspunse el cu un ton grav.

— Iată autobuzul! Strigă ea, mulțumită de această diversiune. Repede, să nu-l pierdem!

Au reușit să-l prindă din mers și peste douăzeci de minute Fiona se află singură în micuța sa cameră. După ce a stins lumina se întinse pe pat, cu ochii închiși. Era obosită și plictisită și totuși trebuia să fie în formă și veselă peste puțin timp. Poate îl va vedea pe

Jim. Jim... cât de mult o atrăgea! Le înțelegea cu ușurință pe toate acele femei care alergau după el. Nu făcea și ea același lucru?

— Te iubesc, Jim, murmură ea cu o voce emoționată. Drept orice răspuns Jim o sărută din nou.

Au petrecut împreună o seară minunată. Jim a venit la „Paglioni" exact la ora un-

sprezece. Când el a invitat-o la masa sa, ea s-a apropiat simţind cum îi bate inima. Apoi au dansat şi ea a avut impresia c i o parte din fiinţa ei a trecut în sufletul lui căci el o privea într-un fel nou, diferit.

— Să plecăm, spuse el. Mă duc să vorbesc cu Paglioni.

S-au urcat în maşină şi traversă străzile pustii. Vântul uş-r răcorea obrajii înflăcăraţi ai Fionei. Jim opri în faţa unei clădiri mari din Mayfair şi urcară în linişte scara care ducea la el. Un buştean ardea în cămin. Fiona se aşeză pe o sofa, iar Jim aprinse o lumină plăcută. Ea îl observă. El se întoarse, ochii lor se întâlniră; împinsă ca de un resort, ea se ridică şi înaintă spre braţele lui deschise.

— Scumpa mea, scumpa mea, murmură el sărutând-o cu toată dragostea.

Ea îşi ridică faţa spre el.

— Te iubesc, te iubesc, atât de mult!

— Nu trebuie, nu trebuie, Fiona, spuse el. Încercă să se elibereze, dar văzând faţa ei uimită o strânse din nou în braţe cu violenţă. Fiona, tu mă faci să-mi pierd capul!

El o sărută, din nou şi din nou. Când s-a îndepărtat, a trebuit să se sprijine de un scaun pe care s-a aşezat. Jim privea în gol, ca şi

cum ar fi vrut să citească acolo viitorul. Îi ridică bărbia.

— Mă iubeşti cu adevărat, Fiona?

Dar tremurul gurii ei şi sinceritatea privirii erau mai elocvente decât orice răspuns. Apoi o văzu cum îşi ascunde faţa în mâini.

— Oh, scumpa mea! strigă el. Te iubesc Fiona, mi-am dat seama din prima clipă când te-am văzut. Am încercat să rezist, să nu mai vin, să nu te revăd. Aş fi vrut să mă gândesc la tine ca la orice altă fată pe care o întâlneam în fiecare zi, dar a existat ceva mai profund. Un sentiment pe care nu puteam să-l domin, sentiment pe care nu-l mai trăisem niciodată.

Se îndepărtă şi se întoarse apoi spre ea.

— Aceasta este dragostea, Fiona. Dragostea pentru prima dată în viaţa mea!

Fiona ascultă imobilă, cu privirea strălucitoare, cu mâinile strânse. El o iubea, el o iubea şi ea nu se gândea la nimic altceva. Se apropie de ea şi o îmbrăţişă.

— De ce nu am plecat, Fiona? Am înţeles pericolul din clipa când te-am zărit, de când am dansat împreună şi când am văzut minunata ta faţă aproape de a mea. De-ai şti cât mi-am dorit să te sărut din acea primă seară! Ştiam că este o nebunie, că singura soluţie pentru mine era să plec în străinătate,

dar nu am făcut-o. Sunt un om slab, un nebun, draga mea, şi iată-ne acum într-o frumoasă încurcătură.

— De ce spui asta?

Fericirea sa a dispărut, lăsând frica să-i pună stăpânire pe inimă. Jim îşi puse capul pe genunchii ei.

— Sunt un monstru, Fiona, ar fi trebuit să înţelegi când m-ai văzut. Sunt un monstru.

— De ce, Jim? Spune-mi de ce, spune-mi!

— Am să-ţi explic. Anul trecut am suferit un accident la vânătoare în Leicestershire. Am fost transportat până la casa cea mai apropiată, care s-a întâmplat să fie a unui castelan, un om în aparenţă direct şi jovial. Nu a fost deloc încântat, mai ales că starea mea cerea prezenţa a doi medici. Mi-a oferit totuşi cea mai bună cameră, deşi eram atunci prea bolnav ca să-mi pese de decor. Numai după patru zile mi-am văzut şi gazda. Ea a intrat neanunţată în camera mea, iar eu m-am scuzat de neplăcerile pe care i le-am provocat. M-a asigurat, că n-o deranjam cu nimic, dar ea... Aş vrea mai întâi să ţi-o descriu, Fiona. Este greu şi totuşi esenţial să înţelegi ceea ce vreau să-ţi spun. Este destul de micuţă, delicată şi cred că era prea slabă, dar faţa ei

era fascinantă, o faţă albă, care nu avea nimic din frumuseţea clasică, o faţă încadrată de un păr de un roşu închis. Are ochi foarte mari, care par a privi spre orizonturi unde alţii nu au acces. Gura ei este cheia personalităţii sale, o gură frumoasă şi generoasă, care şi atunci când râdea, ascundea parcă o frică nemărturisită. Surâdea mereu cu tristeţe, ca şi cum n-ar fi îndrăznit mai mult.

Oh, Fiona, este foarte greu să-ţi spun toate acestea, dar trebuie! Vreau să înţelegi. Ţi-am spus că Ann părea să nu îndrăznească să râdă. Şi iată motivul. Soţul ei era îngrozitor de crud cu ea.

Oh, nu era o brută care să-şi bată nevasta, când vine sâmbătă seara beat. Jocul său era mai subtil, nu-i lăsa ei nici o şansă. Era o cruzime foarte rafinată. Acest om o trata pe Ann ca şi cum ar fi fost nebună. Nu o spunea direct, dar aprecia tot ce făcea ea cu o indulgenţă răbdătoare de medic, care-şi menajează un pacient fragil. Mi-a trebuit mult până să-i înţeleg. La început mi s-a părut un soţ gentil faţă de tânăra şi seducătoarea sa soţie. Încetul cu încetul, intrigat de tristeţea Annei, de teama ei de a se exprima, am înţeles ca sub masca sa politicoasă se ascundea

altceva. Am rămas la ei mai multe săptămâni şi gazdele mele obişnuiau să vină în camera mea să-mi ţină de urât. Cred că era şi o recomandaţie din partea medicilor, care se temeau că voi suporta cu greu această imobilizare forţată. În orice caz, ei nu mă părăseau, împreună sau separat şi am sfârşit prin a înţelege că asistăm la o formă de tortură diabolică. Îmi plăcea mult de Ann, dar ca să fiu sincer, Fiona, mă credeam îndrăgostit de ea. Imaginează-ţi un om bolnav, fără nici un alt centru de interes decât el însuşi, înconjurat de două persoane, un bărbat relativ neinteresant şi o femeie extrem de seducătoare. Nu eram îndrăgostit decât în imaginaţie, dar la vremea respectivă nu-mi dădeam seama. Şi Ann era îndrăgostită de mine. Când ne-am mărturisit sentimentele; ea mi-a spus povestea ei.

Era singura fiică a unor părinţi care o adorau. Tatăl său era profesor şi i-a oferit o educaţie clasică. Ea era cu adevărat foarte cultivată şi pasionată de viaţă. Foarte inteligentă, ar fi putut obţine multe diplome dacă ar fi mers la universitate. Dar moartea părinţilor săi într-un accident i-a distrus toate speranţele. S-a trezit singură şi pierdută când l-a întâlnit

pe cel care i-a devenit soţ. Era mult mai în vârstă şi foarte simpatic. Ea era tulburată şi foarte singură şi astfel s-a trezit în braţele lui. Din nefericire ea a descoperit curând prăpastia care-i despărţea. El şi-a petrecut viaţa la ţară, fără să citească o carte, neinteresându-se decât de sport şi de animale. Văzut din exterior părea un gentleman de ţară la fel ca mulţi alţii. Dar avea un teribil complex de inferioritate care îl determina să deteste orice formă de supremaţie intelectuală. Numai frumuseţea îl atrăsese la Ann. El vedea în ea o tânără nefericită şi foarte frumoasă şi nu mai dorea nimic altceva. Era genul de individ căruia îi plăcea să domine, care considera femeile creaturi fragile dependente de bărbaţi. Când şi-a revenit în urma morţii părinţilor săi şi a început să manifeste o inteligenţă critică, el se alarmă în mod serios. La început se mulţumea să râdă şi să-şi bată joc de dragostea ei pentru cărţi, dar descoperind adevărata ei personalitate şi-a dat seama că Ann îi era superioară în toate domeniile intelectuale. Persecuţia sa a devenit mai precisă şi mai periculoasă. El refuza să asculte părerea ei în orice problemă. Dacă totuşi ea reuşea să spună ceva el zicea: „Da, da, draga

mea" ca şi cum s-ar fi adresat unui copil cu o imaginaţie prea bogată.

Fizic, îl atrăgea după cinci ani de căsătorie, ca în prima zi, poate chiar din cauza calităţilor sale intelectuale, pe care el le dispreţuia atât de mult. I-au trebuit lui Ann trei ani ca să înţeleagă că se izbea de un zid de încăpăţânare şi de stupiditate îndârjită. Ea capitulă. Nu am auzit-o niciodată să-şi exprime o părere, sau să se alăture unei conversaţii în prezenţa soţului ei. Cu mine, îşi uita timiditatea, vorbea... Discuţiile erau pentru Ann, ceea ce este un izvor pentru un însetat. La început părea chiar că îmi apreciază mai mult conversaţia decât sărutările, dar... Fiona este greu să-ţi spun acest lucru, dar îţi dai seama că sărutările mele au devenit foarte importante pentru ea, care îşi ura soţul de mai mult de doi ani. Oricât de stupid ne-ar părea nouă care trăim în libertate, el îi inspira o teroare incontrolabilă, iraţională. Ann era total dependentă de el. Ea care nu vâna, avea ca vecini numai vânători pasionaţi sau câţiva londonezi care nu veneau decât pentru câteva zile. Ea nu se întâlnea aproape cu nimeni şi de altfel el era mulţumit de această situaţie. Pentru el locul unei femei era acasă, depinzând numai

de el, neavând nevoie de altă companie decât de a sa, neavând alte preocupări decât ale lui.

El tolera prezenţa mea în casa lor izolată, pentru singurul motiv că dispreţuia pe cei care trebuiau să rămână culcaţi. Bucurându-se de o sănătate excelentă, îi trata pe cei bolnavi cu aceeaşi condescendenţă dispreţuitoare ca şi pe soţia sa. Atitudinea sa în multe privinţe era aceia a unui tiran sigur de forţa sa fizică. Pe scurt, am rugat-o pe Ann să fugă cu mine. Paralizată de frică, ea credea că este imposibil să scape din închisoarea sa şi nu era capabilă să ia o astfel de decizie. Fiind în situaţia de a putea fi transportat şi putând continua tratamentul la Londra, a trebuit să plec. După o săptămână, Ann a fugit de acasă. De teamă ca situaţia sa să nu-mi provoace neplăceri sociale sau profesionale, ea nici nu m-a anunţat. Eu nu am fost deci amestecat în această treabă în ciuda bănuielilor soţului său, care însă nu a putut dovedi nimic.

Acest lucru s-a întâmplat acum un an. Acum câteva săptămâni am aflat că soţul ei a cerut divorţul. Ann şi-a dat seama că el nu putea să trăiască singur. Îmtr-adevăr, el şi-a găsit o nouă soţie, iar divorţul va fi pronunţat

curând. Acest lucru mă face să par o brută de neiertat, dar ce să fac? Eu nu am văzut-o pe Ann decât de două ori într-un an.

Nu mai era nimic de spus. Fiona era copleşită de suferinţă, Jim privea în gol, luminile focului din cămin se jucau pe feţele lor. Povestea lui a măturat toată bucuria din sufletul Fionei. Au rămas câtva timp nemişcaţi, apoi înăbuşindu-şi un oftat ea se întoarse spre el cu mâinile întinse. El le luă şi o ajută să se ridice.

— Va trebui să pleci, Fiona, draga mea. Nu mai avem ce să ne spunem, voi încerca de acum să te evit, ce altceva aş putea face?

— Oh, Jim! strigă ea.

Copleşită de durere ea se clătină pe picioare, iar Jim şi-a întins braţele să o susţină. După o clipă ea era în braţele lui.

— Fiona, draga mea, murmură el, sărutându-i părul.

Ea îi trecu braţele în jurul gâtului.

— N-am să te uit niciodată, Jim. Am să te iubesc totdeauna.

El o sărută din nou, o strânse la piept. Fiona se simţea fericită. Voinţa ei nu-i mai aparţinea. Aceste sărutări arzătoare şi sălbatice pe buzele ei, aceste braţe tari ca oţelul în jurul

ei, acest frison necunoscut până atunci o făcură să se simtă într-un extaz absolut.

Brusc, Jim se îndepărtă şi se apropie de cămin. Cu mâinile la ochi, el se întoarse cu spatele.

— Pleacă, Fiona, pleacă, te rog spuse el cu o voce greu de recunoscut. Te iubesc, draga mea, te vreau. Ah! Ce tortură infernală!

Fiona îşi luă mantoul şi se îmbrăcă tremurând.

— Nu pot să mă căsătoresc cu tine şi nu pot nici să-ţi ofer altceva. Dumnezeu ştie că aş da orice să fiu cu tine. Îi luă mâna şi-i spuse încet: Niciodată, niciodată, nu voi uita cât ai fost de minunată pentru sufletul meu.

Fără un cuvânt au coborât scara, în stradă Jim chemă un taxi şi după ce Fiona s-a instalat, el îi sărută mâna, apoi spuse şoferului adresa şi plăti cursa. El rămase nemişcat până când maşina a dispărut.

Ajunsă acasă, ea mergea în lung şi-n lat prin cameră, incapabilă de a-şi găsi liniştea. Curând însă se dezbrăcă şi se întinse în pat. Degeaba. Simţea încă sărutările lui Jim pe gura sa, braţele sale în jurul trupului. Îşi pregăti o cană de ciocolată caldă, încercă să citească. cuvintele rămâneau fără înţeles, inaccesibile.

Începu din nou să se plimbe prin odaie, dar izbucni în plâns, un plâns copleşitor care o epuiza... iar apoi căzu într-un somn fără vise.

A fost trezită de ciocănituri în uşă. Era un comisionar, care i-a adus un minunat buchet de flori, din partea lui Jim. Ea nu avea nevoie de carte de vizită pentru a şti acest lucru, flori albe şi roşii puse într-o cutie lungă „Ca un sicriu" gândi ea disperată. Sicriul dragostei lor.

În picioare, prea copleşită pentru a se gândi să desfacă ambalajul, ea privea florile, parfumul lor ajunse până la ea. În mod vag şi-a adus aminte că avea o întâlnire cu Donald. Trebuia să ia masa împreună, era deja ora unu şi era nevoie să şteargă urmele lacrimilor. Când sosi Donald, nu era încă gata.

El o aşteptă şi deşi observase prezenţa florilor, nu a făcut nici un comentariu. Totuşi văzând-o palidă, cu cearcăne la ochi, o întrebă:

— Eşti bolnavă, Fiona?

Ea negă din cap, ocborând scările fără un cuvânt. Mergea prea copleşită pentru a se interesa de ceea ce o înconjura, având în faţa ochilor numai imaginea lui Jim şi auzind numai vocea lui. „Jim, Jim" păreau a spune şi paşii ei pe trotuar. Când au traversat strada pentru a intra într-un mic restaurant vegetarian, numai

mâna ocrotitoare a lui Donald a salvat-o să nu fie lovită de o maşină.

— Ce vrei să mănânci?

Primele cuvinte pronunţate de când au părăsit apartamentul, ea se apleca şi-l privi pe Donald. Şi el părea abătut, avea un aer preocupat pe care nu i-l cunoştea aplecat asupra listei meniului. Părea că face un efort dureros pentru a se interesa de o comandă pe care în mod vizibil nu şi-o dorea. Optă în sfârşit pentru peşte şi Fiona dori acelaşi lucru.

După plecarea chelneriţei, o linişte penibilă se instală din nou. Amândoi încercară să găsească un subiect de conversaţie. Până la urmă Fiona a fost cea care a întrebat:

— Ce s-a întâmplat, Donald?

Spera că acest aer buimac, anxios nu avea nimic de a face cu ea. Donald era îndrăgostit de ea, dar în acest moment n-ar fi suportat declaraţia care se putea ghici pe buzele lui de mai multe săptămâni. Totuşi, când el îşi ridică privirile spre ea, ştiu că temerile sale nu aveau temei.

— Fiona spuse el cu voce răguşită. Vreau să te rog să-mi faci un serviciu. Tu eşti singura mea speranţă, singura persoană căreia pot să mă adresez.

— Ce este Donald? întrebă ea, uitând propriul ei necaz în faţa disperării prietenului ei.

— Fiona... am nevoie de o sută de lire!

— Doamne Sfinte, de ce?

Donald îşi împinse farfuria, punându-şi coatele pe masă.

— Voi încerca să-ţi explic. Fiona, te rog iartă-mă pentru ceea ce îţi cer. E vorba de fratele meu mai mic. Tu nu l-ai întâlnit niciodată. El nu locuieşte în oraş, ci locuieşte cu mama şi se duce acolo în fiecare seară. În ciuda afecţiunii pe care o avem unul faţă de celălalt, e prea tânăr pentru a fi şi buni prieteni. De doi ani lucrează într-un magazin de ceai fiind casier. Era un serviciu foarte bun şi l-am crezut mulţumit dar... l-am întâlnit ieri, el care de obicei era atât de vesel, părea disperat, bea într-una şi în sfârşit mi-a spus:

S-a apucat să joace la diferite jocuri de noroc ca să aibă bani, aşa cum aveau şi prietenii săi. Poţi să-ţi închipui ce s-a întâmplat. A luat bani din cassa de bani cu speranţa că-i va putea pune la loc. A pariat şi la cursele ca cai, dar şansa nu i-a surâs. A pierdut zece lire, apoi a continuat să joace în speranţa că va câştiga. Rezultatul: trebuia să găsească

banii în patruzeci şi opt de ore. Dacă furtul va fi descoperit înseamnă închisoare şi ruina sa. Fără slujbă, nu ştiu ce va putea să facă nu are decât douăzeci şi doi de ani... dar este atât de slab, trebuie să-l salvez. Fiona, pentru asta m-am adresat ţie. Mi-e ruşine să-ţi cer, nu am dreptul s-o fac, dar ce pot să fac? Cui să mă adresez? Prietenii mei nu sunt bogaţi, iar o sută de lire este o sumă considerabilă. Accepţi să mi-i împrumuţi Fiona? Îţi jur că ţi-i voi înapoia, dacă aveam mai mult timp, puteam să fac rost de ei, dar în două zile, este imposibil.

— Sărmanul Donald! souse ea tulburată.

Ea înţelese tortura pe care a trebuit să o suporte el, luptă pe care a dus-o cu sine însuşi până s-a hotărât să-i ceară ei acest serviciu. Se aplecă şi îi atinse mâna.

— Ai făcut foarte bine să mi te adresezi. Îţi voi împrumuta ceea ce am, dar nu mi-ai mai rămas decât 90 de lire, poţi să mai găseşti zece lire?

Faţa lui se lumină, simţindu-se salvat.

— Oh! Fiona! murmură el.

Ea începu să-i vorbească ca să-i dea timp să-şi revină.

— Banii sunt la bancă, nu pot să-i retrag imediat, dar dacă ne ducem acum, îi vei avea la dispoziţia ta mâine seară. Să plecăm, nu-mi place acest local.

După ce şi-au plătit dejunul, de care nici nu s-au atins, s-au dus spre bancă.

— Fiona, ai făcut un gest minunat! Ai salvat viaţa acestui băiat! N-am să pot niciodată să-ţi mulţumesc îndeajuns.

— Totul e înordine. Donald, spuse luându-l de braţ. Nu-mi mai mulţumi, mi-i vei restitui când vei putea.

— Te-ai supăra dacă eu aş pleca chiar acum să-i anunţ fratelui meu vestea? N-aş vrea să te părăsesc, Fiona, dar aş vrea ca el să ştie.

— Du-te, şi spune-i că sunt foarte bucuroasă că am putut să-l ajut.

— Dumnezeu să te binecuvânteze, Fiona!

Era o vreme minunată şi ea s-a hotărât să treacă prin parc. Gândurile sale au revenit la Jim. Îşi dădu din nou seama de intensitatea iubirii ei pentru el, totuşi suferinţa începu să i se atenueze. Acceptă faptul că nu-l va mai vedea, dar ce minunat era când spera să vadă la intrare silueta lui înaltă! Hainele lui, noua

coafură, efortul de a fi frumoasă, totul era pentru el... pentru a fi demnă de atenţia lui.

Ea se aşeză pe o bancă şi observă că i s-au rupt ciorapii. „Ultima mea pereche, mă întreb cu ce bani o să-mi cumpăr alţii". Nu mai avea nici un ban pus deoparte. Până acum avea acea rezervă care o protejase de mizerie. cu o sută de lire ea putea să se întreţină multă vreme, şi în ciuda promisiunii pe care şi-a făcut-o, aceşti bani reprezentau pentru ea o siguranţă preţioasă.

Ridică din umeri. „În definitiv n-am nevoie de ciorapi noi, nu mi se văd picioarele când îmi pun rochia lungă". Dar perspectiva de a trebui să-şi cumpere o rochie nouă începu s-o îngrijoreze. A făcut deja tot felul de modificări la rochia roşie pentru a părea altfel. Îşi deschise portmoneul şi privi biletul de zece şilingi. Era tot ce-i mai rămase ca să plătească biletele de autobuz, contorul de gaz şi hrana pentru o săptămână, poate va avea norocul unui bacşiş. Cumpărarea unei rochii noi ieşea din discuţie.

Un frison de teamă o cuprinse, dacă Paglioni va dori s-o înlocuiască, nu mai avea nici un fel de economii. Nici un ban. În mai puţin de o săptămână asta însemna sărăcia.

Începu să regrete că nu şi-a oprit măcar cinci lire. Donald nu avea decât hainele de pe el, poate nici nu va putea găsi cele zece lire care-i lipseau.

Se îmbrăcă având lacrimi în ochi, afară de suferinţa din sufletul său, afară de grija zilei de mâine, murea de foame... avea o migrenă cumplită, dar care va trece după ce va mânca. Îşi îmbrăcă rochia roşie şi observă din nou că oricât ar vrea, se vedea că este o rochie veche.

„Va trebui să părăsesc acest apartament“ gândi ea Îşi aminti camera oribilă în care a stat, zgomotul îngrozitor, senzaţia de promiscuitate. Iubea singurătatea şi sentimentul de proprietate privată pe care îl dădea mica sa locuinţă. Ar fi preferat să renunţe la mâncare decât să abandoneze această oază de linişte unde se simţea atât de bine. „Mă întreb dacă alţi oameni acordă atâta importanţă ca mine cadrului în care trăiesc. Poate n-au cunoscut ceva mai bun. Apartamentul lui Jim, de exemplu, luxos, confortabil cu toate frumuseţile posibile. Oh! Jim, Jim!“

Oare el suferea tot atât de mult ca ea? Asta ar fi totuşi unica lui tristeţe, el nu trebuia să se îngrijească de hrană, de îmbrăcăminte

să-şi păstreze o slujbă atât de nesigură. el nu cunoştea frica de a displăcea, obligaţia de a părea în toate împrejurările orice ar fi, fermecătoare, veselă, să joace comedia sub ameninţarea de a ajunge din nou în mizerie. Poate chiar în aceste clipe Jim face baie, o baie pe care i-a pregătir-o valetul său, după care se îmbracă elegant, cu haine cumpărate la Savile Row. Sau poate a plecat deja să cineze. Se gândea oare la ea?

Poate. Dar el petrecea o seară plăcută între prieteni bând vinuri bune. Era atât de uşor în aceste condiţii, să uiţi...

„Oh! Jim, eu te vreau pentru tine însuţi, nu pentru averea ta, dar mi-ar place să am bogăţia ta pentru a mă consola! Te iubesc, te iubesc“, murmură ea disperată.

CAPITOLUL 3

Seara în care ea își îmbrăcă o rochie nouă va rămâne marcată în amintirea Fionei. A trecut o săptămână interminabilă de când nu l-a mai văzut pe Jim, iar ei i se părea că nu i-a mai auzit vocea de ani. Donald i-a dat zece shilingi, mai adăugă și ea cincisprezece și putu astfel să-și cumpere o rochie nouă într-o mică prăvălie din Shaftesbury Avenue. Era o rochie de muselină neagră, foarte simplă și ornată pe umeri cu o mică eșarfă. Făcuseră o afacere bună. Era o rochie strâmtă care-i scotea în evidență frumusețea tenului, părul blond. „Cred că o să-i placă lui Paglioni" gândi ea în timp ce se îmbrăca.

În momentul în care sosi, acesta se îndreptă spre ea.

— Veţi cina cu lordul Winthrop astă-seară, spuse el pe un ton sec. Ah! Aveţi o rochie nouă? Era şi timpul, chiar voiam să vă spun. Se îndepărtă, lăsând-o pe Fiona descumpănită. Plăcerea de a se simţi elegantă a dispărut. Să cineze cu lord Winthrop... Deci acest om îngrozitor a revenit şi ea va trebui să-l înfrunte din nou.

Abia se aşezase, când Claire privind-o zise:

— Tot prost dispusă? Spune-mi, Fiona, ţi se întâmplă uneori să fii şi veselă?

— Trebuie să cinez cu lordul Winthrop astă seară... Toată energia o părăsi dintr-o dată. Strigă chelnerul care era în apropiere.

— Aş putea primi o cafea?

— Sunt ocupat, răspunse el.

Totuşi, impresionat de aerul ei epuizat i-a adus o cafea. Acest lucru o remontă puţin, dar avea picioarele ca de plumb când se îndreptă spre masa lordului Winthrop. Din fericire el era absorbit de alegerea meniului şi a vinurilor, lucru care-i permise să rămână tăcută primele zece minute. După ce a consultat lista chiar cu Paglioni, el alese.

— Un pahar de sherry? întrebă el, sau preferi un cocktail?

Fiona prefera un sherry, având o experienţă neplăcută în legătură cu cocktail-urile băute. Nu mâncase nimic toată ziua şi paharul pe care-l bău o ameţi puţin, ceea ce era un noroc pentru lordul Winthrop care terminându-şi consultarea listei, îi acordă ei toată atenţia.

— Ei bine, draga mea, eşti mulţumită să mă revezi?

— Desigur, spuse ea, schiţând şi un mic surâs.

— Bine, sper că mi-ai simţit lipsa.

— Natural.

— Spune-mi ce ai făcut, zise el gustându-şi paharul de sherry.

„M-am îndrăgostit nebuneşte, am cunoscut un moment de fericire absolută, iar apoi am pierdut tot ce avea importanţă în ochii mei!". De ce să nu spună adevărul? Inima ei striga numele lui Jim. dar lordul Winthrop, apropiindu-şi faţa de a ei îi atinse mâna. Sub masă genunchii lui îi atingeau genunchii. El aşteptă un răspuns şi avansurile sale erau din ce în ce mai insistente.

Ea povesti ceva confuz despre nişte domni veniţi din Nord şi cu care dansase acum câteva seri. Dar lordul Winthrop nu se interesa în mod special de vorbăria ei.

— Vreau să-ţi vizitez micul apartament, spuse el după ce mâncară. Am un cadou pentru el, un covor. Un foarte frumos covor persan, dar trebuie să văd întâi dacă se potriveşte.

Fiona era în mare încurcătură. Un refuz categoric ar fi însemnat imediat furia lordului Winthrop. Un „mulţumesc" ar fi echivalent pentru el cu o acceptare. Ea îi explica că are tot ce- i trebuie, dar el nici nu voi să audă.

— Haide, haide, un covor persan este un capital valoros! Se găseşte orcând un loc unde să-l aşezi, n-o să-mi spui că apartamentul dumitale este plin de covoare!

El a ezitat după cuvântul „covor" şi Fiona simţi că el ar fi vrut să adauge „de valoare". El nu putea fi păcălit de manierele ei evazive.

— În cazul acesta s-a aranjat, draga mea. Voi veni astă seară, de ce nu? Trebuie să ne bucurăm de prezent. Se ridică pentru a o invita la dans, o strânse la piept în ritmul muzicii. Eşti fermecătoare astă seară. Îmi place rochia dumitale, este foarte elegantă, mă întreb cine a fost fericitul care a avut dreptul să ţi-o ofere.

— Nu am obiceiul să accept să mi se ofere îmbrăcăminte, răspunse ea pe un ton sec.

— Ce vezi rău în asta? Accepţi cecuri, mânuşi sau chiar ciorapi de mătase. Ţi se întâmplă să faci o concesie şi să accepţi o mică bijuterie. Care este diferenţa?

— Mi-e teamă că n-am avut ocazia să accept nici unul din aceste lucruri.

Ea înţelese imediat că a făcut o greşeală.

— Iată, eu nu cer decât să-ţi ofer tot ce ai nevoie, dacă mă laşi să alegem împreună. Nu-mi place nimic mai mult decât să însoţesc o femeie care-şi face cumpărăturile.

El îşi acompanie remarcile cu un zâmbet satisfăcut, care pe ea o făcu s-o treacă un frison.

— Se întâmplă, că eu sunt una din acele fericite persoane, care are tot ce-şi doreşte, spuse ea.

El păru surprins.

— Totul?

Când s-au aşezat, el îi luă poşeta ponosită. Fermoarul era stricat, căptuşeala era pătată de ruj o puse pe masă spunând:

— Mâine, vei avea una nouă, draga mea. Vom merge să o alegem după dejun.

— Vă asigur că... începu ea.

Dar ea se întrerupse. La ce bun să protesteze?

Putea să discute până îşi pierdea răsuflarea, el nu-şi va schimba părerea. Avea un atu. Serviciul ei. Supravieţuirea ei era în mâinile sale, el ştia perfect acest lucru. Un cuvânt din partea lui şi ea se va găsi din nou în stradă. Curajul ei slăbi gândindu-se la această perspectivă. Privea cu amărăciune tinerele perechi bine hrănite aşezate în jurul ei şi tinerii care nu aveau acest gen de griji. Şi toate acestea pentru că eu nu am bani? E nedrept. Nu numai faptul de a găsi de lucru era un miracol, dar trebuia să se gândească şi la viaţa ei particulară.

Lordul Winthrop îi luă mâna şi o mângâie uşor alunecându-şi degetele fine de-a lungul încheieturii ei, printre degete. Acest simplu contact însemna pentru ea un chin. Avea chef să urle, să-l lovească, să fugă, să plângă. Orice numai să nu rămână aici, surâzând, ştiind că Paglioni o observa aşa cum isica pândeşte un şoarece. Fidel reputaţiei sale, lordul Winthrop îi făcea curte, cu acea înfumurare care îl caracteriza în raporturile sale cu femeile. Era abia ora 11 când el se ridică.

— Permite-mi să te însoţesc acasă.

Animatoarele n-aveau voie să părăsească localul înainte de închiderea localului, dar

dorinţa lordului Winthrop avea putere de lege. Cu moartea în suflet, Fiona se îndreptă spre vestiar ca să-şi ia vechiul ei palton negru.

Au fost însoţiţi până la Rolls-Royce-ul care îi aştepta în faţa uşii. În timpul drumului până la Chelsea, Fiona îndura cu răbdare sărutările sale încercând să găsească un pretext pentru a-l împiedica să intre le ea. Îi era teamă. O teamă teribilă, căci părea în ochii ei ca un monstru avid de sânge. Totul i se părea înspăimântător. „Cum să plec, să-l părăsesc, să scap de el?" Dar se simţea neputincioasă. Lordul Winthrop o strângea din ce în ce mai strâns la piept, şi-a strecurat mâna pe sub paltonul ei, mângâindu-i rochia.

Deodată maşina se opri. Îngrozită, tremurând, Fiona stătea în maşină. Şoferul deschise portiera.

— Dă-mi, te rog, cheile comandă lordul.

Ea se supuse.

— Bună seara, spuse ea cu o voce tremurătoare.

Lordul Winthrop era în urma ei. Ea încercă să mai sună ceva, dar nu mai găsi nimic potrivit. Ea urcă încet scara, aprinzând lumina în trecere. Abia a deschis uşa că el o luă în braţe spunând cu o voce apăsată:

— În sfârşit!

El îi acoperi faţa cu sărutări, Fiona se smulse din îmbrăţişarea lui.

— Aşteptaţi, aşteptaţi, vreau să vă arăt apartamentul... Eu...

Nu ştia ce să mai spună, el o îmbrăţişă din nou şi începu să o mângâie.

— Acum, va trebui să fii drăguţă, să mă laşi să te iubesc.

— Nu, nu. Vă rog! strigă ea încercând să se elibereze.

Lord Winthrop era un om solid. El o luă în braţe şi o duse în cameră pentru a o aşeza în pat, în ciuda protestelor ei.

Ea rămase pentru o clipă imobilă, copleşită de sărutările lui, apoi se luptă cu sălbăticie. Reuşind să se elibereze, sări în picioare. disperarea o cuprinse. Toată dorinţa de a-şi păstra slujba dispăru în faţa acestei situaţii. Trebuia să scape cu orice preţ. Nici un avantaj financiar, nici o slujbă din lume nu putea să o convingă.

— Ieşi afară! strigă ea. Ieşi afară!

Ea vru să fugă, dar el o lipi de peretele camerei, reuşi să scape din nou, el făcu un gest pentru a o reţine şi eşarfa rochiei îi rămase în mână. Puţinul sânge rece care-l mai

avea ea, dispăru. Ea se simţea încolţită de un monstru odios hotărât s-o posede. Când se apropie din nou, ea începu să urle şi să-l lovească cu toată puterea. Pumnul ei îl lovi drept în obraz. Încercând să-l evite, el alunecă pe linoleum, voi să se agaţe de un scaun, dar nu reuşi şi căzu în mijlocul unui zgomot îngrozitor. O clipă descumpănit, el îşi ridică faţa stacojie, nebun de furie.

— Nenorocită ce eşti! zise el cu o voce strangulată, cu ochii mânioşi, ridicându-se în picioare.

Deodată, în faţa ochilor îngroziţi ai Fionei, el îşi duse mâna la gât, un gâfâit se auzi din pieptul său, se clătină spre spate şi se prăvăli în fotoliu scoţând îngrozitoare sunete de sufocare, cu ochii ieşiţi din orbite, faţa schimonosită de durere. Un spasm parcurse întreg corpul său şi recăzu inert cu picioarele ţepene întinse în faţa sa.

Înnebunită de frică, Fiona pierdu noţiunea timpului, privea incapabilă de a se mişca, de a striga, sau să meargă să ceară ajutorul cuiva. Corpul lui părea să s-a prefăcut în plumb. Nu mai gâfâia, inima îi bătea puternic. Începu să tremure, picături de transpiraţie

apărură pe fruntea ei îi clănţăneau dinţii „Ce mă fac? Ce mă fac?"

Ea se apropie de el fără să îndrăznească să-l atingă, apoi se gândi la şofer şi fugi pe scară, împiedicându-se în rochia ei lungă, împinse uşa de la intrare. Instalat confortabil în maşină, şoferul aţipise. Era evident că era obişnuit să aştepte.

— Veniţi repede! strigă ea. Lordului Winthrop i s-a făcut rău. Şoferul sări imediat, urcă scara în fugă. Fiona îl urmă cât de repede putu, inima îi bătea să-i sară din piept. Când ajunse sus, el era deja în genunchi lângă stăpânul său.

— E în regulă, zise el, dar cred că a avut o criză de inimă. Aveţi telefon?

Ea negă din cap.

— E clar, nu trebuie să fie găsit aici. Dacă moare, acest lucru ar face o impresie foarte rea. Am să-l duc eu însumi la medic. Mă întreb ce i-aţi făcut? Îi adresă Fionei o privire plină de reproş. El o considera evident, o prostituată, dar ea era prea tulburată ca să mai ia în seamă acest lucru.

— Cum îl vom putea transporta până la maşină? întrebă ea.

— Dumneata îl vei lua de picioare, iar eu de umeri.

Fiona îşi ridică fusta şi o fixă la nivelul genunchilor. Apoi apucă gleznele lordului Winthrop în timp ce şoferul îl ridică de subţiori şi l-au coborât. Când au ajuns la parter, era epuizată, apoi l-au aşezat în maşină. Din fericire strada era aproape goală la această oră târzie, şoferul închise portiera, se instală la volan şi demară fără nici un cuvânt.

Nemişcată, privi cum dispare maşina. O dureau braţele, părul îi era ud de transpiraţie, se înapoie tremurând, urcă scările până la apartamentul său şi rămase împietrită, punându-şi mâinile la ochi. Patul era răvăşit, scaunul răsturnat această dezordine i se părea insuportabilă. O cuprinse o atroce durere de cap „Simt că înebunesc!“ murmură ea.

Se apucă să aranjeze camera trecând-o, când fiori reci, când o transpiraţie caldă, o greaţă teribilă. „Ce oroare, de ce trebuia să mi e întâmple mie aşa ceva“? Mulţumesc lui Dumnezeu, el nu mai este aici, dar dacă se va face o anchetă... şoferul va spune că l-a găsit aici, sau că a avut un atac în maşină? Voi fi amestecată în toate acestea?

Era insuportabil. Incapabilă de a rămâne în camera sa, care-i amintea atât de înspăimântător de scena cumplită pe care o trăise, ea îşi puse mantoul şi ieşi fără nici o ţintă. Aerul răcoros îi calmă puţin durerea de cap. Fără să-şi dea seama ea a luat direcţia spre Park Lane. Paşii o purtară în faţa locuinţei lordului Winthrop, o casă mare şi lugubră, albă, ameninţătoare, înconjurată de o grădină mărginită de un zid nu prea înalt. Nu exista nici un semn de activitate în casă, dar în timp ce se întreba ce se întâmplă în interior, o maşină se opri. Un om cu o geantă coborî şi sună la uşa care se deschise imedait. Un specialist, fără îndoială. Fiona aşteptă. mai târziu un alt taxi aduse o infirmieră în faţa casei. „Deci, este în viaţă" gândi Fiona „O să-şi amintească de ce s-a întâmplat?"

Un orologiu sună ora cinci. Se întoarse spre casă şi traversă Park Lane care era pustiu. Era îngheţată, epuizată. Aerul de dimineaţă era rece şi umed, iar mantoul o proteja prea puţin.

I-a trebuit o jumătate de oră ca să ajungă în Chelsea. Rebegită, epuizată, nu se mai gândea la cameră, dezordinea nu mai avea importanţă. Când în sfârşit s-a aşezat în pat,

tremura din cap până în picioare, stătea cu ochii închişi, dar nu putea adormi, nici să se mai gândească la nimic. A fost toropită de un somn fără vise. Zgomotul circulaţiei de pe King's Road a ajuns până la ea. O senzaţie de căldură îi mângâie obrajii, deschizând ochii a văzut soarele care a pătruns prin fereastra deschisă. „Soarele! gândi ea, puţin îmi pasă de soare!"

Sângele i se puse în circulaţie, durerea surdă pe care o simţea în tot corpul deveni mai acută. Când se ridică să-şi pregătească un ceai, abia se putea ţine pe picioare. „Calmează-te, îşi spuse, eşti prea nervoasă.". Dar i-a fost foarte greu să traverseze camera, să deschidă gazul să pună ibricul pentru ceai. „Este absurd! îşi reproşa ea cu mânie, nu pot să-mi permit să mă îmbolnăvesc! Trebuie să merg să-mi cumpăr ceva de mâncare.Trebuie să fiu în formă pentru a merge la Paglioni astă seară."

Un fior de teamă o cuprinse. Şi dacă lord Winthrop a murit în timpul nopţii? O vor interoga, ea fiind ultima persoană care l-a văzut în viaţă în seara aceasta? Ce va spune şoferul? Imaginaţia ei înfierbântată făcea mii de presupuneri pe care nu le putea alunga. A

reuşit să se îmbrace şi a ieşit să-şi cumpere pâine, margarină şi ouă. Acestea erau tot ce-şi putea permite. Din motive de economie renunţase la lapte de multă vreme, mulţumindu-se cu puţin zahăr cu care să-şi îndulcească ceaiul, dar azi în mod excepţional îşi cumpără o jumătate de litru. Când s-a întors acasă şi-a pregătit micul dejun pe care l-a mâncat până la ultima firimitură. Nici nu s-a gândit să-şi aranjeze camera, îmbrăcată cu mantoul s-a întins pe pat. Imaginea lordului Winthrop o urmărea, zădărnicindu-i orice speranţă de odihnă „Este viu sau mort?" Cuvintele se învârteau într-un dans infernal în capul său. „Este viu, este mort?" Nemaiputând suporta, ea coborî scara şi merse până la o cabină telefonică. Căută numărul lui Winthrop. Trecu un secol până să i se răspundă.

— Alo!

Vocea era seacă.

— Puteţi să-mi spuneţi cum se simte lord Winthrop?

— Cine întreabă?

— Nu a murit? Spuneţi-mi, zise ea înnebunită.

A urmat o clipă de linişte.

— Bineînţeles că nu, cine întreabă? Fiona aşeză receptorul, auzise ce dorea; nu era mort, asta-i tot ce avea importanţă. Se întoarse acasă cu un mers hotărât. din nou şi-a mai făcut un ceai apoi, epuizată, s-a culcat. O bătaie în uşă a sculat-o. Era Donald.

— Nu se poate spune că eşti prea matinală!

— M-am culcat târziu ieri seară. A roşit, dar Donald n-a observat.

— Fratele meu a fost concediat, zise el brusc.

— Oh, Donald! îmi pare rău.

Uitând pentru moment propriile sale necazuri, ea înaintă spre el cu mâinile întinse. Donald nu o văzu. Cu pumnii strânşi el privea pe fereastră acoperişurile din Chelsea.

— Nu şi-a ţinut gura, n-avea stofă de escroc, doar un nebun şi un şmecher.

— Nu l-au dus la închisoare?

— Nu încă, dar nu este exclus. cine ştie? Banii tăi îi vor salva poate, vom vedea ce se va hotărî. Dar şi-a pierdut slujba, natural, şi în afară de o minune, îmi va trebui timp ca să-ţi înapoiez banii.

— Nu-ţi face griji Donald, o să mă descurc.

Donald părea că s-a liniştit.

— Fiona, tu eşti cu adevărat minunată. Niciodată n-m să pot să-ţi mulţumesc îndeajuns. Tu ştii cât de importantă este prezenţa ta pentru mine. Şi nu mă refer la aceşti bani. Tu ştii că eu te iubesc, te iubesc de mult timp. Poate nu e momentul să ţi-o spun acum, dar te iubesc, Fiona, din toată inima, cu tot sufletul.

Impresioantă de sinceritatea şi înflăcărarea declaraţiei sale, Fiona se lăsă pe un scaun.

— Te rog, Donald, să nu vorbim despre asta acum. Sunt obosită, teribil de obosită.

— Fiona tu eşti bolnavă! Ce ai? Ce s-a întâmplat?

Ea dădu din cap.

— Nimic, absolut nimic, lasă-mă în pace.
El avu bunul simţ să facă ceea ce i se cerea.

Văzând că este gata să plângă, el se duse la fereastră, aprinse o ţigară şi-i lăsă timp să-şi revină. Când o privi din nou, fu alarmat în mod sincer de paloarea şi de aerul ei epuizat.

— Mă duc să cumpăr ceva de băut,asta te va remonta. Nici o discuţie. Vn imediat. Aşteaptă-mă liniştită.

Când nu se mai auziră paşii săi pe scară, Fiona se culcă pe spate şi închise ochii. Totul

se învârtea în jurul ei. „Este numai o slăbiciune, un şoc, îşi zise ea", dar răcise în timpul nopţii.

I se părea că a trecut o eternitate până când reapăru Donald, cu braţele încărcate de pachete. Puse o monedă în contorul de gaz, scoase sticla de whisky. A cumpărat şi cârnaţi şi cartofi.

— O să-ţi pregătesc o masă pe cinste, spuse el. Ştiu că n-ai mâncat, aşa că este inutil să protestezi.

Fiona se întrebă uimită, de unde a avut el bani, deodată strigă.

— Donald, paltonul tău!

El plecase cu un palton de tweed de bună calitate. Dacă costumul său de haine era cam ponosit, paltonul arăta bine şi Donald nu se despărţea de el, căci îi dădea un aer mai puţin mizerabil. El repeta mereu că acesta era lucrul său cel mai preţios.

— S-a făcut vreme bună, spuse el.

— Oh, Donald, nu trebuia să faci asta, nu trebuia.

— Dacă tu crezi că eu am să te las să mori de foame în timp ce eu mă plimb sufocat de căldură, te înşeli, spuse el surâzând. Lui Fiona îi venea să plângă, văzând atâta bunătate. Ideea de a mânca îi făcea rău, dar

nu voia să-şi supere partenerul. Când el aduse cârnaţii prăjiţi şi cartofii, ea îşi dădu seama că era moartă de foame. Când termină, Donald declară:

— Acum te vei aşeza în pat, ai timp să mai dormi câteva ore înainte să mergi la treabă. Şi în trei minute am să-ţi aduc un grog.

Ea ascultă docilă, prea obosită pentru a mai discuta. Donald era fericit că putea s-o ajute. Abia se culcase că el îi aduse o cană aburindă.

— Trebuie să beau tot?

— Până la ultima picătură. Îţi face bine.

Ea bău cu plăcere lichidul tare şi dulce, cu gust de lămâie, care o încălzi imediat. Whisky-ul o ameţi puţin şi o toropeală minunată puse stăpânire pe ea.

După ce a tras draperiile, Donald se aplecă şi o acoperi.

— Dormi liniştită. Am să trec să te caut pe la ora nouă şi vom pleca împreună.

— Mulţumesc, Donald, murmură ea, pe jumătate adormită.

Îl mai auzi umblând prin camera vecină, înainte de a cădea într-un somn adânc.

Era trecut de ora opt când se trezi, o aştepta o altă surpriză. Donald îi pregătise

baia, pe masă era pregătit pentru ceai şi un sandwich cu jambon, o aştepta. Lângă ceainic un bileţel: „Mănâncă asta imediat ce te trezeşti. Cu prietenie, D".

„Dragul Donald, cât este de drăguţ cu mine!" Necazurile ei dispărură în faţa acestei amabilităţi.

Mâncă sandviciul, bău o cană de ceai şi intră în apa caldă. „Nimic nu este mai minunat decât o baie bună când eşti obosit" îşi spuse ea. Rămase aşa până când apa începu să se răcească, apoi se simţi mai bine. Îşi îmbrăcă rochia de muselină roşie, fiindu-i groază să o îmbrace pe cea neagră a cărei eşarfă era ruptă şi îi amintea în mod brutal îngrozitoarea noapte trecută. „Dacă aş fi bogată, gândi ea cu tristeţe, aş arunca-o în foc, dar sunt săracă, mă voi strădui să o repar şi o voi purta atât de des încât amintirile plăcute să alunge coşmarul".

Donald sosi la ora nouă. Ea improvizase cu ce mai rămase de mâncare, o cină pentru Donald. Bănuia că el cheltuise toţi banii pentru ea şi că va merge să lucreze cu stomacul gol. Numai gândul că el va umbla prin serile reci fără palton, îi aducea lacrimi în ochi.

— Dacă ai şti ce bine mă simt! Mulţumesc Donald, zise ea veselă. Ai fost un înger. Acum aşează-te şi să vedem dacă mâncarea pregătiră de mine este la fel de bună.

El îi răsplăti străduinţa golind farfuria până la ultima firimitură.

Insistase să mănânce amândoi dar ea l-a asigurat că va mânca mai târziu la restaurant.

— Tu pari subalimentată, Fiona, zise el pe un ton sever, dacă vei continua îţi vei pierde frumuseţea... şi în acelaşi timp slujba ta.

Se gândea la faptul că era să şi-o piardă tocmai din cauza frumuseţii sale, dar îşi păstră gândurile pentru ea.

— Unde este fratele tău? întrebă ea.

— Este la mine, va rămâne aici câtva timp, căci nu îndrăzneşte s-o înfrunte pe mama. Ea dispreţuia oarecum slujba mea de ziarist şi era fericită că fiul ei cel mic avea ceea ce ea numea „o slujbă respectabilă“ în City! I-a scris că face ore suplimentare şi că rămâne să doarmă la mine. Când va găsi altceva se va duce acasă, dar pentru moment nu are nici cei nouă penny pentru biletul de tren.

— Oh! Fiona, ne-ai scos dintr-o mare încurcătură, ştii bine!

— Ascultă, Donald, nu mai vreau ca acest subiect să fie discutat între noi. Îţi interzic să mai vorbeşti despre el.

Donald îşi întinse mâinile şi ea şi le puse pe ale ei deasupra.

— Mulţumesc, draga mea, zise el cu o voce tandră şi gravă.

Au sta de vorbă cu însufleţire, încât aproape că au uitat de ceas. A trebuit să alerge ca să nu piardă autobuzul cre-i ducea spre centrul oraşului. Când ea coborî, Donald o privi îndepărtându-se. Merse repede, dar era aproape ora zece când ea sosi la Paglionli, după ce îşi scoase mantoul se îndreptă în grabă spre salon. De cum o văzu, Paglioli luă un ziar de pe biroul său sşi-o întâmpină.

— Bună seara, doamnule Paglioli, bâigui ea.

— Ştii ceva despre asta? Şi-i arătă un articol scris cu litere mari în „Evening Standart" „Decesul unui celebru lord".

Cuvintele începură să danseze, . muzica dispăru. Cu un ţipăt, ea căzu la picioarele lui.

Când îşi reveni, se găsea în braţele lui Jim, aşezată pe o canapea în camera rezervată pentru mese particulare. Ea rămase un moment rezemată de umărul lui, convinsă că

visează. Apoi auzi vocea lui aodrată care spunea: „Bea asta“ şi simţi cum coniacul o ardea pe gât.

— Jim? murmură ea.

— Da, răspunse surâzând. Cum te simţi, draga mea? Ce ţi s-a întâmplat?

Ea îşi lăsă capul să se odihnească pe umărul lui fără să răspundă. Coniacul şi-a făcut efectul, îi era cald, se simţea pur şi simplu obosită, straniu, dar se simţea bine. Apoi îl întrebă:

— De ce te afli aici?

El o aşeză mai bine pe perne, îi ridică şi picioarele pe canapea şi îngenunchind lângă ea îi luă mâinile pentru a le mângâia cu tandreţe.

— Nu aveam de gând să vin aici. Trebuia să cinez cu nişte prieteni, dar ajungând la ei am aflat că rezervaseră o masă la „Paglionli“. N-am vrut să-i dezamăgesc refuzându-i şi am venit. Din fericire! Terminasem cina, eu ştiam că trebuia să soseşti la ora aceea. mi-era teamă că văzându-mă o să te simţi tulburată şi am preferat să plec sperând că am să te văd afară. Te-am aşteptat, şi intrând după tine, te-am văzut leşinând. Ah, ce şoc! Ce spaimă am tras. Fiona, draga mea, te iubesc mai mult ca oricând. Eu nu ştiu nimic, Fiona. Spune-mi

ce ţi s-a întâmplat! Eşti bolnavă? Ce s-a întâmplat? Cu o voce strangulată, ezitantă, Fiona îi povesti ce s-a întâmplat. El ascultă, cu pumnii strânşi, murmurând de două sau trei ori cuvinte de neînţeles.

Când şi-a terminat povestirea, Fiona rămase întinsă, epuizată. Încet, ochii i s-au umplut de lacrimile care îi udau acum obrajii. Jim o privi în linişte.

— Mă duc să telefonez, zise el ridicându-se brusc. Aşteaptă-mă.

— Dar, Jim...

Ea încercă să se ridice protestând, dar el o obligă să stea lungită cu acea autoritate pe care ea o iubea atât de mult.

— Nu protesta, draga ea, zise el cu duioşie. Ascultă-mă, nu te mişca până mă întorc.

El dispăru, iar ea încet, încet reuşi să se liniştească. Era încântată să i se supună lui Jim, să ştie că el o ocroteşte, că era aici pentru moment. „Jim, Jim, murmură ea, punându-şi pe obraz mâna pe care o ţinuse el. Te iubesc, te iubesc..."

După cinci minute el reveni.

— Totul s-a aranjat draga mea. Vei veni cu mine astă seară, vom pleca să ne odihnim la ţară.

— La ţară? întrebă ea uimită.

— Am să te duc la nişte prieteni vechi, oameni minunaţi, foarte liniştiţi, foarte drăguţi care se vor ocupa de noi.

— Dar Paglioni... nu mă lasă să plec.

— Ba da, replica Jim. Voi vorbi şi cu acest om. Ceea ce s-a întâmplat este mai mult sau mai puţin vina lui!

— Te rog... Nu vreau să-mi pierd slujba, este aproape imposibil de a găsi altceva acum. Te rog, nu-mi face dificultăţi!...

— Am să fac în aşa fel încât totul să fie bine, îţi promit, dar trebuie să mă asculţi. Ai nevoie de odihnă, îmi voi lua şi eu o săptămână de concediu pentru a fi alături de tine. Rămâi aici.

Plecă din nou, pentru a reveni însoţit de Paglioni surâzător şi aparent încântat de proiectele acestui tânăr impulsiv. Această neaşteptată săptămână de vaçanţă era binemeritată, dar Fiona bănui că Jim a trebuit să-l plătească bine ca să accepte.

După ce au coborât scările el o înveli într-o pătură ca să nu-i fie frig în maşina decapotabilă. Se opriră întâi la locuinţa lui ca să ia o valiză cu hainele necesare. La Chelsea,

el voi să-i facă bagajul, punându-i lucrurile în geamantan ca să nu se obosească ea.

— Cine spunea că nu aş fi bun ca „damă de companie“ spuse el închizând geamantanul, sau un bun soţ?

— Te rog Jim, nu glumi în felul acesta, nu suport.

El o luă în braţe.

— Oh, păpuşa mea, a fost o glumă proastă, ai dreptate. Iartă-mă, te iubesc atât de mult!

El o sărută pe gură, pe faţă, pe gâtul care se vedea din mantoul negru, apoi o eliberă şi ieşiră în linişte.

Fiona lăsă în uşă un bilet pentru Donald ca să nu se îngrijoreze de lipsa ei, dar Jim nu voi să-i dea adresa locului spre care porniră.

— Nu vreau să te deranjeze nimeni. Ai nevoie de o săptămână de repaus absolut, departe de toate acestea.

Au ieşit destul de repede din Londra şi mirosul câmpului îi întâmpină ca un prieten pierdut şi regăsit. După un timp Jim o apucă pe un drum de ţară, la capătul căruia se găsea un mic pavilion de paznic, de aici o alee strâmtă mărginită de arbori ducea la casă. Jim

opri motorul, câinii începură să latre când se deschise o uşă. În cadrul ei luminos apăru un bărbat solid de vreo şaizeci de ani, ajuns din urmă imediat şi de o doamnă cu un aspect tineresc în ciuda părului său cărunt.

— Jim, dragul meu, ce surpriză plăcută! exclmă ea îmbrăţişându-l afectuos. Iat-o şi pe prietena ta! Ea îi întinse mâna Fionei.

Există oameni pe care poţi să-i iubeşti din prima clipă. Doamna Carey făcea parte dintre aceştia. Naturală, fără artificii, ea părea sincer încântată să facă o nouă cunoştinţă.

Domnul Carey o ajută pe Fiona să coboare din maşină.

— Veniţi repede să vă încălziţi, trebuie să fiţi îngheţaţi.

— Oh, nu! răspunse ea râzând în timp ce încerca să iasă din cele două sau trei pături în care era învelită.

Ea îi urmă într-un salon mare lambrisat cu lemn de stajar şi se aşeză lângă căminul în care ardea un foc bun. Li s-au adus sandviciuri. Jim insista să li se servească şi un coniac cu sifon. Familia Carey discuta cu însufleţire exprimându-şi bucuria de a-l vedea pe Jim. Privirea Fionei alerga de la unul la celălalt încercând să-şi facă o părere în

legătură cu săptămâna care o aştepta. Va fi foarte plăcut în mod sigur. Dar după cele prin câte a trecut alcoolul şi căldura au copleşit-o complet, simţea cum i se închid ochii.

— Doamne Sfinte, copila aceasta moare de somn, zise Doamna Carey. Draga mea, am să-ţi arăt camera dumitale şi te vei culca repede.

La etaj o servitoare îi desfăcuse deja bagajele, focul ardea în cămin şi un pat confortabil cu cearceafuri moi şi parfumate o aştepta. În cinci minute se afla în pat. „Visez, îşi spuse ea, asta nu pot să fiu eu, Fiona, atât de nefericită ieri"

Întinse braţul ca să atingă lumina de pe noptieră când auzi o bătaie uşoară la uşă. În cadrul uşii apăru capul lui Jim.

— Totul este în regulă?

— Minunat!

El se apropie.

— Noapte bună, scumpa mea. Dormi liniştită. Sunt atât de fericit să fiu aproape de tine, o sărută pe frunte, ezită puţin şi plecă.

Fiona stinse lumina, un minut mai târziu i se putea auzi respiraţia regulată. Adormise.

Jim o iubea pe Fiona, dar soarta hotărâse altfel. Va trebui să se căsătorească cu Ann.

Pentru a rezista dorinţei de a o vedea pe Fiona, trebuia ca în fiecare zi, în fiecare seară să se bată cu el însuşi, să-şi învingă dorinţa de a fi alături de ea măcar pentru o clipă.

Era atât de obsedat de această dorinţă încât şi-a schimbat chiar şi felul de a fi. Prietenii, sau chiar simpli cunoscuţi erau surprinşi. Ce s-a întâmplat cu Jim? Se întrebau cu toţii. Pare atât de bizar de câtva timp. Ei nu ştiau că Jim îşi impunea să rămână pe scaun atunci când ar fi dorit să alerge la „Paglioni". Noaptea nu putea dormi urmărit de imaginea Fionei, măsura în lung şi lat camera sau îşi lua maşina şi conducea până în zori.

„Ce trebuie să fac? îşi spunea el. O iubesc pe Fiona, ea mă iubeşte, dar există şi Ann şi datoria nu-mi permite s-o părăsesc".

Dacă Fiona a dormit liniştită în acea noapte, Jim rămase treaz, gândurile sale alergau într-un cerc vicios care nu avea nici o ieşire.

Dimineaţa, când se trezi, soarele pătrundea printre draperiile ferestrelor. I s-a adus micul dejun la pat. „Ce fericire!" gândi ea, văzând tava cu şervetul de dantelă, ouă fierte puse în suporturi de argint, unt, marmeladă, dulceaţă,

erau şi câţiva ciorchini de struguri şi un măr, bău toată cafeaua şi mâncă pe săturate.

Servitoarea bătu la uşă:

— Vreţi să faceţi baie acum, sau mai târziu?

— Aş vrea chiar acum. Era dornică de a vedea totul, dar mai ales să-l revadă pe Jim.

După ce făcu baie, ea ezită puţin adunându-şi toate puterile înainte de a coborî. Mă intreb ce fac oare ceilalţi. Oare cum arăt?

Auzi un fluierat uşor, apoi numele său. Deschise uşa spre balcon şi-l văzu pe Jim.

— Vino repede, draga mea! Am atâtea să-ţi arăt.

Fiona zâmbi şi-i făcu cu mâna.

— Sosesc!

CAPITOLUL

4

Zilele fericite trec prea repede, chiar pentru a-ţi aminti de ele. Dragostea face dintr-o oră un minut şi dintr-o zi un moment tot atât de trecător ca un sărut. Se simţeau nespus de fericiţi împreună, râdeau, alergau pe câmp, Fiona îl privea când juca golf, se plimbau prin pădure. Vremea era minunată. Familia Carey era bucuroasă când îi vedea atât de fericiţi. O singură umbră întuneca fericirea lor — iminenta întoarcere la Londra. Ea nu mai auzi vorbindu-se despre lordul Winthrop, a citit însă într-un ziar că la funeraliile sale printre numeroasele persoanalităţi era şi un reprezentant al regelui. Dar Jim îi interzise să se mai gândească la asta, spunându-i chiar că nu

trebuie să se gândească nici la trecut, nici la viitor.

— Să fim fericiţi împreună. De ce să întunecăm prezentul cu necazurile din viitor? Nu încrunta sprâncenele, Fiona, sărută-mă.

Ea îl sărută uşor pe buze, în clipa următoare el o luă în braţe şi ea avu impresia că o va strivi. Închise ochii, tremurând. o dulce senzaţie de fericire o învălui, ca un vis din care nu voia să se mai trezească.

Deodată, Jim se îndepărtă atât de brusc încât era să-şi piardă echilibrul şi trebui să se rezeme de trunchiul unui brad. Întors cu spatele, el contemplă valea care se întindea la picioarele lor, cu abundenţa de verdeaţă, casele mici cu acoperişul roşu răspândite ca nişte ciupercuţe şi râuleţul care şerpuia de-a lungul câmpiei ca o reptilă argintie şi leneşă. Fiona îl privea, admira părul său blond luminat de razele soarelui, umerii săi largi. Lacrimile curgeau pe obrazul lui, calde, orbitoare.

— Jim, spuse ea cu o voce disperată.

— Draga mea, draga mea! murmură el lipindu-şi obrazul de al ei.

În curând râseră din nou, dar norul întuneca încă albastrul cerului lor, se vor

despărţi în curând. Le era frică de acea zi îngrozitoare.

Şi ziua aceea veni, ultima a acestei vacanţe minunate, ultima zi de plimbare pe colinele însorite, ultima zi cu familia Carey, ultima zi cu Jim. Ea nu dormise în noaptea trecută şi ca într-un caleidoscop, bucuriile zilelor trecute defilau în faţa ochilor săi. Ea retrăi fiecare minut de fericire şi de încântare, fiecare frison de plăcere, fiecare bătaie a inimii sale îndrăgostite. Niciodată n-ar fi crezut că dragostea ar putea fi o asemenea tortură fizică. Absenţa lui Jim îi era insuportabilă, prezenţa sa, o tulburare minunată. Îl dorea atât de mult, voia să-i aparţină lui! cum să înfrunte viitorul fără el? Un viitor plin de singurătate. Idei nebuneşti îi treceau prin minte, proiecte ca să-l reţină, să-l păstreze. Îi era de nesuportat gândul că exista Ann, viitoarea soţie. Ea nu-l va mai vedea, nu va mai auzi vocea lui minunată, nu-i va mai vedea surâsul, nici privirea sa când el o lua în braţe. Nu va mai simţi mirosul mantoului său de twed... Jim trist, Jim vesel, Jim neliniştit, Jim ironic, Jim iubitor. Toate aceste imagini treceau prin faţa ochilor săi, fiecare mai plăcută decât cealaltă, fiecare

amintire lăsând în sufletul ei semnul unei iubiri nefericite. Soarele strălucea cu putere, era foarte cald, au luat dejunul la umbra unui arbore, apoi s-au întins în iarbă privind frunzele verzi, ascultând cântecul păsărilor şi murmurul pădurii. Nu aveau nevoie de cuvinte, erau fericiţi că erau împreună, bucuroşi, fiecare de prezenţa celuilalt. Orele treceau, reveniră spre casă fugind. soarele era la apus şi razele sale roşiatice îmbrăţişau întregul ţinut.

Jim amesteca un cocktail când intră doamna Carey.

— Sperăm să nu vă supăraţi şi să nu ne consideraţi nepoliticoşi dacă John şi cu mine vom pleca să cinăm la nişte prieteni din apropiere. Vă supăraţi?

— Dar duceţi-vă, bineînţeles! o întrerupse Jim. Am să mă ocup eu de Fiona.

— Vă rog, nu refuzaţi invitaţia din cauza noastră, spuse şi Fiona.

Când doamna Carey a părăsit camera, privirea Fionei o întâlni pe cea a lui Jim.

— Vom cina numai noi doi, iubito!

Ea îi surâse, iar el îi fură un sărut întinzându-i cocktailul său.

Fiona făcu o baie minunată, gustând plăcerea apei calde şi parfumate. Îşi îmbrăcă rochia şi se pregăti cu o grijă specială. În momentul în care coborî se auzi şi sunetul gongului care-i invită la masă.

— Eşti adorabilă, iubita mea, spuse Jim, după ce valetul părăsi camera.

— Mulţumesc, murmură ea.

El îşi ridică paharul.

— În sănătatea singurei femei pe care o iubesc!

Fiona simţi cum sângele îi pulsează în tâmple. Abia ştia ce mănâcă, era fericită. Jim îi vorbea, dar mai presus de orice simţea dragostea lui care o înconjura. După cafea s-au dus în grădină, s-au plimbat puţin, iar apoi la umbra unui pom el o luă în braţe.

— Fiona, eşti a mea? Mă iubeşti? şi o sărută cu toată dragostea.

— Mai mult ca orice pe lume, o ştii! Sunt a ta, numai a ta. Cuvintele acestea îi scăpară ca şi cum le-ar fi reţinut de mult, mult timp. ea îi îmbrăţişă, au rămas astfel înlănţuiţi, apoi Jim o ridică ca pe un copil şi o duse în braţe până în casă.

— Eşti uşoară ca un fulg, remarcă el. Ar fi vrut să glumească, dar ea şi-a dat seama că este foarte tulburat.

— Cred că m-am îngrăşat în ultimele zile, protestă ea. Doreau să asculte muzică, el puse un disc şi sunetele dulci ale viorii păreau a face parte din noaptea aceea, din dragostea lor. Ascultară muzică fără să-şi vorbească, apoi pentru a-şi alunga grijile el puse muzică de dans.

— Vino să dansăm, Fiona.. şi dansară pe micul spaţiu de parchet, unde nu era covor.

„Mâine seară voi dansa din nou, gândi ea, dar va fi cu totul altceva." Ea îşi închise ochii. Obrazul său se odihnea pe umărul lui Jim în timp ce evoluau într-o armonie perfectă. Muzica dulce, liniştea camerei, căldura serii parfumate care pătrundea pe fereastră... Ce pace... ce fericire!

— Suntem în paradis, murmură ea.

În loc de răspuns Jim îşi lipi buzele de fruntea ei, dansară mult. Schimbară discurile, un tango, un fox-trot, un vals demodat... până când şi-au pierdut răsuflarea.

Au ieşit să respire aerul plăcut al nopţii. Fiona nu voia să se îndepărteze de ferestrele

luminate. Se temea de ea însăşi şi nu dorea să testeze sângele rece a lui Jim în calmul umbrelor nopţii. Stelele străluceau printre frunzele copacilor, dar dacă pădurea întunecoasă o atrăgea, prudenţa o îndemna să rămână aşezată pe mica terasă care înconjura casa. Jim aprinse o ţigară, incapabil să stea locului. După câteva minute o aruncă, se aşeză lângă Fiona şi îi luă mâna.

— Fioana, spuse el încet.

Atmosfera deveni deodată tensionată.

— Jim... Ea îi susţinu privirea, ochii ei mărturisind lucruri pe care n-ar fi îndrăznit să le explice... Mă duc să mă culc, Jim, spuse ea cu o voce tremurătoare, ridicându-se. Mă aşteaptă o zi grea mâine...

Vocea ei se frânse. Fără o altă vorbă, se întoarse şi fugi spre camera ei. S-a terminat, s-a terminat săptămâna minunată, s-a terminat toată această fericire. Mâine va fi din nou la Londra, munca, îl va părăsi pe Jim şi tot ce dragostea sa reprezenta pentru ea.

— Nu trebuie să mă mai gândesc la asta, îşi spuse ea, voi încerca să dorm." Dar ea ştia că acest lucru va fi imposibil. Se dezbrăcă, apoi stinse toate luminile cu excepţia uneia

mici sub formă de lumânare, deschise uşa spre balcon, noaptea o învălui... şi admira stelele." Cât mă simt de mică sub această boltă gândi ea, punând mâinile pe piatra rece a balustradei atât de mică, încât necazurile mele nici nu mai contează". dar toată înţelepciunea lumii nu putea să împiedice lacrimile care-i udară faţa.

Întoarse capul auzind un zgomot în apropiere. Toate camerele dădeau spre balconul care se afla de-a lungul primului etaj. Jim ieşise şi el din camera sa, îşi aruncă ţigara când o zări.

Ea aşteaptă nemişcată şi văzându-l apropiindu-se cu paşi hotărâţi îşi dădu seama că momentul acesta era inevitabil. Această întâlnire, din momentul când s-au despărţit era de prevăzut.

Ea îşi ridică privirea spre el, se opri aproape de ea şi rupse tăcerea.

— Nu mi-ai spus noapte bună, Fiona, spuse el cu o voce gravă.

Ea se întoarse spre grădină fără să răspundă, luna le lumina feţele.

— De ce nu mi-ai spus noapte bună? insistă el.

El îşi puse mâna pe ale ei, ea tremură.

— Nu am îndrăznit, spuse ea cu o voce abia auzită.

— Draga mea...

El o atrase în braţele sale, inima Fionei bătea cu putere. Nu era înţelept să rămână aici, ar fi trebuit să fugă, dar nu putea. O stranie senzaţie a pus stăpânire pe ea, o forţă irezistibilă o obligă să rămână în braţele lui. Incapabilă să facă un gest, cu inima care-i bătea nebuneşte, cu sângele care îi fierbea în vine, ea se abandona bucuriei momentului.

Încetişor Jim îşi desfăcu braţele, ea îşi ridică faţa spre el.

— Fiona, te iubesc, Dumnezeule, cât de mult te iubesc! Vrei să locuieşti cu mine, draga mea, să pot avea grijă de tine? Cel puţin până când...

El se întrerupse, dar amândoi ştiau numele care nu fusese pronunţat.

— Ar trebui să accept?

— Nu, dragostea mea, nu trebuie şi eu sunt un monstru că ţi-am propus aşa ceva.

— Te iubesc, murmură ea, te iubesc.

Jim oftă cu putere.

— Ascultă, draga mea, vom rămâne împreună dar nu va trebui să fii a mea! Te iubesc prea mult ca să te fac să suferi.. jur că voi avea grijă de tine, draga mea, minunata mea Fiona, vom fi împreună şi nimic altceva nu contează!

Jim se bărbierea. Oglinda avea înclinaţia ideală pentru a capta lumina, aparatul de ras mângâie încet bărbia sa. Jim avea gesturi sigure, iar Fiona aşezată lângă el îl observa, râdea de ceea ce numea „maniile lui de fată bătrână."

— Niciodată nu am văzut un om atât de maniac, spunea ea tachinându-l. Ca să spun drept, ai obiceiurile unui celibatar în papuci şi cu pipă, cu ziarul său de dimineaţă aşezat în acelaşi loc".

După ultima lor noapte la Carey, Jim insistase ca ea să locuiască împreună cu el şi să-şi abandoneze slujba. Fiona, care era terorizată de gândul de a se întoarce la Londra şi de a se duce la „Paglioni" a fost fericită să-l asculte şi să lase ca el să-i dirijeze viaţa după dorinţa lui. Căci ea nu ştia ceea ce

Paglioni bănuia în legătură cu rolul ei în privinţa morţii Lordului Winthrop. Îi era teamă şi de întrebările Clarei şi ale lui Paul, îi era teamă să mai privească masa unde avea obiceiul să stea lordul Winthrop.

Îi era teamă că va fi hărţuită de vechile fantome, aşa că atunci când Jim hotărâse ca ea să nu se mai întoarcă acolo, fu nespus de bucuroasă. Dar dacă ea acceptase decizia lui cu recunoştinţă, era în acelaşi timp hotărâtă să-şi caute de lucru. Nu se punea problema ce el să-i dea bani pentru micile ei nevoi. N-ar fi putut explica de ce. Fără îndoială urmele unui puritanism adânc înrădăcinat în sufletul ei, care îi permitea să accepte un acoperiş şi cadouri de la bărbatul pe care-l iubea, dar îi interzicea să vadă în el sursă pentru cheltuielile cotidiene. Singurul lucru pe care-l ceru Jim, era ca ea să nu mai lucreze într-un restaurant sau dancing! „Ai fi absentă seara, iar eu aş dori să te găsesc când mă întorc acasă".

Căutările ei aveau meritul de a-i umple timpul. Jim era foarte ocupat, avea multe de făcut, trebuia să se întâlnească cu mulţi oameni şi erau împreună doar seara după ora şase. Fiona rămânea singură dimineaţa şi în

toate după amiezile. Erau foarte fericiţi în apartamentul lor, care avea în faţă un parc plin de verdeaţă. Ea descoperi din nou fericirea. Se bucura de lux, de obiectele frumoase care o înconjurau, de focul bun şi de plăcerea băii zilnice. Totuşi toate acestea erau neînsemnate în comparaţie cu bucuria profundă, infinită pe care o simţea în prezenţa lui Jim. Când erau împreună, fericirea lor era absolută. Se întâmpla să discute grav ore întregi fără întrerupere. Abordau multe subiecte personale sau generale, dar întotdeauna interesante. Jim devenea uneori un adevărat copil. O tachina pe Fiona, îi zburlea părul, o hărţuia în glumă până când ea cerea îndurare. Izbucneau în râs şi se amuzau ca nişte copii. Dar curând deveneau gravi. „Te iubesc, draga mea, îngerul meu" murmură Jim. Când gura lui lacomă o căuta pe cea a Fionei, ea răspundea cu o intensitate sălbatică, dar neuitând că trebuia să-şi impună un autocontrol de fier asupra emoţiilor lor. Uneori foarte greu. Când pasiunea care ardea în ei se transforma în înflăcărare, Jim se îndepărta şi Fiona încerca să se stăpânească.

— Sunt dezolată! murmura ea.

— Oh, draga mea! Te doresc atât de mult, răspundea el.

După multe căutări, Fiona găsi un post de profesoară de dans, într-o şcoală unde se învăţau toate formele de dans. Aveau nevoie de o asistentă pentru un curs de dans de salon, explicându-i că e vorba mai întâi de o perioadă de probă, dacă nu va corespunde va trebui să plece fără nici un avertisment şi fără salariu. Fiona fu fericită să accepte şi pentru suma de douăzeci şi cinci de şhilingi lucra de la ora două la cinci după amiază, ceea ce i se părea uşor în comparaţie cu lungile seri petrecute la Paglioni.

Sezonul era pe sfârşite. Londra se golea puţin câte puţin. Fiona era la această şcoală de dans de trei săptămâni când află că şcoala se va închide în luna august, fără ca profesorii să aibă certitudinea că vor fi reangajaţi în septembrie. Era foarte tulburată. Jim şi cu ea nu au făcut nici un plan pentru vacanţă şi îi era teamă că el va trebui să plece în Scoţia, lăsând-o singură fără prieteni, fără salariu. Dar Jim, când i-a spus noutăţile de la şcoală, s-a bucurat.

— Putem, deci, să plecăm în Sud, draga mea. Cunosc un loc minunat cu un hotel mic

pe coasta Mediteranei aproape de Cannes; vom fi singuri şi fericiţi.

Ea îi surâse încântată.

— Oh! Dragul meu, va fi fantastic! Visam de atâta vreme să văd Sudul Franţei!

Jim începu să râdă de bucuria ei.

— Entuziasmul tău face din viaţa noastră o bucurie permanentă. Oh, draga mea, aş dori atât de mult să-ţi ofer totul, pentru totdeauna! De ce nu putem să ne căsătorim, Fiona? Te vreau alături de mine, vreau să te duc peste tot cu mine pentru ca oricine să te vadă şi să te admire! Urăsc ascunzişurile, aceste prefăcătorii în faţa prietenilor mei.

Fiona tresări în faţa vehemenţei sale şi îl privi cu atenţie în timp ce el vorbea pe un ton grav şi amar. Ceva l-a supărat în ultimul timp. Evident ei n-o utiaseră pe Ann şi iminenţa divorţului ei care însemna sfârşitul fericirii lor. Ce s-a întâmplat? De ce Jim era atât de nervos? A întâlnit-o?

O umbră de gelozie o cuprinse,. dar nu, el i-ar fi spus, ea îi puse braţele în jurul gâtului.

— Nu trebuie dragul meu, la ce bun? Este inutil să ne torturăm, căci nu putem face nimic.

El îşi lipi obrazul de părul ei mătăsos şi ..ită, apoi abandonară subiectul.

În aceeaşi după-amiază, după cursul de dans, Fiona se duse în Chelsea, renunţă la micul său apartament, plăti, apoi rugă pe proprietar să-i păstreze mobilele până când va avea nevoie de ele, ambală câteva obiecte personale. Se gândi la Donald, căruia nu-i mai dăduse nici un semn de viaţă de la întoarcerea sa la Londra şi se simţi vinovată.

După ce-şi termina treburile se întoarse acasă. Nu era nimeni şi pentru prima dată liniştea i s-a părut apăsătoare. Aruncă o privire în minunatul salon o privire fugară, erau multe flori, perdelele se umflau de briza venită din parc. Furia lui Jim, în dimineaţa aceia îi veni din nou în minte. De ce a izbucnit cu atâta supărare? În mod instinctiv merse spre camera lui Jim. Poate va găsi aici un indiciu.

Mai multe scrisori se aflau pe birou, unde era într-o ramă de piele bună fotografia pe care i-o dăruise ea cu o săptămână mai devreme. Un zâmbet îi înflori pe faţă, aducându-şi aminte de bucuria lui când îi dăruise portretul.

Aruncă o scurtă privire peste scrisori, dar se întoarse repede, ruşinată că a putut să se gândească şi pentru o clipă la a-i citi corespondenţa. Aranjă sertarul toaletei, aranjă batistele, puse cu grijă cravatele. Când a

deschis sertarul cu ciorapi, scoase un mic strigăt. Era aici o scrisoare, fără plic. Împinsă de un instinct pe care nu şi l-a putut reprima, ea o luă şi privi semnătura „Ann".

Un straniu presentiment a împins-o să caute, ştia ceea ce va găsi. Totuşi acum când o avea sub ochii săi, ea deveni palidă. Mâinile îi tremurau aşa încât scrisoarea era cât pe-aici să-i scape.

Ea o citi, de la un capăt la celălalt, o reciti. Apoi puse la loc şi se duse în camera ei. Rămase multă vreme aşezată cu o privire fixă care nu vedea nimic. Cuvintele îi rămăseseră întipărite în minte, nu le va uita niciodată. „Hotărârea definitivă va fi pronuţată în trei zile Ard de nerăbdare să te întâlnesc, dragul meu Jim. În sfârşit vom putea să ne căsătorim!"

Sosise deci clipa teribilă de care se temea. Ann era liberă şi această libertate însemna pentru ea, Fiona, pierderea a tot ce avea pentru ea importanţă. Nu prevăzuse că momentul va veni atât de curând, deşi ştia că va veni şi gândul acesta n-o părăsise niciodată. A încercat să-l facă să nu fie prea real, totdeauna îşi spunea: „Fii fericită atât timp cât poţi, mâine poate vei pierde totul". Ce să facă? Cum să înfrunte viitorul fără Jim? Apoi îi veni gândul dulce-amar că Jim de asemeni

va trebui să înfrunte viitorul fără ea. În trei zile. Şi deodată îşi dădu seama că nu trebuia să vorbească cu el despre acest lucru. Trebuia să-l părăsească fără nici un cuvânt de adio. Nu aş suporta să-mi vorbească. Unele lucruri sunt prea intime pentru a fi spuse, prea dureroase pentru a fi revelate.

Dădu telefon şi opri două locuri la teatru. Apoi coborî scara şi comandă o cină cu mâncărurile preferate de Jim, o sticlă de şampanie...

„N-am să-i arăt că ştiu. Vreau să par fericită.

Ultima noastră noapte împreună va fi veselă, perfectă".

Aşezată în salon ea îl privi pe Jim cum se îndepărtează, îi făcea semne până la colţul străzii. Soarele strălucea în părul său, apoi se întoarse şi dispăru. „La revedere" murmură ea.

Îşi ascunse faţa în mâini, el plecase, plecase din viaţa ei, inconştient şi fericit în ciuda mărturisirilor care trebuia să i le facă ei. Ea izbucni într-un plâns pe care cu mare greutate a putut să şi-l stăpânească. În ajun, toată seara a reuşit să nu-şi arate suferinţa.

Au cinat împreună, au fost la teatru şi la restaurant, s-au reîntors acasă cu dorinţa arzătoare de a fi singuri. Şi-au spus minunate cuvinte de dragoste. Da, această noapte va rămâne o amintire perfectă, care o va însoţi în cursul a lungi şi trişti ani în viitor.

Resturile micului dejun pe masă... Ultima lor masă împreună. Când Jim se va întoarce în seara aceasta va găsi un apartament gol. Dar e mai bine aşa decât să se chinuiască, să distrugă fericirea pe care au simţit-o împreună. Şi, ca şi cum totul ar fi fost decis de soartă, paşaportul ei sosi chiar în dimineaţa aceea, paşaportul pe care Jim intervenise să-l obţină în vederea plecării lor în vacanţă. Se gândise atunci şi la bani şi înainte de plecarea lui Jim îndrăzni să-i ceară:

— Ai putea să-mi dai nişte bani pentru menajeră? Nu i-am plătit nici săptămâna trecută.

Înainte de a pleca, Jim i-a lăsat pe birou un cec de douăzeci şi cinci de lire.

— Iată banii, ai putea să plăteşti şi farmacistul?

A promis că o va face, dar a luat cec-ul şi l-a pus în poşetă, apoi îşi făcu în grabă bagajele, luând şi cadourile pe care le primise de la Jim. Ştia că el va fi furios din cauza

plecării sale, dar va fi şi n ... lasa ceva din lucrurile care să-i amintească de ea. Singurul lucru pe care nu-l luă, a fost fotografia, poate nu trebuia s-o lase, dar nu se putea hotărî nici s-o ia.

Când a terminat, nu mai avea decât trei sferturi de oră până la plecarea trenului şi trebuia să mai treacă şi pe la bancă. Încearcă să-i scrie câteva rânduri lui Jim, dar rămase nemişcată în faţa hârtiei albe, a scris câteva cuvinte, apoi a distrus hârtia. Cum să-i scrii cuiva că-l iubeşti? Ce mai era de spus? Cuvintele puteau să exprime sentimentele sale? Putea să-i explice că tot sufletul ei rămânea aici, să-i mulţumească pentru aceste clipe minunate când a simţit adevărata fericire? Nu putea nici să-i ureze noroc pentru viitor.

Ea ştia că el o iubeşte, că numai onoarea îl oprea s-o urmeze dacă ar fi aflat unde se află. Tot atât de repede cum a intrat în viaţa lui, trebuia să şi iasă, să dispară pentru a pătrunde într-o lume pe care el nu o va cunoaşte niciodată, o lume de muncă şi de disperare. Avusese parte de fericire timp de câteva luni, nu putea cere nimic în plus. Renunţă să mai scrie. Nu existau cuvinte, numai lacrimi.

Îl sună pe portar şi privi în linişte cum îi erau coborâte bagajele şi aranjate în taxi. Făcu o ultimă plimbare prin apartament. Luă un trandafir din buchetul pe care i-l oferise Jim în seara trecută. Apoi, cu ochii uscaţi coborî încet scara.

Traversarea Canalului Mânecii s-a făcut fără nici o problemă, drumul cu trenul a fost de asemenea uşor. Fiona nu mai fusese niciodată la Paris, ştia atâta franceză cât să se facă înţeleasă. Erau în acelaşi compartiment cu ea două englezoaice, şi după ce îi aruncară priviri neîncrezătoare şi dispreţuitoare, cum obişnuiau englezii care călătoreau în străinătate, ele se ocupară de importanta problemă a ferestrei.

Adunându-şi tot curajul, Fiona le întrebă dacă cunosc un hotel curat şi nu prea scump. Ele i-au propus chiar o listă cu nume şi adrese, cea mai în vârstă îi propuse chiar să vină la modesta pensiune unde se duceau şi ele. Fiona mulţumi, dar spuse că preferă un hotel.

Cina fusese servită devreme, neştiind ce o aştepta la Paris, Fiona se horărî să mănânce. Ea aprecie masa bună, servită în trenurile franceze: pui, brânză, îngheţată. Aşezată în fundul salonului de clasa doua, ea putea vedea prin geamul uşii care o separa restaurantul de clasa întâia. Ea remarcă un bărbat încruntat, dar nespus de frumos. Un străin în mod categoric, poate un argentinian, dar i se părea prea înalt şi cu umerii prea laţi. Eleganţa îmbrăcăminţii sale era excesivă, privirii sale iscoditoare nu-i scăpa nimic. Privea cu atenţie pe toţi cei nou veniţi, ca şi cum cel mai mic detaliu ar fi fost important. După ce şi-a terminat cina, el fumă o havană spre marea sa plăcere evidentă.

Intrigată de prezenţa lui, Fiona se surprinse observându-l la rândul ei. O doamnă destul de grasă, cu mantou de zibelină împodobită cu nenumărate bijuterii de prost gust, intră în restaurant cu un pechinez gras sub braţ. Trecând printre mese lăsă să-i cadă lesa câinelui. Dintr-o privire tânărul brunet observă şi i-o întinse însoţită de un zâmbet cuceritor. Ea îi mulţumi satisfăcută, apoi se aşeză pe un scaun la masa vecină descheindu-şi mantoul şi aşezând câinele pe scaunul de alături.

Puţin mai târziu, traversând vagonul de clasa întâia, Fiona îl zări pe tânăr într-un compartiment cu un pled pe genunchi şi cu o geantă de piele deschisă alături de el. „Trebuie să fie un personaj important“ îşi spuse ea. El ridică fruntea şi o privi pătrunzător cu ochii săi negri. Roşind, ea se grăbi spre compartimentul său.

După o oră au sosit la Paris. În sfârşit va descoperi faimoasa capitală! După ce a descoperit cu greu un hamal, s-a străduit să-l facă să înţeleagă că voia un taxi pentru a o duce la hotelul Voltaire, ales la întâmplare de pe lista făcută de cele două compatriote.

În holul modest de la intrare, a fost întâmpinată de un recepţioner plictisit. Dacă locul părea sărăcăcios, camera care i s-a dat era foarte curată. Îşi scoase pălăria, mantoul, pantofii. Deodată disperarea o cuprinse şi cu capul înfundat în pernă începu să plângă murmurând numele lui Jim.

De patru zile, rătăcea prin oraş. A găsi de lucru nu era atât ce simplu cum spera ea. Era începutul lunii august, majoritatea restauran-

telor şi a saloanelor de dans erau închise şi lumea plecată la Monte Carlo, Cannes, Biaritz. Intrase în atelierul unui celebru croitor din piaţa Vendome pentru a găsi un loc de manechin, dar cererea ei fusese întâmpinată cu un hohot de râs. „Noi concediem, revino în septembrie să vedem ce putem face pentru dumneata".

A ieşit foarte descurajată, pavajul încins făcea plimbarea foarte neplăcută, iar încălţămintea ei de piele i se părea că o strânge îngrozitor. Totuşi era inutil să viseze la o limonadă rece pe terasa unei cofetării. Va avea în curând nevoie de fiecare franc pentru a se hrăni.

Traversă piaţa Vendome şi pătrunse în holul mare şi răcoros al hotelului Ritz. Observă în dreapta sa sala de lectură cu mesele sale de marmură încărcate de ziare şi reviste în toate limbile. Fotolii adânci păreau să-i invite pe cei care voiau să citească, sau să aţipească puţin. Deşi nu aveau nici un drept să pătrundă aici. Fiona ştia că eleganţa ţinutei sale îi permitea să i se deschidă uşile. Traversă încet intrarea cu colonade, trecu printre cei doi paznici şi se instală într-un fotoliu să citească ziarul „Times".

Un zgomot de paşi o făcu să-şi ridice imediat privirea. Întors cu spatele, un bărbat răsfoia leneş paginile unui ziar. Silueta lui i se părea cunoscută şi când se întoarse ea recunoscu brunetul din tren. Privirile lor se întâlniră. Probabil că şi el o recunoscu căci îi adresă un zâmbet imperceptibil, apoi o salută. Peste puţin timp el îşi aşeză ziarul şi trecu aproape de ea pentru a se aşeza la altă masă. Stătea chiar în faţa ei şi deşi se prefăcea că scrie ceva, o privea mai mult pe ea. Dar ei nu-i păsa. Era fericită că putea să-şi odihnească puţin pcioarele. Nu putu totuşi să reziste tentaţiei de a se privi în oglindă şi de a-şi pudra nasul. Bărbatul se ridică şi în trecere scăpă scrisoarea la picioarele ei. Strategema pentru a intra în vorbă era atât de evidentă încât ea surâse, mai ales când el cu un: „Scuzaţi doamnă" se aplecă să culeagă scrisoarea căzută.

— Sunt nespus de neîndemânatic, scuzaţi-mă!

— Nu face nimic, răspunse ea pe un ton destul de rece şi începu să citească din nou, dar bărbatul nu avea intenţia de a se lăsa îndepărtat cu atâta uşurinţă.

— Scuzaţi-mă că vă deranjez, dar puteţi să-mi spuneţi unde se găseşte hotelul „Claridge“, la Londra?

De vreme ce scrisoarea sa era deja timbrată, adresa scrisă, întrebarea era lipsită de ingeniozitate. Nici nu merită să se supere. Răspunse: „Book Street“ şi începu să citească din nou. Urmă o tăcere. Ea ridică privirea să vadă dacă a plecat, dar el era tot acolo şi-i zâmbea. Nu putu să se abţină să nu-i zâmbească.

— Nu mă alungaţi, văzând că ea încerca să-şi regăsească aerul demn. Am atâta nevoie să vă vorbesc, înainte ca ea să-i fi răspuns el se aşeză lângă ea. V-am văzut în tren şi mă întrebam cine sunteţi şi unde mergeţi.

După patru zile de singurătate era atât de bine să audă vorbindu-se englezeşte, chiar cu accent! Bărbatul era incontestabil fermecător, avea meritul de a o trata ca pe o egală a sa, nu cu dispreţul funcţionarilor. Vorbiră de călătorie, Fiona era veselă şi curând îi spuse că ea caută de lucru.

— Căutaţi de lucru? repetă el neîncrezător, este de necrezut pari... atât de bogată!

Fiona izbunci în râs!

— Rămăşiţele unor zile mai bune, dacă te referi la îmbrăcăminte! În realitate îmi trebuie neapărat o slujbă în viitoarele patruzeci şi opt de ore!

— Vino să mâncăm împreună.

Fiona era flămândă, îi rămăseseră puţini bani. El părea gentil, inofensiv, după o clipă de ezitare, acceptă.

— Bine! unde mergem?

Ea zâmbi;

— Nu mă întreba pe mine aşa ceva.

— În cazul acesta să dejunăm aici. Trebuie să-ţi vorbesc. A propops, mă numesc Rémon şi dumneata?

— Fiona, spuse ea, fericită de a nu fi obligată de a-i da numele de familie de vreme ce nici el nu şi l-a spus pe al său.

Se aşezară la o masă în faţa ferestrei imense care dădea spre o grădiniţă cu flori. Fiona aprecie mâncarea. Gazda sa se dovedi încântător, inteligent. Cunoştea bine Londra, dar prefera Franţa unde avea domiciliul.

— Sunt un călător neobosit, explică el, totuşi Franţa a devenit cea de-a doua mea patrie.

— Nu ţi-ai ales o ţară mică...

— Oh, din Nord până în Sud, oamenii sunt peste tot la fel. Le place să se pretindă diferiţi, dar mie mi se par asemănători. Fericiţi, economi, veseli şi bucuroşi de a avea o companie. Cel puţin aşa sper.

El pronunţă ultimele cuvinte cu o emfază ciudată. Fiona avea impresia că el însuşi se privea cu o oarecare ironie, pentru un motiv care scăpa înţelegerii ei. Încurajată de atitudinea lui amicală îi ceru un sfat.

— N-aş vrea să vă plictisesc cu problemele mele, dar sunt într-o mare încurcătură. Mi-ar trebui o slujbă înainte ca ultimele mele lire să se topească. Ce aş putea găsi după părerea dumitale? Mi se pare că am ales un moment foarte nepotrivit pentru venirea mea.

— În orice caz, va fi foarte greu să găseşti ceea ce cauţi, adică o slujbă respectabilă. Francezii nu apreciază faptul că străinii vin să le ia slujbele, să le ia pâinea de la gură, preferă să-i vadă cheltuindu-şi devizele.

— Nu eşti prea încurajator.

— Sunt sincer. Întoarce-te acasă cât mai poţi.

— Îmi este imposibil.

— Spui că nu poţi să te întorci?

— Împrejurările de acolo mă împiedică, zise ea cu o bruscă sinceritate, încercând în acelaş timp să-şi ascundă dorinţa de a pleca în Anglia, de a vedea draga sa Londra şi mai ales pe Jim, a cărui absenţă o tortura fără încetare.

— Mă întreb... zise Rémon observând-o cu un aer visător, dacă n-ai putea să faci o treabă pentru mine.

— Dacă aş putea, aş fi încântată.

— Ai putea în mod sigur, dar nu ştiu dacă vrei, asta-i o altă treabă, dar sunt gata să plătesc opt mii de franci dacă accepţi.

— Aproape o sută de lire!

Îndoiala o cuprinse imediat. De ce un bărbat ar plăti o femeie atât de scump, dacă nu pentru un scop precis? El i-a ghicit gândurile şi-şi aplecă capul zicând:

— Nu, draga mea. Eşti foarte frumoasă, dar nu e ceea ce crezi.

Cu coatele pe masă, cu bărbia în mâini, Fiona îl observă cu atenţie.

— Explică-mi şi dacă-mi este cu putinţă, o voi face.

El o privi cu atenţie încercând să-i pătrundă gândurile.

— Pot să am încredere în dumneata?

— Îţi promit.

Rémon privi în jurul său cu atenţie. Erau de, multă vreme la masă, restaurantul începu să se golească încetul cu încetul. „Ştiu ce-mi sugerează prezenţa lui, gândi Fiona, o panteră magnifică şi sălbatică. Oare ce aşteaptă de la mine? Ce aş putea face pentru el? Era în persoana lui ceva ce ei îi plăcea, o impresiona, îi inspira încredere. Atâţia oameni au încercat să obţină de la ea ceea ce ea nu voia să dăruiască. Ea ştia totuşi că Rémon o găsea atrăgătoare dintr-un alt punct de vedere. El o judecase cu mintea limpede, rece, calculată şi ea ghici că nu era vorba de sentimentalisme între ei, ci de un fel de complicitate. Îşi puse mâna pe a lui.

— Încredere contra încredere! făcu ea.

Rémon se gândi puţin apoi se hotărî.

— Aşa vom face! Sigur că da.

CAPITOLUL

5

Doamna Angus Vansittart fredona cu o voce nu prea plăcută ungându-şi faţa •cu cremă. Oglinda îi arăta un păr cu bucle prea strânse căci aplicaţia vopselii în mod repetat reuşi să-l usuce, dar nu să ascundă adevărata culoare şi nu blondul pe care-l dorea, nici un fard nu putea să ascundă pielea ridată, iar gura cu buzele senzuale păreau a cere de la viaţă mai mult decât îi putea oferi.

Camerista doamnei Vansittart se învârtea în jurul casetei cu bijuterii. Ea aşteptă ca doamna să-şi termine pudratul pentru a o întreba.

— Doriţi smaraldele sau perlele, doamnă?

Doamna Vansittart acordă acestei grave întrebări toată atenţia necesară.

— Smaraldele... Nu, perlele... Nu, mai bine smaraldele. Domnul Rémon le preferă, nu-i aşa Parker?

— Le-a admirat în mod sigur, ultima dată, doamnă. Eraţi cu rochia argintie.

— Ai dreptate, dar cred că se vor potrivi la fel de bine cu noua mea toaletă Chanel. Da, asta e, voi pune smarldele.

Parker scoase smaraldele din cutia unde perlele, briliantele şi alte bijuterii zăceau pe o catifea neagră.

— Terminaţi-mi pieptănătura, ordonă doamna.

Umilă şi servilă Parker luă pieptenele, ea gândi: „Bătrână nebună! N-are de gând să se grăbească? Am să-l fac iar pe André să mă aştepte. Numai de nu s-ar enerva. Aceasta-i obiceiul acestei proaste bătrâne care nu se hotărăşte până în ultima clipă cu ce să se îmbrace."

Trase cu brutalitate de o buclă. Doamna Vansittart scoase un ţipăt ascuţit.

— Te rog Parker, fii atentă! Mă doare.

— Dar sunteţi acum încântătoare, doamnă. Ea a înţeles că numai cu linguşiri o poate face să se îmbrace la timp. În faţa oglinzii doamna făcu o mutră satisfăcăcută.

— Trebuie să recunosc că acest coafor nou îşi cunoaşte meseria. De mult timp părul meu nu a fost atât de frumos.

— Aveţi dreptate, dar dacă-mi permiteţi acest lucru se datoreşte şi faptului că sunteţi mai fericită.

— Ai dreptate, Parker, cred că fericirea este de vină... dă-mi rochia.

Silueta ei strânsă în corset alunecă cu greu în rochia albă, era prea strâmtă, dar ea voia să dea impresia unei siluete moderne. Îşi puse şi nenumărate brăţări de smarlde, efectul era de un gust îndoielnic, dar doamna Vansittart părea încântată. Sună telefonul.

— Răspunde, Parker! Ea se execută.

— Da, domnule. Da, da, doamna poartă smardele, da sunt sigură că va fi perfect. Mulţumesc, domnule, doamna este aproape gata.

— Era domnul Rémon, zise ea. Vă aduce un buchet de orhidee verzi şi voia să ştie dacă veţi purta smaraldele.

— Ce bine, tocmai pe ele le-am ales!

Domnul Rémon nu trebui să aştepte decât un sfert de oră în salonul supraîncărcat de ornamente, înainte ca gazda sa să vină să l

salute, surâzătoare, strălucitoare şi răspândind miresmele unui bazar oriental.

— Draga mea, zise Remon, care-i sărută cu galanterie mâna, am rezervat o masă la „Bal mascat“, apoi îi mai făcu câteva complimente.

— Ah, zise ea, cu o voce de fetiţă, să mergem!

— Aş vrea să-ţi cer o favoare, spuse el cu un ton convingător. Să ne întoarcem aici astă-seară. Dumneata eşti mereu înconjurată de prieteni şi admiratori şi eu aş vrea să fim singuri numai doi doi...

— Ce linguşitor eşti, Rémon! Dar dacă ţii cu adevărat...

Ea părea că ezită.

— Soţul meu...

— Este plecat şi nu va şti nimic. Să fim fericiţi măcar o dată, te rog!

Frumoasa sa faţă rugătoare ar fi putut impresiona o inimă chiar mai puţin sensibilă decât cea a doamnei Vansittart, care fremăta deja cuprinsă de duioşie.

— De acord, spuse ea. Luă telefonul şi comandă şampanie şi caviar pentru momentul reîntoarcerii, după care coborâră scara pentru a se instala în luxoasa maşină a doamnei

Vansittart. Rémon îi luă mâna pe sub blana de zibelină care le acoperea genunchii şi plecară spre luminile şi muzica de la „Balul Mascat".

După patru ore, aceeaşi maşină se opri încet în faţa casei. Scoţând cheia din poşeta doamnei Vansittart, Rémon deschise uşa şi se dădu la o parte, pentru a o lăsa să intre.

Cu luminile discrete, pernele brodate şi cu sticlele de şampanie învelite în şervete, salonul părea scos direct dintr-o superproducţie hollywoodiană. Doamna Vansittart, care cinase bine, şovăia între plăcere şi excitaţie. Se simţea minunat de îndrăgostită şi provocatoare.

Scoţându-i etola de hermină, Rémon îi sărută umărul, gest care o făcu să chicotească ca o şcolăriţă.

— Destupă şampania, spuse ea.

Se serviră cu generozitate din caviar, Rémon duse paharul la buze şi murmură un toast îndrăzneţ în limba franceză. Doamna Vansittart, care nu înţelegea decât câteva cuvinte în această limbă, spera ca urările lui Rémon să fie la înălţimea sugestiilor făcute de privirea sa. Rémon părea cu adevărat foarte îndrăgostit. Ea se ridică şi cu paşi nesiguri se

apropie de sofaua împodobită cu perne colorate.

— Vino lână mine, aruncându-i o privire pe care ea o credea languroasă.

Rémon îşi aşează paharul şi se apropie.

— Sadie, aş vrea să-ţi sun ceva...

Auzindu-i vocea Sadie fremătă cuprinsă de o foarte agreabilă senzaţie.

— Sadie! El îşi întinse braţele în care o cuprinse; era de un entuziasm care o sperie chiar pe ea însăşi. După câteva minute Rémon desfăcu colierul care-i împodobea gâtul.

— Mă jenează, explică el.

Ea izbucni în râs, după zece minute coafura ei atât de migălos realizată căzu ca o masă dezordonată pe umerii lor. Brăţările de smarlde scânteiau pe covor aruncate cu neglijenţă în focul dragostei de femeia, care-şi împingea soţul la o muncă istovitoare ca să i le poată cumpăra.

Uşa de la intrare se deschise fără zgomot.

În cadrul ei apăru o femeie îmbrăcată în negru. Sadie Vansittart scoase un strigăt de surpriză şi încercă să se ridice pentru a avea o poziţie mai demnă.

— Cine eşti? Ce doreşti?

Vocea ei era stridentă, eforturile ei pentru a se ridica în picioare încercând în acelaşi timp să-şi aranjeze ţinuta şi coafura, erau groteşti.

— Dumnezeule, soţia mea!

Femeia se apropie, era palidă ca sub efectul unui şoc de nesuportat.

— Asta-i bună, zise adresându-se lui Rémon care era în aparenţă înmărmurit. Cine este femeia aceasta? Soţia dumitale? Nu ştiam...

— Bineînţeles că nu ştiai. Nici eu nu ştiam de dumneata, dar am înţeles că este îndrăgostit de altcineva. Foarte bine, dacă vă iubiţi atât de mult, păstrează-l, eu m-am săturat. De altfel de mâine am să cer divorţul şi am să te citez ca şi coacuzată.

— Coacuzată? făcu femeia scoţând un strigăt de frică. Dar nu poţi dovedi nimic împotriva mea, nu am făcut nimic!

— Nu mai spune, zise femeia privind-o dispreţuitor. Ce făceai singură cu soţul meu la această oră? Ai un soţ? Ţi-ar place să se poarte la fel?

Sadie îşi smulgea părul, se întoarse spre Rémon care rămăsese mut.

— Împiedic-o pe soţia ta să facă acest lucru, mă auzi? Oh, Doamne. Opreşte nebuna

asta. Soţul meu! O să afle totul, o să vrea să divorţeze.

— Trebuia să te gândeşti la asta înainte de a te amuza cu al meu. Nu mai adaug nimic. Rémon, vei avea chiar azi noutăţi de la avocatul meu, cât despre dumneavoastră doamnă, veţi fi anunţată la timp.

Ea se îndreptă spre ieşire, dar Sadie o urmă.

— Aşteptaţi! Rémon, opreşte-o! Trebuie să mă ascultaţi. Puţin îmi pasă de soţul dumitale, îţi jur. Poţi să ţi-l iei, îţi jur că n-o să-l mai întâlnesc niciodată. Rémon, te rog spune-i! Te implor, Rémon. E în joc viaţa mea. Soţul nu trebuie să ştie nimic!

Doamna părea să ezite.

— Nu ştiu dacă doresc să mi-l iau înapoi. Mi-aţi furat dragostea lui, i-aţi trezit gustul pentru lux, e destul să privesc această cameră şi ce se serveşte aici... ea arătă cu un gest vag şampania şi caviarul. Noi suntem săraci, noi nu ne putem permite să trăim pe picior mare. Mi l-ai ademenit. Păstrează-l, ce aş mai putea face eu...

Încercă să plece din nou.

— Nu plecaţi! Am să vă dau bani, am să vă dau tot ce doriţi, dar nu mă implicaţi în acest scandal!

„Soţia" o privi cu răceală, în hainele ei modeste, comparată cu rafinamentul studiat al rivalei sale, părea totuşi personajul cel mai important.

— Foarte bine, mi-l iau înapoi. Îmi veţi da o sută de mii de franci şi să-mi promiteţi că nu veţi mai avea nici o legătură cu el.

— O sută de mii de franci?...

Sadie rămase încremenită.

— Dacă nu, păstraţi-l.

— Nu, nu răspunse Sadie cu o voce plângăreaţă. Am să-ţi dau ce mi-ai cerut imediat. Unde îmi este carnetul de cecuri?

Doamna Vansittart căută cu înfrigurare în sertarul biroului său Ludovic al XV-lea îndepărtând hârtiile cu nervozitate. În sfârşit îl găsi, luă stiloul de aur şi completă cecul cu o mână tremurătoare. Îl întinse femeii care îl examină înainte de a răspunde:

— Dacă ne veţi face greutăţi ştiţi la ce vă expuneţi.

După asta cei doi soţi părăsiră apartamentul, când uşa se închise, Sadie Vansittart izbucni într-un plâns isteric. I-au trebuit mai

multe minute să se calmeze și încă o jumătate de oră ca să observe că smaraldele au dispărut. Și-a dat seama imediat că nu avea nici o modalitate de a le recupera.

Fiona și Rémon părăsiră banca veseli. Soarele vesel al dimineții anunță deja o zi călduroasă. Era devreme încă, în bancă era animație, dar străzile erau încă destul de pustii. Din timp în timp Rémon nu se putea împiedica de a atinge pachetul care era îndesat în buzunarul său de la piept. De fiecare dată o privea pe Fiona surâzând. Mergeau în liniște și se instalară pe terasa unei cafenele. Micile mese așezate pe trotuar, așteptau clienții. Rémon chemă chelnerul care veni repede din interiorul cafenelei și comandă două cafele și câteva brioșe. Când băiatul se îndepărtă, luă mâna Fionei.

— Bine jucat, fetițo!

Fiona începu să râdă.

— În viața mea nu mi-a fost atât de frică.

— Ai fost grozavă și acum iată-te salvată.

— Da, dar unde ar trebui să plec?

Rémon își încruntă sprâncenele.

— Ar fi bine să părăseşti pentru câtva timp acest oraş încântător. Eu voi lua avionul pentru Amsterdam, unde oamenii nu sunt superstiţioşi şi unde sunt apreciate pietrele verzi. Unde ţi-ar place să pleci?

Fiona ridică din umeri.

— Nu ştiu.

— În cazul acesta ar trebui să încerci să mergi la Monte Carlo, este mereu ceva de făcut acolo. Acolo se află multă lume şi se găseşte şi de lucru, precis, spuse el zâmbind. Poate nu tocmai ceea ce cauţi dumneata, dar în orice caz de lucru. Orice ar fi, mica mea tovarăşă, eu îţi doresc noroc! Acum, dacă ţi-ai terminat cafeaua vom lua un taxi, am ceva să-ţi dau şi cred că nu ar fi înţelept să o fac aici.

Fiona se ridică râzând de aerele sale misterioase. După ce s-ar instalat în taxi, îi întinse cei opt mii de franci promişi şi bătu în geamul care-i despărţea de şofer şi-i ceru să-l ducă în Place Concorde. Când s-a oprit maşina, i-a luat mâna Fionei şi a sărutat-o.

— Eşti la fel de încântătoare pe cât eşti de curajoasă. Drum bun şi noroc! Poate ne vom revedea.

— La revedere!

Se îndepărtă cu paşi uşori şi eleganţi fără să se întoarcă. După o oră Fiona era deja aşezată în trenul de Monte-Carlo. Ascultând sfatul lui Rémon părăsi oraşul fără întârziere, economisind în felul acesta şi preţul pentru o cuşetă de dormit. De-a lungul drumului, privi peisajul sau încercă să citească, dar nereuşind nici o clipă să se detaşeze de evenimentele din ajun. Totul părea uşor acum, treaba fusese făcută cu eficacitate, fără nici o piedică. Totuşi acest şantaj... Ce cuvânt îngrozitor, greu de ameniţarea unor lungi ani de închisoare! „Sunt o escroacă, gândi ea, e oribil, dar interesant! Este ca şi cum ai trăi puţin într-un adevărat roman poliţist, numai că pentru mine sfârşitul nu cred că va fi fericit".

Gândul la Jim îi aduse lacrimi în ochi. De fiecare dată când se gândea la el inima i se strângea de durere. Absenţa lui era o adevărată tortură. Ce face el acum? Ea nu înceta să-şi pună mereu şi mereu această întrebare de când l-a părăsit. Ce a spus, ce a simţit când şi-a dat seama că ea a plecat? Plecată fără să-i lase măcar un cuvânt dar Jim o cunoştea prea bine pentru a nu înţelege această fugă. El o ironizase de multe ori pentru execesul ei de pudoare şi o tachina

până când ea îi mărturisea dragostea ei. Ascultătoare, ea îl privea şi ochii săi exprimau toată sinceritatea ei. „Cât de mult mă iubeşti, întreba el, când de mult?“ Dar Fiona îşi apleca privirea şi înceta să mai spună ceva. Dar el era foarte elocvent în a-i spune cât este de frumoasă, cât era de fericit în prezenţa ei. Ea i-ar fi dat orice ca să-i răspundă cu aceeaşi sinceritate, dar îi lipseau cuvintele pentru a-şi exprima fericirea. Ar fi vrut să-i spună că prezenţa lui alături de ea o făcea să se simtă atrasă de el, total şi absolut, simţind că face parte din însăşi fiinţa lui. „Te iubesc, Jim“ — ce putea să mai adauge?

Trenul trecea de-alungul coastei lăsând în urma Cannes şi Nisa iluminate şi minunate peisaje romantice scăldate de asfinţitul violet. Se făcusese noapte când au ajuns la Monte Carlo. Ajunsă în gară, se întreba încotro să meargă. Cei opt mii de franci din poşeta sa îi dădeau o oarecare siguranţă, dar trebuia să-i ajungă această sumă cât mai mult posibil. Nu avea de gând să-şi sfideze destinul!

În franceza ei aproximativă, întrebă pe un francez dacă îi putea recomanda un hotel nu prea scump. După ce o măsură cu privirea şi

i se păru o persoană serioasă dar cam tristă și cam palidă el răspunse:

— Da, la Rigi. Un hotel mic și plăcut, aproape de Casinoul de iarnă.

Ea îi mulțumi și plecă să-l ajungă pe hamal, care ieșise deja din gară. Hotelul era respectabil, fără pretenții. Pentru câțiva zeci de franci pe zi putea avea camera și pensiune completă. Acceptă această soluție așteptând vremuri mai bune când va putea zbura cu propriile sale aripi în acest oraș necunoscut. Prea obosită pentru a explora orașul imediat, ea despachetă câteva lucruri, apoi se așeză în pat și dormi fără vise.

Când se trezi, soarele pătrundea printre jaluzele desenând dungi de umbră și lumină în cameră. „Mă simt ca într-o celulă" gândi ea, zguduită de un frison de frică, sări din pat pentru a deschide jaluzelele. Peisajul care se întindea în fața ochilor ei îi smulse o exclamație de admirație. Niciodată nu mai văzuse un cer atât de albastru, în depărtare se vedea faimoasa plajă, clădirile hotelurilor noi și terasele care păreau ca un tort de nuntă, apoi

o clădire măreaţă care nu putea fi decât Casinoul. De la fereastră, Fiona admira frumuseţile care se arătau ochilor ei şi în ciuda căldurii se simţea şi o uşoară briză care venea dinspre mare.

Se îmbrăcă în grabă şi petrecu dimineaţa vizitând oraşul, celebrele terase, observă oamenii care stăteau la piscine, îşi ungeau trupul înainte de a se prăji la soare. Hotărî să-şi cumpere un costum de baie. După ce luă masa la hotel, plecă spre străzile strâmte ale oraşului, hotărâtă să evite magazinele luxoase. Pentru câţiva franci ea descoperi curând într-un magazin dintr-un pasaj puţin frecventat, un foarte frumos costum de baie alb, după care se duse să se facă baie deşi timiditatea îi tăie răsuflarea. Aici toţi tinerii păreau a se cunoaşte între ei. Se aşeză într-un colţ aproape de piscină pentru a observa mulţimea. Curând ea remarcă o altă persoană, care făcea acelaşi lucru. Era un domn bătrân de aproximativ şaptezeci de ani, rezemat plictisit de spătarul scaunului său. Probabil că a fost un bărbat frumos în tinereţe, avea părul cărunt tuns perie, o frunte înaltă şi o mustaţă care-i ascundea gura. Ochii lui erau patetici, îi admira şi-i invidia pe tinerii din jurul său, părea

că ar fi dorit să li se alăture, dar evident nu putea face acest lucru. Părea foarte singur.

El i-a simţit privirea şi se uită în direcţia ei, şi înainte ca ea să-şi fi întors privirea, îi zâmbi, fără îndoială el îşi dădu seama că şi ea era singură.

Fiona se ridică şi plecă încet spre casă. În trecere se opri la Casino, unde a trebuit să-şi arate paşaportul pentru a-şi putea cumpăra biletul de intrare. Era o nebunie ce făcea, dar cum să nu intri într-un loc atât de celebru? „Şi afară de asta, îşi spuse ea pentru a-şi uşura conştiinţa, nu-mi voi găsi de lucru stând şi admirând pereţii camerei mele, trebuie să mă plimb să cunosc oameni."

Ea întrebă dacă nu au nevoie de dansatoare, dar nu doreau aşa ceva pentru moment. I-au cerut totuşi adresa pentru a o anunţa dacă se iveşte ceva. Bărbatul care o primi era fermecător. El îi indică numele câtorva restaurante — dancing unde ar fi putut găsi ceva.

— Dacă veţi avea răbdare, veţi găsi un loc. Multe fete vin aici la începutul sezonului. Unele obţin apoi slujbe mai bune şi mai bine plătite. Zicând astea îi făcu cu ochiul, fapt care nu lăsă nici o îndoială asupra felului de muncă la care el făcea aluzie. Alte fete, continuă el,

au mai puţin noroc, se îmbolnăvesc şi medicii le interzic să mai apară şi în această privinţă nu era nici o îndoială, ce voia el să spună. Orice ar fi, se mai eliberează locuri pentru fete noi.

Fiona se întoarse la hotel şi-şi desfăcu bagajele binecuvântându-l pe Jim care insistase să-i ofere rochii atât de frumoase. Ea îşi alese pentru seara aceea o rochie albă care prin eleganta sa simplitate trăda gustul unei celebre case de modă. Cină în sufrageria hotelului împreună cu ceilalţi colocatari, după care, punându-şi un şal de velur pe umeri, ieşi cu paşi uşori pe străzile elegante.

Casinoul de vară răspândea o lumină feerică. Pe o platformă construită pe apă se afla o orchestră de cabaret ce cânta pentru sutele de clienţi care-şi luau cina pe terasă. Era încă devreme. Nimeni nu părea că ar cina înainte de ora zece. Puţin cam intimidată, Fiona pătrunse în sala de jocuri, unde crupierii atenţi adunau banii primelor victime. Ea se aşeză pe un scaun în faţa unei uşi care dădea spre tereasă. Observând mulţimea, recunoscu singur la o masă pe bătrânul domn pe care-l remarcase în după-masa aceea la piscină. Mânca delicat o masă frugală, bând din timp în timp — în contrast cu sticlele de şampanie

care se deschideau în jur — câte o înghițitură de apă minerală de Vichy. Curând toți mesenii se îndreptară fie spre mesele de joc, fie spre grădinile de vară care se găseau pe acoperișurile clădirilor, sau spre diferite alte distracții. „Faceți jocurile!"

Vocea crupierilor, clinchetul bilei, strigarea numerelor se amesteca, ca o muzică stranie cu zgomotul valurilor venit de afară. Sala începu să se umple. Fiona ar fi dorit să plece. Nu era încă pregătită să se apropie de faimoasele mese de joc, simțea nevoia de aer proaspăt.

Privi îndelung pe terasa pustie, acum, luminile care se reflectau în apa mării și transformau valurile în mișcarea lor permanentă într-un minunat caleidoscop în care se amestecau culoarea violet, verde și purpuriu.

— Păreți singură și dumneavoastră... aș putea să vă vorbesc? Vocea venea din penumbră.

După două săptămâni Fiona află întreaga poste a lui Andrew Uckfield. Deveniseră buni prieteni.

Născut în Nord, Andrew a lucrat ca şi tatăl său înaintea lui, în filaturile de bumbac. După ce a prelucrat afacerile familiei, acestea au prosperat mult, şi-au extins atelierele şi au angajat alte sute de funcţionari. El îşi iubea munca, îi plăcea să-şi conducă mica sa armată, îi plăcea să ştie că maşinile şi toate utilajele funcţionau perfect. În ochii săi aceasta era cea mai frumoasă preocupare. În urma insistenţelor surorilor sale se însură cu o verişoară. Nu se iubeau, era o căsătorie de convenienţă şi aşa a rămas. Era o soţie pricepută în administrarea casei şi şi-a jucat foarte bine rolul de stăpână a casei unuia dintre cei mai bogaţi oameni din regiune. N-a încercat niciodată să-şi înţeleagă soţul sau să-i aprecieze calităţile. De altfel şi el se purtase la fel, o considerase frumoasă în tinereţe. Îi dădea banii de care avea nevoie, dar nu-şi făcea probleme în legătură cu felul în care îşi petrecea ea timpul liber. El şi-ar fi dorit un moştenitor, dar fie din cauza relaţiilor reci dintre ei, fie că natura nu era de acord cu o unire atât de puţin potrivită, ei nu avură copii.

Grevele din industria bumbacului, apoi războiul i-au afectat afacerile. Una dintre uzine a trebuit să fie închisă, cealaltă a continuat să

funcţioneze dar numai cu jumătate din personal şi astfel Andrew Uckfields s-a trezit în mod brutal fără ocupaţie, sau în orice caz cu mult mai puţine faţă de activitatea din trecut. Toată viaţa şi-a reinvestit imensele profituri în afaceri pentru a le spori valoarea, dar în prezent lucrul acesta i se părea inutil, chiar imposibil. Lui, care totdeauna era preocupat să amelioreze, să inoveze, nu i-a mai rămas decât posibilitatea de a salva ceea ce i-a rămas. Se putea considera totuşi un om foarte bogat, dar lucrul pe care-l descoperi deodată era că îmbătrânise. I se părea că timpul trecuse foarte repede, se revedea tânăr pătrunzând în uzina tatălui său, plin de entuziasm, plin de proiecte pentru el însuşi şi ai săi, proiecte pe care le-a realizat în mare parte. Dar opera vieţii sale se prăbuşise totuşi...

Toată această existenţă petrecută într-o atmosferă mărginită, fără cea mai mică odihnă, obişnuit să muncească din greu, vreme îndelungată fără nici o altă plăcere, i-au afectat sănătatea. S-a îmbolnăvit de o pleurezie gravă, iar medicii care îl sfătuiseră mereu să se mai cruţe, să se odihnească, au fost miraţi văzând că de data aceasta le-a ascultat sfatul şi a acceptat să plece în străinătate. El a dorit însă

să plece singur. Doamna Uckfield a fost surprinsă şi chiar scandalizată.

— Locul unei soţii este alături de bărbatul ei! repeta ea fără încetare.

Dar atât doctorul cât şi domnul Andrew Uckfield au fost fermi:

— E nevoie de o schimbare completă.

Zilele care urmară au alarmat-o şi mai mult pe doamna Uckfield. Soţul ei se purta ca un băieţel! Ea îşi dădu seama, văzând bagajele sumare ale soţului ei, că el se gândea să-şi cumpere costume de haine noi şi nu la modestul croitor din cartier căruia îi fusese fidel cincizeci de ani!

După o lună de tăcere, o scrisoare a lui Andrew o anunţa că el nu va reveni prea curând. După două luni ea primi un mesaj aproape identic. Ea îl imploră s-o lase să vină şi ea, dar răspunsul pe care-l primi după o lungă tăcere nu conţinea decât un singur cuvânt: „Imposibil". Apoi cărţi poştale la intervale neregulate o anunţau că mai trăia şi că se simţea bine. A călătorit prin toată Europa, cărţile poştale veneau din capitala unor ţări, apoi din staţiuni climaterice din Spania, sau din sate din munţii Alpi. Ultima fusese expediată din Monte Carlo.

Primul contact cu această lume l-a găsit pe Andrew foarte nepregătit şi chiar speriat. Se hotărâse chiar să se întoarcă pentru a găsi liniştea universului familiar, dar anii lungi de muncă solitară i-au venit în ajutor, nu-i era teamă de singurătate, i-a plăcut totdeauna să-i observe pe cei din jur, să încerce să le pătrundă secretele. El o remarcase pe Fiona, cum să nu fie frapat de părul ei blond, de silueta sa, de tenul ei minunat, dar puţin cam palid? În timpul peregrinărilor sale a întâlnit puţine femei, îi fusese teamă să nu fie respins cu brutalitate de Fiona. Dacă el era conştient de plăcerea cu care discutau bărbaţii cu el, simţea interesul lor sincer, dar cu femeile se ferea să stea de vorbă, devenea nervos când trebuia să le vorbească. Nu cunoştea sufletul lor şi le înţelegea şi mai puţin. Apoi el o întâlni pe Fiona şi o săptămână i-a fost suficient să înţeleagă că şi-a risipit viaţa în zadar. Bărbat puternic şi viril, el ar fi putut iubi multe femei, dacă nu şi-ar fi consumat toată energia în muncă. Ar fi putut deveni chiar soţul ideal, îi plăcea fragilitatea, căci îi întărea sentimentul puterii. Fiona încarna în ochii săi idealul de femeie. Îi adora manierele sale încântătoare, înfăţişarea ei delicată, felul cum accepta

sprijinul său prietenesc. Îi plăcea şi felul în care ea accepta viaţa aşa cum este, mizând pe şansa pentru a nu muri de foame. Aşa considera el că trebuie să fie o femeie. El detesta femeile care se descurcau singure, organizându-şi existenţa cu inteligenţă şi competenţă, gata să-i egaleze sau chiar să-i întreacă pe bărbaţi pe propriul lor teren.

După trei săptămâni de confidenţe reciproce, ştiau multe unul despre celălalt. O admiraţie reciprocă şi o afecţiune din ce în ce mai mare începea să-i unească. Într-o seară după ce au cinat la Casino, pe aceiaşi terasă unde s-au întâlnit, Andrew Uckfield şi-a deschis inima. Fiona, aşezată în faţa lui era nespus de frumoasă. Purta o rochie verde pe care era prinsă orhideea pe care i-o oferise el puţin mai devreme. Părul ei blond se revărsa în jurul feţei care prinsese culoare din cauza soarelui şi a mâncării bune. Ochii ei mari cu gene lungi îl priveau.

— Fiona, spuse el cu tonul hotărât al unui om care după ce s-a decis asupra unui lucru, nu se mai răzgândeşte, eu nu mai am mult de trăit. Nu, nu, te rog nu spune nimic, lasă-mă să vorbesc, îmi vei da răspunsul mai târziu. Eu sunt un om bătrân care a muncit

prea mult. Unii trăiesc mai mult fără îndoială, dar eu sunt ca o maşină uzată care a funcţionat îndelung, simt că mi-am jucat deja rolul pe această lume. Nu m-am simţit prea bine pe această lume, nu m-am amuzat, n-am ştiut să o fac. Acum abia învăţ. Numai că nu mai pot decât să mă aşez la soare şi să-i privesc pe alţii. Am cunoscut puţine femei, nu am avut nici o idilă romantică, nici un trandafir vestejit ascuns într-un sertar. Singura bucurie adevărată pe care a simţit-o inima mea sunt aceste ultime săptămâni şi clipele petrecute împreună, sunt cele mai fericite şi vii amintiri. Sunt un bătrân bolnav. Vrei să-mi luminezi aceşti ultimi ani? Dar sunt optimist, s-ar putea să nu fie vorba decât de luni... Vrei să trăieşti alături de mine, să mă întovărăşeşti peste tot acolo unde voi merge? Nu să trăieşti în sensul obişnuit, dacă aş avea cu douăzeci de ani mai puţin lucrurile s-ar prezenta altfel. Şi aşa aş fi fost prea bătrân dar aş fi făcut orice să mă iubeşti. Nu pot să-ţi cer să-mi împărtăşeşti viaţa decât ca prietenă. Sufăr din cauză că te văd prea puţin, îmi lipseşti, aş vrea să fii mereu în preajma mea. Te iubesc, Fiona, dar această dragoste pe care ţi-o pot oferi nu poate fi decât admiraţia şi afecţiunea unui bătrân,

aceasta-i marea mea tragedie. Aş da lumea întreagă să fiu mai tânăr, să ne putem iubi. Îţi ofer tot ce îmi este posibil să-ţi ofer. Să încercăm să trăim în prezent, lasă-mă să încerc să te fac fericită şi vei face din mine cel mai fericit dintre oameni! Accepţi?

Fiona cu un gest impulsiv îi luă mâna.

— Oh! Dragul meu, spuse ea cu ochii în lacrimi, bineînţeles, răspunsul meu este da!

Acesta a fost pentru ea începutul unei perioade de linişte şi de lux, de plăceri şi de bucurii. Andrew era nespus de atent şi de politicos cu ea. O iubea într-un mod generos, cum să nu fie şi ea la rândul ei gentilă? El se gândea mereu cum să-i îndeplinească orice dorinţă, iar ea îl iubea sincer. Îşi părăsi hotelul modest şi se instalară într-un apartament luxos. Camera ei imensă avea vederea spre plajă. Andrew închirie o maşină şi făcură lungi plimbări prin împrejurimi. Nisa, Villefranche, Cannes. El insistă să-i ofere rochiile cele mai frumoase şi mai scumpe din magazinele de lux. Fiona era îngrozită de preţurile care se cereau aici. Andrew râdea de scrupulele ei, dacă nu i-ar fi oprit, cumpăra întreaga prăvălie.

— Toată viaţa mea am economisit pentru aceste clipe, nu vreau să mai ezit când e vorba de cheltuieli pentru tine! I-a cumpărat o broşă şi o brăţară cu diamante, şi i-a promis că-o va trece şi în testament lăsându-i o sumă de bani.

— Ce va spune soţia dumitale?

— Draga mea, dacă aş fi avut o fată, ar fi fost de vârsta dumitale, mi-eşti mai dragă decât mi-ar fi putut fi ea şi dacă n-aş putea să-ţi aduc puţină fericire înseamnă că am muncit degeaba.

După vreo lună, Fiona i-a povestit cum a reuşit să facă rost de opt mii de franci la Paris. Până atunci păstrase secretul, ruşinată de rolul ei în această treabă, bucuroasă totuşi că înscenarea de la doamna Vansittart i-a permis să vină aici să-l întâlnească pe Andrew. El izbucni în râs, dar era îngrozit că ea a trebuit să recurgă la aşa ceva.

— Să nu mai faci niciodată aşa ceva. Promite-mi. Puteai să ajungi la închisoare şi acesta este un lucru la care nici nu pot să mă gândesc. Aceştia sunt bani câştigaţi în mod necinstit, bani cu ghinion, să scăpăm de ei.

Fiona emoţionată, acceptă, râzând de superstiţia lui. În timpul uneia din plimbările lor au vizitat pe o colină deasupra oraşului Monte-Carlo, o capelă modestă. Ţăranii aprindeau aici lumânări la picioarele unor statui lucrate cu stângăcie. În vaze de flori modeste erau aşezate flori de câmp. Impresionaţi de farmecul liniştit al acestei capele au revenit duminică să asiste la slujba religioasă. În mijlocul acestei congregaţii compusă din familii credincioase, nespus de modeste, ei păreau deplasaţi în hainele lor luxoase.

Peste câteva zile au revenit. Li s-a spus că preotul era în biserică, au plecat într-acolo lăsând maşina la o distanţă oarecare. Au deschis portalul greu din lemn de stejar şi au pătruns în umbra şi răcoarea capelei. După soarele orbitor de afară, aici era o altă lume.

O siluetă solitară era îngenunchiată în faţa altarului.

— Preotul, murmură Fiona, să-l aşteptăm aici.

Când se ridică, i-a zărit pe vizitatori şi veni să-i salute. Vorbea o engleză aproximativă, dar suficient de clară pentru a fi înţeles. Fiona i-a explicat cu timiditate că a adus o donaţie pentru biserică. O va cheltui cum găseşte de

cuviinţă, dar ar fi bucuroasă dacă s-ar gândi puţin şi la înfrumuseţarea bisericii.

— Înţeleg, spuse el. Dar când ea scoase banii şi îi dădu, îi privi neîncrezător.

— Dar ce sumă îmi daţi?... E foarte mult! E un semn divin, recoltele nu au fost bune anul acesta, multe familii nu vor avea ce mânca în iarna aceasta, tocmai mă rugam pentru ca Dumnezeu să ne ajute într-un fel şi iată dumneavoastră mi-aţi adus acest ajutor!

Faţa sa luminată de credinţă strălucea. Au revenit la Monte-Carlo aproape în linişte fiind convinşi că au făcut un lucru care se cuvenea.

Când au ajuns la hotel, Andrew se aşeză la birou.

— Ce faci acolo?

— Îmi scriu testamentul. Ne vom duce chiar mâine în oraş pentru a-l legaliza. Nu vreau să ţi-l citesc acum, vei auzi surpriza mâine. În orice caz, scumpa mea copilă, iată-te scăpată de griji pentru tot restul vieţii tale!

Fiona îl îmbrăţişă cu recunoştinţă. Era o adevărată minune. Nu va trebui să mai muncească, să se frământe cum să-şi plătească mâncarea de mâine.

— Şi acum să mergem să sărbătorim evenimentul.

Au plecat la Casino, Fiona jucă o sumă mică la ruletă. După o oră ea rămase exact cu o sută de franci cu care începuse jocul. Părăsi masa râzând:

— E clar n-am noroc, dar nici ghinionul jucătorilor! Hai să bem un pahar şi apoi să plecăm acasă. Cred că eşti obosit, Andrew...

— Da, mă simt obosit astă-seară, nu ştiu de ce, dar sunt fericit, draga mea.

După ce au ajuns acasă ea îl sărută pe obraz.

— Noapte bună, sunt foarte fericită că am dat cele opt mii de franci bisericii.

— Şi eu, draga mea copilă. Noapte bună şi Dumnezeu să te binecuvânteze!

El plecă în camera sa. Lui Fiona nu-i era somn şi rămase multă vreme pe balcon. Noaptea era caldă, nu se simţea nici o briză. Cuprinsă de o bruscă dorinţă de a merge să se plimbe pe plajă, ea îşi luă mantoul. Dorea să fie singură pentru a se putea gândi, căci amintirea lui Jim o făcea adesea să devină nervoasă. Inima şi trupul ei îl chemau, era torturată de amintirea bucuriilor trăite împreună, plăcerea de a iubi şi de a se simţi iubită, mângâierile lui, sărutările lui pătimaşe.

Dacă voia să doarmă în seara aceasta, trebuia să umble, să se obosească...

Chemă ascensorul, dar nesosind imediat, coborî pe scările care duceau în centrul holului. Noi veniţi, observă ea, nevoind să-i întâlnească faţă în faţă se opri la mijlocul scării, acolo unde scara forma o cotitură. Deodată i se opri sângele în vine, căci Jim traversa holul la braţul unei femei şi veneau drept spre ea.

Înainte de a fi observată ea făcu un efort şi se întoarse fugind spre camera ei. Tremura din cap până în picioare, mâinile îi erau transpirate, violenţa şocului îi provocase greaţă.

Căzu pe pat gemând cu capul în mâini. Jim şi soţia sa! Jim şi Ann în acest hotel alături de ea, Jim, omul pe care-l iubea, despărţit de ea de câteva cărămizi! Nu va suporta să-l revadă, nici el nu trebuia să o vadă, ce va gândi dacă o va vedea alături de Andrew? Va crede că relaţia lor era cu totul nevinovată? Va crede că îmbrăcămintea ei luxoasă, bijuteriile ei erau darurile unei iubiri dezintesate, care oferea totul fără a cere nimic în schimb? Sau va crede la fel ca şi cei din jurul lor, că ea era amanta lui Andrew?

Fiona îşi dădea seama de privirile femeilor, de obrăznicia abia ascunsă a servitorilor, de atitudinea unor bărbaţi. Ea le ignorase până acum, fericită că Andrew nu observase nimic. Dar cu Jim era cu totul altceva. Fără îndoială Ann va refuza să o creadă. Ce femeie ar fi fost capabilă să o creadă? Şi chiar dacă- l va putea întâlni pe Jim singur, cum să-i explice? De altfel chiar în această situaţie n-ar suporta îndoielile sale, sau gelozia sa. Era de neconceput că Jim a încetat s-o mai iubească, dragostea lui era prea puternică, prea sinceră pentru a se stinge atât de repede. El o va iubi mereu aşa cum şi ea îl va iubi toată viaţa. Ce trebuie să facă?

Dacă ea nu putea să-şi ascundă ataşamentul faţă de Jim, nu-i spusese totuşi lui Andrew cât de puternică era dragostea ei faţă de el. Îi vorbise puţin, dar cum să-i explici unui bărbat care te iubeşte sentimentele pe care le ai faţă de un altul? Poate că Andrew bănuia, poate că nu... În orice caz după ce i-a povestit esenţialul vieţii sale, ea nu a mai făcut nici o aluzie la Jim. Ce să facă acum? Trebuie să-şi clarifice ideile, să umble, să umble, să se gândească... După un timp coborî din nou scările, holul era gol.

Ajunse pe plajă şi se aşeză pe o stâncă. Singurătatea din jurul ei, freamătul valurilor îi liniştiră nervii. Îi veniră în minte toate clipele lor de fericire. Văzându-l pe Jim în hol, şi-a dat seama de imensitatea dragostei pe care o purta în suflet. O dragoste mai puternică, mai incontrolabilă decât însăşi viaţa ei. Nu va trebui să-l mai revadă, va trebui să plece.

Când s-a reîntors la hotel au apărut zorile, zorile minunate ale Mediteranei, care puneau stăpânire pe cer. În cameră se dezbrăcă, îşi puse un halat, apoi începu să-şi facă bagajul. Încet, încet soarele se ridică şi explodă într-o jerbă de lumini deasupra mării. Hotelul începu să se trezească.

Îşi văzu în oglindă cearcănele adânci de sub ochi. Pătrunse în salonul cu draperiile trase. În faţa camerei lui Andrew, ea ezită o clipă, dar trebuia să plece înainte ca Jim să se trezească...

Aducându-şi tot curajul bătu încetişor la uşa lui. Nici un răspuns. Bătu din nou, deschise uşa, intră. Camera era scufundată în penumbră. Fiona desfăcu draperiile şi se apropie de patul unde se odihnea Andrew nemişcat.

Îl privi, şi înţelese că a murit.

CAPITOLUL

6

Medicul, directorul furios că unii îndrăznesc să moară în hotelul său, cameriste curioase, valeţi dornici de a apuca ceva din hainele defunctului, telegramele care trebuiau trimise familiei... Fiona era depăşită total de situaţie. Andrew, dragul ei Andrew era mort. Mort într-un hotel străin unde ea era singura care-l cunoştea. Mort, dar cu un zâmbet pe buze, el probabil că nu regretase nimic. Ultimele luni au fost fericite pentru el.

Medicul, un om bun şi înţelegător, se ocupă de formalităţi.

— Familia va voi probabil să fie dus în Anglia. Nu fiţi îngrijorată, doamnă, mă ocup eu de toate. I-a dat un somnifer şi a trimis-o să se culce. A fost trezită de o bătaie în uşă,

era un curier care îi aducea un nesaj de la medic. Primise o telegramă de la doamna Uckfield, că aceastą era în drum spre Monte-Carlo.

Încă zăpăcită de somnifer, plecă să-şi caute geanta pentru a da un bacşiş curierului; când un gând o ţintui locului. Băiatul convins că a uitat de el, tuşi încetişor. Îi dădu doi franci şi după un rapid „Merci Madame" plecă din cameră.

Făcu inventarul portmoneului său şi-văzu că nu avea decât cinci sute de franci şi puţin mărunt. Întreaga sa avere. Se duse să caute în birou testamentul făcut în ajun de Andrew. O recunoştinţă profundă a cuprins-o citind ceea ce voia să facă pentru ea. El îi lăsase pe viaţă o rentă anuală de opt sute de lire, care ar fi fost girată de un avocat. „Dragul de Andrew" gândi ea convinsă totuşi că ea n-ar fi putut niciodată să intre în stăpânirea acestor bani. Nu era proastă şi deşi Andrew nu-şi criticase niciodată soţia, Fiona bănuia la ce se putea aştepta din partea ei. Probabil era o fire deosebit de dură. altfel cum ar fi putut trăi treizeci şi cinci de ani alături de el fără să-i descopere calităţile şi bunătatea sa extraordinară? Inutil să-şi facă iluzii. Născută şi

crescută în Lancastershire, ea împărtăşea convingerile rigide, mărginite ale celor din Nordul Angliei. În ochii ei o fată care accepta ca un bărbat să o ajute financiar, nu putea fi decât o prostituată. A fost suficient, de altfel să vadă reacţia hotelierului, avea şi el propriile sale teorii despre femeile care trăau din generozitatea bărbaţilor, nu că nu şi-ar fi dat seama de utilitatea lor. Era încântat atât timp cât contribuia la afacerile hotelului, dar în faţa iminenţei unui scandal, deveneau şi periculoase şi inutile. A făcut-o deci să înţeleagă că ar fi bine să plece înainte de sosirea doamnei Uckfield. Cât despre medic el a fost şi mai categoric. O întrebă fără menajamente dacă soţia mortului ştia de prezenţa ei aici, şi cum ea negă din cap el declară: „Dacă vrei părerea mea, draga mea, ar fi preferabil ca ea să nici nu afle". În ciuda suferinţelor sale, Fiona trebui să recunoască eleganţa cu care francezii rezolvau asemenea probleme. Dar avea dreptate, ce rost avea să-i provoace suferinţă doamnei Uckfield?

Problema în prezent era să-şi găsească un mijloc de existenţă. S- a decis să se întoarcă în Anglia, devreme ce Jim se afla aici cu soţia sa, nu risca să-l întâlnească la Londra. De

altfel era căsătorit acum. Plecarea ei a avut ca rezultat această căsătorie, nu a căutat-o, ci s-a însurat cu Ann. Acum ea rămăsese un simplu episod din viaţa lui care trebuia uitat.

Părăsi hotelul la sfârşitul după amiezii, după ce a rupt testamentul lui Andrew perfect nul acum, fără legalizarea semnăturii lui. A avut grijă să facă să dispară orice urmă a prezenţei sale, chiar şi revistele feminine din salon au fost aruncate. Şi-a dus bagajele la gară şi se mai plimbă puţin prin oraş. Începuse să se însereze. Grădinile înflorite de pe coline străluceau de luminile multicolore. Se duse spre magazinul unui bijutier, un magazin de mare lux, iluminat feeric în care pietrele preţioase în lumina savant aranjată parcă prindeau viaţa. Era nervoasă când pătrunse în magazin şi propuse bijutierului să-şi vândă o broşă. Cu două săptămâni mai înainte Andrew a cumpărat-o cu zece mii de franci, în prezent i s-a oferit pe ea numai două mii cinci sute de franci. Când protestă, vânzătorul râse spunându-i că sezonul era pe sfârşite şi are şi el nevoie de beneficii.

Prea nefericită pentru a mai discuta, urând de altfel orice târguială, Fiona acceptă. Mai avea şi o brăţară, dar se gândea s-o vândă

la Londra unde bijuterii sunt mai cinstiţi şi-i vor oferi precis un preţ mai bun.

Din motive de economie, călători cu clasa a doua. Drumul care mergea pe lângă coastă, în curând se îndepărtă de mare. Vacanţa pe Riviera s-a terminat...

Traversarea mării spre casă a fost dificilă, erau valuri mari. A ajuns la Dover bolnavă. Ploua şi totuşi era bucuroasă că a ajuns acasă. Anglia cu ploile ei şi toate aceste zile triste care o aşteptau. Greu de crezut, că numai cu câteva zile înainte se plimba într-o maşină elegantă, iar acum călătorea spre Londra cu clasa a treia într-un vagon aglomerat, cu mult fum, cu oameni gălăgioşi. Închise ochii încercând să-şi amintească acele zile, dar îi apăru imaginea lui Andrew, întins, rece, imobil, în patul în care îl găsise de dimineaţă.

Gara Victoria. Întoarcerea acasă. Zgomotul, strigătele vânzătorilor de ziare, culorilor cenuşii şi chiar murdăria străzilor, dar era acasă. Unde va dormi? Nu mai avea locuinţă, nici prieteni la care să apeleze. Se hotărî să se ducă la un mic hotel de lângă gară pe care-l cunoştea. Era zgomotos, nu foarte curat. dar cel puţin ştia unde se afla. Nici o primejdie necunoscută

aici! Ştia ce-i rezerva viitorul: o muncă penibilă şi nesfârşită luptă pentru a supravieţui.

Abia atinse mâncarea adusă de hotelier, atât era de neapetisantă. Copleşită de singurătate, se simţea dornică să întâlnească pe cineva cunoscut. Deodată ea se gândi la Donald. Îi va telefona imediat.

Un telefon vechi era fixat în micul hol, pe peretele barului. Nu prea erau speranţe ca legătura să se facă cu uşurinţă de la acest telefon. Fără să se descurajeze ea chemă ziarul, după o aşteptare destul de lungă, a fost întrebată dacă avea o problemă personală de rezolvat cu Donald, sau dacă avea o informaţie. Fiona cunoştea acest truc de mult timp. Ea explică pe un ton ferm că deţinea o informaţie pe care n-o va da decât lui Donald. O nouă aşteptare.

— Donald? făcu ea auzind vocea lui la celălalt capăt al firului. Aici Fiona.

— Fiona? Tu eşti? Ce s-a întâmplat cu tine? Unde eşti?

— Oh, Donald! Mi s-au întâmplat atâtea lucruri! Trebuie să ne vedem!

— Mâine! Unde ne putem întâlni?

Ea îi dădu adresa hotelului, iar el îi promise că va trece s-o vadă pe la ora 1 a doua zi.

— Nu pot să mai vorbesc acum, sunt foarte ocupat, trebuie să termin.

— Foarte bine, înţeleg. Am să-ţi povestesc o mulţime de lucruri. Noapte bună, Donald.

„Am cel puţin un prieten" gândi ea închizând telefonul. Puţin mai optimistă, ea urcă în mica sa cameră şi, în ciuda durităţii patului, căzu într-un somn adânc.

A doua zi, arzând de nerăbdare, era gata cu mult înainte de ora sosirii lui Donald. Totuşi când îl văzu, prima ei reacţie a fost surpriza. Dacă ea s-a gândit adesea la el, ea uitase în aparenţă multe lucruri. Obişnuită acum să vadă oameni bogaţi, ea uitase ce aer sărăcăcios avea el.

Totuşi pronunţă cu plăcere numele lui şi îi întinse mâna pe care o ţinea, de parcă n-ar fi vrut să-i mai dea drumul niciodată. După primul entuziasm al revederii, au plecat să mînânce într-un loc liniştit şi Fiona începu să-i povestească ce i s-a întâmplat între timp. Dar cuvintele veneau cu greutate, cum să-i vorbească despre Jim sau despre tot ce se petrecuse între ea şi Andrew? Ea îi povesti repede aventurile sale spunându-i una, alta, omiţând esenţialul.

— Cât eşti de frumoasă şi elegantă, Fiona!

Ea aruncă o privire în oglinda din faţa ei. Da, era diferită de Fiona pe care o cunoştea el, cu pălăriuţa pusă pe o parte, ultima modă pariziană. Apoi rochia ei, părea simplă, dar era o realizare de la Chanel, care costa mai mult decât câştiga Donald în trei luni!

— Vorbeşte-mi despre tine, spuse ea stânjenită de luxul ţinutei sale. Ce ai făcut în acest timp?

Donald se făcu roşu la faţă şi-şi întoarse privirea.

— Fiona, am pierdut banii tăi! bâigui el.

Ea rămase un moment tăcută, considerase mereu acest împrumut ca o ultimă sursă pentru momentele grele care ar putea veni.

— Nu face nimic, Donald. Am bani destui, oricum mă gândeam să ţi-i dăruiesc.

Faţa lui se lumină.

— Este adevărat, Fiona? Ai bani mulţi?

— Nu ţi se pare că arăt ca o persoană bogată?

— Dar...

Citindu-i gândurile ea adăugă:

— Eram atât de obosită ieri seară încât m-am oprit la primul hotel unde m-a dus taxiul.

Chiar dacă minciuna nu prea era de crezut, Donald părea satisfăcut de explicaţie.

— Oh, Fiona, ce uşurare! Dacă ai şti cât m-a frământat gândul la această datorie.

— Povesteşte-mi ce s-a mai întâmplat.

— Fratele meu a fost arestat. Lucrurile erau mai grave decât ştiam eu... patru ani de puşcărie... este îngrozitor Fiona... Mama era să moară.

— Sărmane Donald, spuse ea punându-i mâna pe braţ. Sunt dezolată, dar te rog, nu te mai frământa din cauza acestor bani.

— Fiona...

— Nici nu trebuie să te mai gândeşti.

— Eşti un înger, răspunse el strângându-i mâna. Lucrurile merg atât de rău în prezent. N-am închis ochii de când am vorbit cu tine. Nu văd cum aş putea să ţi-i restitui acum, şi mă întrebam cum să ţi-o spun.

— Cât eşti de prostuţ, zise ea râzând, ca şi cum n-ai putea să-mi spui mie orice. Dar afară de asta ce probleme mai ai?

— Mama este bolnavă. A trebuit s-o aduc la Londra ca să urmeze un tratament medical. Pentru moment locuieşte la mine, cu salariul meu nu ajungem prea departe...

— Ca pe vremurile când ne-am cunoscut, nu?

Ea insistă să plătească masa pentru amândoi. Îşi schimbase ultimii franci în lire chiar în dimineaţa aceea, aşa că avu un moment de emoţie văzând cum dispare cu această ocazie încă o parte din banii ei. „Categoric, viaţa mea va oscila mereu între lux şi sărăcie absolută. Dacă aş putea cunoaşte şi calea de mijloc. În orice caz viaţa mea nu este tristă, numai mediocritatea este plictisitoare".

Cu un gest impulsiv ea scoase o altă bancnotă şi insistă să i-o dea.

— Pentru mama ta. Tu nu poţi refuza un dar pentru mama ta. Cumpără-i ceva ce şi-a dorit, ceva ce nu şi-a putut oferi până acum.

În timp ce el înceta cu mulţumirile, ea se îndepărtă făcându-i un semn de adio. „Am avut parte de mult lux, îşi spuse ea şi cred că micile nebunii ale existenţei sunt un remediu mai bun, pentru cine nu s-a bucurat de viaţă, decât orice medicament".

Filozofând în felul acesta despre existenţă, împinse uşa unui birou de împrumutui şi de

amanet. Îşi oferi brăţara cu diamante, spera să obţină un preţ bun, căci bijuteria îl costase pe Andrew un preţ exorbitant, dar o aşteptă o decepţie. Omul îi oferi optzeci şi cinci de lire dacă o lăsa în gaj. Ea voia să mai discute, dar el obiectă că pietrele erau mici şi nu de cea mai bună calitate, că avea puţină platină în montură şi că piesa desfăcută în părţile ei, valora chiar mai puţin decât oferise el. După douăzeci de minte, convinsă că omul îi făcea o favoare acceptând brăţara, Fiona luă cele optzeci şi cinci de lire.

Trebuia să renunţe la apartamentul din Chelsea, era mai înţelept aşa pentru moment, va lua o cameră aproape de locul unde ea spera să găsească de lucru. În consecinţă se instală într-un mic hotel din Oxford Street care dacă nu era deloc atrăgător, avea meritul de a fi situat într-un cartier central. Îşi începu căutările cu şcoala de dans la care mai lucrase, dar a fost primită cu multă răceală. Nu mai aveau locuri. Se prezentă şi la alte câteva şcoli, dar activitatea încă nu începuse. De altfel nu erau prea grăbiţi să angajeze o tânără a cărei unică referinţă era o dorinţă puternică de a-şi găsi o slujbă.

Timp de două zile ea rătăci dintr-un loc în altul, urmând chiar şi cele mai vagi indicaţii aflate întâmplător în timpul căutărilor sale. Întrebă pe toată lumea, pe cei care găsiseră de lucru, sau cei care căutau încă. Sarcina se dovedi mult mai dificilă decât şi-ar fi închipuit. Începu să facă economii severe, reducând mâncarea la strictul necesar, mergând mai mult pe jos. A treia zi în timp ce cobora Oxford Street era foarte descurajată şi deodată zări o siluetă cunoscută. Bine îmbrăcată, cu pălărie melon pusă pe ochi în mod provocator, era Paul, cu frumoasa sa faţă posomorâtă.

— Fiona, exclamă el, venind în întâmpinarea ei. Ce plăcere!

Privirea sa de cunoscător observă rochia neagră elegantă, toca de blană foarte şic. Nimic nu-i scăpa nici ciorapii de mătase, nici pantofii eleganţi, nici mănuşile noi. Strângerile de mâini au fost foarte călduroase şi o invită insistent să vină să mănânce împreună. Era extrem de nerăbdător să afle ce a mai făcut Fiona în acest timp. Ea a acceptat cu plăcere invitaţia într-un mic restaurant nu prea departe de locul unde se întâlniseră. Studiind lista de

bucate, ea nu se putu împiedica să nu zâmbească văzând impresia ce o făcuseră asupra lui hainele ei elegante. Ei îi plăcea Paul, dar nu-şi făcea nici o iluzie în legătură cu atitudinea sa în problemele de viaţă: un egoist absolut, aprecia omul în funcţie de interesele sale, de felul în care îi puteau fi folositori sau nu. Totuşi el părea să se bucure că a întâlnit-o şi asta o făcea să uite nenumăratele lui defecte.

— Spune-mi totul, repetă el. Cât eşti de seducătoare! Unde ai fost plecată? Ce ai făcut în vara aceasta?

Fiona îi povesti pe scurt, nemaipomenind nimic de Jim, dar vorbind despre episodul agreabil petrecut alături de Andrew, care a fost atât de semnificativ pentru ea...

Paul părea dezolat în mod sincer de moartea lui.

— Şi acum ce intenţionezi să faci?

Fiona se hotărî să-i spună adevărul.

— Trebuie să găsesc de lucru, Paul. Am sosit la Londra cu foarte puţini bani, mai am câteva lire, dar dacă aş găsi de lucru cât mai curând ar fi cel mai bine. Poţi să mă ajuţi? Tu cu ce te ocupi? Mai eşti la Paglioni?

— E un noroc nemaipomenit! strigă Paul, care în entuziasmul său se apleacă spre ea, aproape să-i atingă obrazul. Această întâlnire este un semn al destinului! Ascultă, Fiona. Tocmai am acceptat un post de profesor de dans într-un club ultra-şic, care se va deschide în curând aici aproape. Night-clubul Mayfair. Toate personalităţile moderne vor veni aici! Nu este un restaurant, nu se servesc decât gustări. Se va deschide la ora 11 şi munca nu începe cu adevărat înainte de ora 1—2 noaptea. Evident orele sunt târzii, dar ştiind clientela sper că totul va fi perfect. Americani, turişti şi genul de clienţi pe care i-am văzut şi la Paglioni. Pe scurt, lumea bună. Bacşişurile vor fi substanţiale, va trebui chiar şi tu să obţii cel puţin zece lire pe săptămână, fără să mai pui la socoteală şi procentele obţinute de la băuturile comandate de parteneri. Cursurile de dans vor avea loc în timpul zilei şi sper să meargă totul bine.

Văzându-i zâmbetul încântat, Fiona se întreba ce natură aveau aceste cursuri. Oricare ar fi fost ea era teribil de interesată şi atunci când el adăugă că ea îi va fi mai mult sau

mai puţin asociată, îi fu foarte recunoascătoare. Nici un alt număr de dans nu era prevăzut, ei vor fi cei care vor deschide seara, făcând cu această ocazie o demonstraţie de dans.

— Nimic mai uşor, explică el. E suficient să punem la punct un tango şi un vals. După o anumită oră, oamenii sunt mai puţin exigenţi şi direcţia va fi încântată să aibă un spectacol de cabaret gratuit!

Fiona acceptă şi pactul fu încheiat în faţa unui pahar de porto. Îşi concentră toate eforturile pentru a-şi găsi o cameră cât mai aproape de club. Dacă în loc de a lua un taxi ar putea să se întoarcă acasă pe jos, şi-ar economisi mulţi bani. După mai multe tentative fără rezultat s-a dus să viziteze o cameră pe care i-a recomandat-o Paul. „Nu e prea mare dar ce importanţă are? Este confortabil, curat şi lucru important este liniştit aşa că poţi dormi în timpul zilei".

Văzând camera, care era cu adevărat foarte mică, îşi dădu seama că era tocmai ce-i trebuia. Avea apă curentă, radiator, telefon. Avea şi o chicinetă separată. Baia se găsea

la etajul inferior, totul costa douăzeci şi cinci de şilingi de săptămână, ceea ce nu era mult, ţinând seama că era într-un cartier central, putea apoi să se mute dacă o dorea.

Localul „New Broadway Club" îşi deschise uşile într-o seară de miercuri. A fost un succes enorm, totuşi prima impresie a Fionei a fost dezastruoasă. Sala situată la subsol era lipsită de ferestre şi de aerisire. Decoraţiunile lăsau de dorit, numai câteva oglinzi întrerupeau monotonia pereţilor pictaţi într-un verde agresiv. Luminile brutale, o lucarnă în unghi care lăsa să pătrundă lumina zilei. scaunele strânse pe mese, dădeau încăperii un aspect lugubru, pe mesele goale se vedeau urmele de pahare. Plafonul avea urme de umezeală.

— Nu prea e un loc potrivit pentru înalta societate, remarcă Fiona. Paul începu să râdă.

— Ce vorbeşti! Nu prea e grozav pentru moment, dar cu luminile camuflate vei vedea!

Fiona îi plăcu imediat directorului, după o privire aprobatoare, îi întinse mâna.

— O.K. Este exact ceea ce ne trebuie, nu-i aşa, Paul? Bărbaţii schimbaseră între ei o privire complice.

Noaptea inaugurării alungă total prima impresie a Fionei. Sosi prima, puţin nervoasă şi neliniştită.

Succesul va fi cel scontat de director şi de Paul? La uşa de la intrare era un portar chipeş şi un bărbat mai scund aşezat la un birou, care avea în faţă lista membrilor. Ea coborî scările.

Pătrunzând în sală înţelese ceea ce voia să spună Paul. Sub o iluminaţie făcută cu grijă, locul părea o peşteră sumbră, răcoroasă, sugestivă. O lumină portocalie tremura pe fiecare masă. Sub pista de dans, care era de sticlă erau plasate proiectoare, lumina lor varia în funcţie de muzică. Nu se mai vedea nimic din vechimea zugrăvelii, a covoarelor sau a sofalelor. Mesele erau acoperite cu feţe portocalii pe care se aflau pahare scânteietoare şi şerveţele verzi.

Energicul director circula peste tot, dând ici colo ultimele instrucţiuni armatei de servitori care formau un du-te vino însufleţit. Rânduri, rânduri de sticle aduse din pivniţă se aliniau în faţa uşii de la oficiu, gata să-i satisfacă pe consumatori. Localul avea dreptul o dată pe

săptămână să depăşească ora reglementară de închidere şi Paul spera să obţină o derogare de a servi alcool şi după ora legală, fără asta bacşişurile ar fi fost prea mici.

— Din moment ce nu ajungem la închisoare, mi-e indiferent, a răspuns Fiona, ştiind că acele cluburi care nu respectau dispoziţiile erau în război permanent cu Poliţia.

— Nu te îngrijora, explică Paul, dacă te mulţumeşti numai să dansezi nu ţi se poate reproşa nimic.

La miezul nopţii sala era plină, dar continuau să vină alţii şi alţii până după ora trei. La ora patru era încă plină. Orchestra cânta aproape fără pauză îndemnând dansatorii să evolueze pe pista de sticlă.

Niciodată Fiona nu mai văzuse să curgă atât alcool. Directorul era silit să coboare mereu în pivniţă ca să aducă noi sticle de băutură. După ora trei şampania era adusă în ceainice şi servită în ceşti, cu scopul de a păcăli poliţia, care nu prea se lăsa păcălită de o stratagemă de felul acesta, doar clienţii care plăteau preţuri mari pentru o şampanie ordinară. În orice caz, cea mai mare parte dintre consumatori nu mai erau în stare să

deosebească o marcă de alta. Rămâneau aşezaţi, cu obrajii roşii, tandri şi îndrăgostiţi, sau dansau îmbrăţişaţi pe piste de sticlă.

Fiona era epuizată când a ajuns în micuţa ei cameră la ora cinci şi un sfert. Lăptarii şi gunoierii îşi începeau munca zilnică. O dureau picioarele, i se închideau ochii. După plecarea ei, directorul, Paul şi personalul aşteptau plecarea orchestrei, a bucătarilor pentru a închide localul. „Ei bine, gândi ea, ciudată viaţă! Va trebui să mă obişnuiesc cu acest orar". Era prea obosită ca să doarmă, muzica auzită timp de şase ore răsuna încă în capul ei, încet, încet adormi visându-l pe Jim.

Fiona era deja de patru luni la „New Broadway Club". Localul cunoscu un succes fulgerător, fapt ce era recunoscut şi în presă. Lumea bună din Mayfair se întâlnea aici seară de seară, căci în ciuda zgomotului, a excesului de alcool, localul era şic şi la modă. Paul nu exagerase când i-a spus că va putea câştiga zece lire pe săptămână. Uneori chiar depăşea această sumă şi, spre marea ei mulţumire, nu era în general plictisită de insistenţele clienţilor. I se întâmplase chiar să fie invitată la dejun de domni politicoşi.

Dacă reuşea să câştige destui bani, trebuia să facă faţă şi unor cheltuieli destul de însemnate. Banii, pentru bugetul ei vestimentar, reprezentau o sumă mare. Rochiile ei erau victimele unor gesturi neîndemânatice ale partenerilor prea entuziaşti într-o sală supraaglomerată. Regula clubului era veselia şi în fiecare seară în sunetele muzicii, orchestra antrena clientela în dansuri îndrăcite. Oricât de inofensiv şi amuzant era acest lucru, efectul era dezastruos pentru toaletele fragile. Cât despre bugetul rezervat pentru articole de cosmetică şi pentru coafor, acesta era şi mai important. Fusese rugată să evite rochiile negre, considerate prea deprimante. Gustul directorului era mai mult pentru culoarea albă sau pentru culorile vii care se potrivesc mai bine cu semiîntunericul localului, punându-şi în valoare silueta.

Spre Crăciun, a început să se producă o schimbare subtilă încă, dar perceptibilă în atmosfera localului. Şi-a dat seama că se schimbase clientela, erau deosebiţi faţă de cei cu care fusese obişnuită înainte. Remarcă faptul că noii clienţi erau foarte diferiţi de

predecesorii lor. Printre ei era un ciudat domn foarte brunet, totdeauna elegant, dar care crea în jurul său o impresie de neliniște, de tulburare greu de definit, căci nu se datora numai ciudatului său strabism. Înconjurat întotdeauna numai de bărbați, nu-i prea păsa de femei. Sosea la club pe la ora unsprezece și jumătate și pleca pe la ora trei. În tot acest timp îi privea pe ceilalți consumatori cu indiferență, chiar cu dispreț. Deși el nu consuma decât foarte puțin, uneori numai apă minerală, Paul și directorul, spre uimirea Fionei, îl tratau cu foarte mult respect. Părea foarte intim cu Paul și amândoi aveau discuții îndelungate, subiectul acestor discuții era un adevărat mister pentru Fiona. Paul își neglija chiar clientela pentru a se duce și a discuta cu doctorul Heimer. Doctor în ce, Fiona se întreba mereu.

Când se deschise „New Broadway Club“ ținuta de seară era obligatorie. De curând două sau trei persoane îmbrăcați cu haine de stradă au fost acceptate și apoi treptat, treptat, atmosfera s-a transformat. Era la fel de veselă, aglomerația destul de mare, dar clienții chiar

dacă aveau entuziasm şi bani la fel ca cei din lumea bună, era clar că nu făceau parte dintre aceştia. Fiona se întrebă ce se întâmplă aici. Într-o seară, îl observă pe doctorul Heimer, instalat la o masă în colţul sălii înconjurat de două femei cu o înfăţişare cam ciudată, care veniseră de puţin timp. Clienţii îmbrăcaţi în ţinută de seară erau puţini şi chiar aceştia, n-ar fi îndrăznit să meargă într-un night-club elegant. „Mă întreb ce se întâmplă", îşi spuse ea din nou, propunându-şi să-l întrebe pe Paul.

Se întâlnea, în ultima vreme, destul de puţin cu el. Slăbise destul de mult, dar era mai dinamic şi mai bine îmbrăcat decât înainte. Hotărî să-l aştepte la masă, părea că se plictiseşte cu domnul cel brunet, poate văzând-o singură va încerca să scape de compania neplăcută a acelui domn.

Într-adevăr, după câteva minute, Paul veni şi se aşeză lângă ea ştergându-şi fruntea transpirată.

— Pff! Este cald şi această baracă oribilă este un adevărat cuptor. Există femei care n-ar trebui să aibă dreptul de a exista.

Fiona izbucni în râs.

— Cu adevărat se vede că nu le prea apreciezi!

— Ai observat? zise el vizibil contrariat. Va trebui să fiu mai atent. Este o greşeală gravă, asta le poate dezamăgi şi pe celelalte cliente.

Fiona zâmbi văzându-l atât de vanitos.

— N-are importanţă popularitatea ta nu pare a fi în scădere.

— Chiar aveam aerul atât de plictisit? întrebă el ridicându-se.

— Nu pleca, vreau să-ţi vorbesc.

— Revin imediat. Te rog, comandă-mi un coniac.

Fiona dădu din cap şi chemă un chelner. Paul dispăruse în direcţia toaletei. Reveni după cinci minute, într-o dispoziţie mult mai bună. „Este cu adevărat frumos cu aceşti ochi negri şi strălucitori, cu trăsăturile lui bine desenate, cu statura sa înaltă şi cu gesturile sale graţioase“ remarcă ea.

Plin de entuiziasm acum, vorbea vesel gustându-şi coniacul. Insistă apoi să danseze împreună. Când trecură prin faţa doctorului Heimer, acesta îi făcu un semn discret, Paul aprobă din cap, în semn că a înţeles.

— Eu îl detest pe acest om, remarcă Fiona la sfârşitul dansului, ce găseşti tu la el?

Fără să-i răspundă, Paul îi aruncă o privire stranie, greu de descifrat, şi ridicând din umeri se îndreptă spre masa doctorului.

Clubul funcţiona de patru luni, dar poliţia nu a făcut nici o incursiune aici în ciuda severităţii cu care era supravegheat consumul de alcool în acea perioadă. Era o întâmplare, sau din cauza corupţiei? Fiona nu ar fi putut să spună, chiar dacă avea o anumită bănuială asupra felului în care era lăsată înalta societate să se distreze...

De curând angajase un nou uşier la toaletă care avea urâtul obicei de a sta în faţa vestiarului de la bărbaţi, observând oamenii care urcau sau coborau scara. Acest om îi inspira o asemenea aversiune încât într-o seară îi spuse lui Paul.

— Este foarte bun, replică acesta ostil.

— Oh! Nu mă îndoiesc, dar nu mă pot abţine să-mi fie silă de el.

— Asta-i o prostie, zise Paul pe un ton sec. După asta se ridică şi părăsi masa. „De ce l-o fi supărat faptul că eu nu pot să-l sufăr

pe acest om? se întrebă ea, uimită de reacţia sa brutală. Renunţă să rezolve enigma şi acceptă să danseze cu un domn bătrân, care ar fi trebuit să fie de mult în patul său.

După vreo trei zile, ea sosi la club obosită şi deprimată. De mai multe zile avea o migrenă apăsătoare, mergea fără nici o plăcere spre club, căci îi era din ce în ce mai greu să fie veselă şi antrenantă aşa cum i se pretindea.

Chelnerii aranjau mesele, orchestra îşi acorda instrumentele repetând exasperant aceiaşi notă. Era devreme şi ea întrebă dacă sosise Paul. Un chelner spunea că l-a văzut trecând însoţit de director

Împingând uşa de serviciu, o luă spre stânga unde era biroul directorului, se auziră două voci.

— Fii atent! Rişti prea mult, s-ar putea să ajungi la închisoare, dacă vei continua!

— Dar ştii bine că am nevoie de aşa ceva, replică Paul şi aceşti sărmani nenorociţi mai mult decât mine.

Fiona se retrase, ezită, apoi reveni în sală, nu voia să ştie că le-a surprins discuţia. De ce fel de risc vorbeau ei? De ce închisoare?

Paul avea o inflexiune ciudată în voce când a spus: „Am nevoie“ — Nevoie de ce? Alcool? Putea să bea cât i-ar fi plăcut! Putea să bea, pentru a evita orice discuţie, în biroul directorului şi apoi el nici nu plătea niciodată.

Paul şi directorul nu au venit în sală, deşi clienţii au început să apară. Atmosfera i s-a părut lugubră în seara aceasta. Sala uneori exploda de veselie şi de râsete, apoi în alte momente o atmosferă grea şi deprimantă apăsa asupra tuturor, pe care nici orchestra, nici nenumăratele sticle de şampanie nu putea să o alunge. Se părea că nu va fi o zi prea bună. La miezul nopţii se părea că lucrurile se vor aranja. Doctorul Heimer sosise păşind plin de importanţă, însoţit de un bărbat taciturn şi neînsemnat. Abia s-a aşezat că Paul s-a grăbit spre el. Discuţia a fost lungă şi destul de animată, Paul vorbea, dar doctorul Heimer, imobil, privea drept înaintea sa.

Fiona a dansat aproape fără întrerupere mai mult de o oră, când a reuşit să se aşeze la masa ei, Paul îşi regăsise veselia obişnuită

şi ea renunţă să-i atragă atenţia asupra atmosferei melancolice din această seară. O femeie ciudată se apropie de ei, se apleca şi-i şopti ceva la ureche, dar orchestra cânta destul de încet aşa că ea putu să audă vorbele lor.

— Există vreo speranţă?

— Ca totdeauna, răspunse el. Un surâs scurt, recunoscător şi femeia se îndepărtă.

Fiona voia să întrebe despre ce este vorba, dar înfăţişarea lui Paul o făcu să se răzgândească. De altfel nici nu o interesa.

— Vino să dansăm, spuse el.

Începură să se învârtească pe pistă. Paul, dansator profesionist, era un cavaler ideal. Fiona închise ochii, abandonându-se plăcerii dansului.

Deodată se trezi singură, zăpăcită în mijlocul ringului. Orchestra tăcuse. O mulţime de poliţişti în uniformă sau în civil invadară sala. Paul dispăruse. O femeie urla.

— O descindere, nu mai lipsea decât asta! comentă un consumator. Este pentru prima dată în patru luni că am pus piciorul aici!

Nedând importanţă alcoolului care se afla pe mese, doi oameni se apropiară de doctorul

Heimer, care se ridicase. După un scurt schimb de cuvinte, acesta părăsi sala între cei doi bărbaţi. Fiona privea înmărmurită.

— Am dori să vă vorbim o clipă, domnişoară.

— Mie? spuse ea uimită.

Îl urmă pe poliţist pe coridor. Numele şi adresele întregului personal prezent a fost notat, dar ea credea că e vorba de o simplă formalitate. Alcoolul nu era motivul acestei descinderi, ar fi putut jura. Era vorba despre altceva şi ea nu fu mirată deloc atunci când părăsind sala l-a văzut pe uşierul de la toaletă însoţit de doi jandarmi.

Un inspector o aştepta.

— Unde este Paul Rattain? întrebă omul care o însoţise pe Fiona.

— Nu l-am găsit, răspunse inspectorul. Ştiţi unde ar putea fi, adăugă el întorcându-se spre Fiona?

— Nu.

— A fost aici în seara aceasta?

— Da. Ea adăugă apoi că dansase cu el la sosirea Poliţiei, dar altceva nu mai spuse. Nu era treaba ei să ajute poliţia dacă Paul avea necazuri.

Directorul şi doctorul Heimer, încadraţi de poliţişti, au fost duşi la ordinul inspectorului. Apoi Fiona a fost dusă într-o cămăruţă care dădea în vestibul de către doi poliţişti.

— Ce se întâmplă aici? întrebă Fiona.

— Am câteva întrbări să vă pun, spuse inspectorul.

I se ceru adresa lui Paul. Era clar că dispăruse şi poliţia dorea să-l găsească. Fiona nu ştia să le răspundă la majoritatea întebărilor privind obiceiurile şi prietenii lui Paul. O întrebară asupra propriului său rol în club. Ea explică rolul ei de dansatoare, îşi dădu programul şi adresa.

— Ea nu ştie nimic, spuse în sfârşit unul dintre detectivi.

— Despre ce? De ce îl căutaţi pe Paul? Ce se petrece?

— Ştiaţi că în club era un trafic de droguri?

— De droguri? repetă ea uimită.

Deodată, totul devenea clar. „Riscurile" pe care şi le asuma Paul, straniul doctor Heimer, uşierul de la toaletă, bănuielile ei de câtva timp...

Surpriza pe care o manifesta ea, i-a convins că era nevinovată şi că putea pleca acasă.

— Nu aveţi nevoie să părăsiţi Londra, mâine la ora zece şi jumătate să vă prezentaţi la comisariat, îi mai spuse inspectorul.

Grăbită să părăsească acest loc, ea se grăbi spre străzile pustii. Cum a putut fi atât de stupidă să se lase antrenată într-o asemenea treabă. Nici nu e de mirare că s-a schimbat clientela! Ce noroc că Poliţia a crezut-o pe cuvânt! Se întrebă dacă nu cumva era urmărită, privind în urmă observă un bărbat la câţiva paşi în urmă şi avu neplăcuta senzaţie că nu era vorba de un simplu trecător.

La uşa casei sale ea aşteptă o clipă lipită de perete. Omul se apropie liniştit, se opri în faţa casei şi-şi aprinse o ţigară. Deci, nu aveau încredere în ea. Dar de ce să-i fie frică, oricum nu era nevinovată. Pe Paul îl căutau. Paul, poate o va suna el...

Urcă scara plină de teamă, deşi casa era într-o linişte deplină. Nici o lumină nu se vedea pe sub uşi, s-ar fi putut spune că nu e nimeni acasă în seara aceasta. Deschise uşa camerei sale şi inima îi tresări. Lumina era aprinsă. Totuşi camera era goală. Ezită pe prag, paralizată de frică.

— Cine este acolo?

Ea înaintă, copleşită de o senzaţie penibilă că în apartament era un străin. Uşa bucătăriei se deschise încet. Fiona îşi duse mâna la inimă, gata să înceapă să ţipe. Deodată, Paul apăru în faţa ei.

— Paul, murmură ea...

El îi făcu semn să închidă uşa, iar ea puse chiar zăvorul.

— Te caută poliţia.

— Ştiu. Pe cine au arestat?

În timp ce-i răspundea, s-a aplecat să aprindă radiatorul electric, ridicându-se a fost frapată de figura sa speriată. Unde a dispărut personajul elegant pe care-l cunoştea? Avea părul zburlit, o rană sângerândă i se vedea pe obraz, mâinile, hainele erau murdare, pline de praf.

— Cum ai reuşit să fugi?

— Pe fereastra bucătăriei, de unde am ajuns în curtea casei din vecini, apoi am escaladat un perete şi am reuşit să fug. Îmi pare rău, Fiona, nu vreau să-ţi fac necazuri, dar Poliţia mă aşteaptă fără îndoială acasă la mine şi cum ştiam adresa ta... Trebuie să plec, voi părăsi ţara, altfel mă aşteaptă închisoarea.

— Oh! Paul de ce ai făcut prostia asta?

— Din cauza acelui nemernic de Heimer! El m-a făcut să gust acel nenorocit de drog şi acum nu mă mai pot lipsi de el. Mulţumesc lui Dumnezeu, mi-a rămas destul pentru astă seară, altfel nu ştiu în ce stare aş putea fi! Într-o săptămână voi avea destui bani pentru a pleca în străinătate, dar pentru moment n-am nici un ban. Tu câţi ai?

Inima Fionei începu să-i bată cu putere.

— Pot să-ţi dau nişte bani...

— Spune-mi cum pot ieşi de aici.

— În faţa uşii este un detectiv.

— Eram sigur. Unde se găseşte intrarea de serviciu?

— La subsol, pe stradă.

— Dar scară de incendii? Există aşa ceva, nu?

— La celălalt capăt al clădirii. Poţi să ajungi la ea prin fereastra de pe coridor, dar de la capătul ei e o distanţă de vreo zece metri până jos.

— O să mă descurc. Unde duce această scară?

— În curtea din spate, care dă, mi se pare, într-o străduţă. Va trebui să scapi de acolo, dacă uşa nu este păzită.

— În orice caz voi încerca! Unde sunt banii?

Cu inima strânsă, Fiona desfăcu un geamantan şi scoase cutia de bijuterii, regretând că nu şi-a depus banii la Bancă. Avea cam nouă zeci de lire din care i-a dat couăzeci. Ea se aşezase în faţa lui cu cutia pe genunchi, cu scopul de a-i ascunde conţinutul.

— Cât îţi trebuie?

— Câţi ai?

— Douăzeci şi cinci de lire, e bine?

— Câţi bani ai? repetă el pe un ton poruncitor.

Se apleca, băgă mâna în cutie şi-i luă banii.

— Dumnezeule, dar tu eşti milionară!

Îşi umezi degetele şi se apucă să-i numere.

— Nouăzeci şi trei de lire. Sper că mă voi descurca cu aceştia.

— Dar Paul, nu pot să ţi-i dau pe toţi! Mă laşi fără nici un ban.

Paul ezită, luă o bancnotă de cinci lire şi i-o întinse.

— Sunt dezolat, micuţo! Asta-i tot ce pot să-ţi dau. Trebuie să părăsesc ţara şi Dumnezeu ştie când voi putea să mai câştig bani.

— Dar Paul...

Paul o privi.

— Inutil să faci o scenă. Oricum eu îi voi lua, aşa că nu insista. Voi avea poate ocazia să ţi-i înapoiez dar pentru moment, trebuie să-mi salvez pielea. Ai înţeles?

Cu privirile diletate, palid, era într-o stare de panică evidentă şi nu s-ar fi dat înapoi de la nimic. Numai drogul pe care-l luase îi mai permitea să continue. Fiona renunţă. Că îşi cedează banii de bună voie, sau că va face o scenă, rezultatul va fi acelaşi.

— Vino, zise Paul. Trebuie s-o şterg şi dacă-ţi dă în gând să mă trădezi, am să mă răzbun spunând că ai fost complicea mea.

— N-am să te denunţ, spuse ea liniştită.

Dar Paul nu era dispus să se lase impresionat.

— Cu atât mai bine pentru tine! Hai, vino!

Ea stinse lumina şi ieşea în linişte — Cu trei etaje mai jos au deschis cu prudenţă una din ferestrele de pe palier. Scara de incendiu cobora de-a lungul peretelui până în curtea care era separată de străduţă printr-o poartă. El se fofilă până la scară şi coborî. Fiona

închise fereastra şi privi prin geam cum se descurcă Paul. Ajuns la baza scării, Paul se aplecă şi sări. Ea se ruga ca el să nu-şi frângă ceva, pentru că ar fi putut fi acuzată de complicitate la evadarea lui. Dar el se ridică şi traversă în fugă curtea, pe unde în mod obişnuit era adus cărbunele. Poarta era închisă din interior şi Paul după ce s-a asigurat că nu e nimeni pe stradă, a dispărut din vedere.

Fiona se întoarse în cameră. Îngheţată de frig, dar şi de frică, tremura din cap până-n picioare. Se ghemui lângă radiator cu mâinile întinse spre căldură. Văzându-şi cutia de bijuterii o trecură fiorii, cinci lire aceasta era acum toată averea ei şi de mâine va trebui să-şi caute de lucru din nou. Îşi îngropă faţa în mâini şi începu să plângă încet, lacrimi de descurajare pur şi simplu...

A doua zi la comisariat ea a fost supusă unui interogatoriu sever, care i s-a părut că durează de ore întregi. La sfârşit sinceritatea ei i-a convins pe poliţişti că era nevinovată şi au lăsat-o să plece. N-aveau nimic să-i reproşeze, dar fără îndoială va mai fi supravegheată un timp.

Părăsind Poliţia se simţea copleşită de oboseală. Dormise puţin, şocul evenimentelor o afectase profund. Se hotărî să se întoarcă acasă să se culce.

În timp ce ascensorul o ducea spre camera ei de la ultimul etaj, un fior de frică o cuprinse. Ce îi rezerva viitorul? Nu putea să-i spună nimic lui Donald. Avusese intenţia să-i telefoneze în cursul ultimelor luni, dar era mereu sau prea ocupată, sau prea obosită. În prezent când ea se găsea fără bani, fără slujbă, nu voia să-i tulbure liniştea. De altfel cele cinci lire îi vor permite să trăiască câtva timp.

Preveni proprietăreasa că va părăsi camera la sfârşitul săptămânii rezervându-şi în acelaş timp şi posibilitatea de a rămâne dacă îşi va găsi de lucru între timp; „Am avut totdeauna noroc, gândi ea, poate voi mai avea şi de data aceasta“.

CAPITOLUL

7

Străzile erau ude, iar cerul de plumb care se întindea peste acoperişuri promitea alte averse. În picioare pe scările pensiunii unde-şi petrecu noaptea pentru doi shilingi, Fiona ezită asupra direcţiei în care să pornească. Erau în februarie. Trecuseră doar două luni de când îşi pierduse slujba şi deja viaţa ei de foame şi de alergături fără speranţă o făcură greu de recunoscut. Mantoul negru care-i venea atât de frumos, atârna acum pe corpul ei slăbit, pe umerii descărnaţi, era uzat la mâneci şi în faţă, în locul în care ea îl ţinea strâns pentru a se apăra de vântul rece. Îl purta toată ziua, căci nu mai avea nimic altceva. Îmbrăcămintea ei a luat drumul negustorilor de vechituri, unde devenise deja cunoscută şi era

primită cu un salut binevoitor. A rătăcit dintr-o cameră în alta din ce în ce mai mizerabilă. Noaptea trecută a trebuit să şi-o petreacă într-o cameră, dintr-o pensiune in Charing Cross Road împreună cu alte două persoane. Una dintre ele avea în jur de cincizeci de ani şi era evidentă dragostea ei pentru băutură, cealaltă o tânără slabă, stinsă de o tuse tuberculoasă. Au primit-o cu ostilitate. Priveau cu neîncredere spre lenjeria ei frumoasă atunci când s-a dezbrăcat, dispreţuind în mod evident silinţa pe care şi-o dădea să se spele cu apă rece. Prea nervoasă pentru a îndrăzni să le ceară să deschidă fereastra, Fiona s-a strecurat cu scârbă între cearceafurile murdare, care se putea vedea că nu mai fuseseră schimbate de mai multe săptămâni. A trebuit să-şi lase chiar şi valiza la negustorii de la Muntele de pietate pentru a avea unde dormi. Îi mai rămăseseră exact trei pence şi o jumătate de penny.

Ea coborî strada împleticindu-se, cu picioarele îngheţate în pantofii săi rupţi. De două ori, simţise că ameţeşte şi că va leşina. Ştiind că va trebui să mănânce ceva pentru a putea rezista se îndreptă spre un restaurant

modest situat într-o stradă murdară aproape de Shaftesburg Avenue.

Încăperea era mică, dar bine încălzită. Ea se instală în faţa unei tinere frumoase, dar cu maniere vulgare, cu buze cărnoase, cu ochii negri patrunzători, care-şi mânca friptura cu o plăcere evidentă. Fiona trebui să se mulţumească cu un pateu de doi pence şi cu o felie de chec de un penny şi jumătate pe care le-a mâncat cu lăcomie. Vecina sa o privea surâzând.

— S-ar putea spune că îţi este foame.

— Da, îmi este foame, mărturisi Fiona, jenată de felul lacom în care mâncase.

Fata izbucni în râs.

— Ştiu, cunosc asta şi eu. Pot să-ţi ofer o cafea? Sunt în bani, tocmai mi-am găsit de lucru.

Fiona acceptă cu recunoştinţă. Atunci când e vorba de mâncare, nu mai există mândrie.

— Unde ţi-ai găsit de lucru? întrebă ea când li s-au adus cafelele.

— La dancingul de la colţul străzii. Un aşa zis nightclub, dar eu nu prea cred că

e vorba de un club, căci oricine plăteşte poate intra.

— Nu mai sunt locuri vacante? întrebă cu tristeţe Fiona.

Noua sa prietenă o privi.

— Tu ai fi frumoasă, dacă ai avea aerul mai puţin nefericit. Ştii să dansezi?

— Am lucrat mereu la cluburi. Am fost la „New Broadway Club" timp de patru luni.

Fata părea că se gândeşte.

— New Broadway... asta nu-mi spune nimic.

— A trebuit să fie închis. Directorul a fost arestat pentru trafic de droguri.

— Ah, da! Îmi amintesc. Era un local de lux, nu?

Fiona aprobă din cap.

— Şi tu n-ai mai lucrat de atunci?

— Nu, răspunse ea. Nu mai am nimic. Am vândut tot ce aveam. Vrei să-mi vorbeşti despre acest club? întrebă Fiona, crezi că m-ar angaja?

— Pe legea mea, nu ştiu, dar putem să mergem să vedem. Ei au făcut angajările în dimineaţa aceasta. Am sosit devreme şi am

fost aleasă imediat. În orice caz nu riscăm nimic, vino, am să te duc acolo, e alături.

— Oh, eşti foarte draguţă!

— Stai puţin. Ar fi bine să te aranjezi puţin! Îi întinse rujul său de buze şi Fiona se aranjă puţin în oglindă, apoi plecară.

Gladys Truson, află ea, era ultima dintr-o familie modestă cu şase copii. Gladys era amabilă, generoasă şi plăcută ca prietenă. Avea farmecul tinereţii şi nu-i prea păsa de viitor. Trăia cu plăcere prezentul. O duse pe Fiona până în faţa unei clădiri situată pe o străduţă. Uşa era deschisă, o scară strâmtă în formă de melc le-a dus până la subsol. Acolo, spre marea ei surpriză, Fiona descoperi o sală vastă decorată într-un fel amuzant. Erau o mulţime de oglinzi şi de sofale roşii de catifea. Pista de dans era frumoasă, estrada orchestrei plasată într-un colţ şi în fundul sălii un bar imens închis pentru moment.

În centrul pistei de dans o ·doamnă măruntică şi durdulie vorbea unui grup de fete tinere care o ascultau chicotind.

— Atenţie, fetelor! Să nu vă pierdeţi vremea cu băutori de bere. Dacă nu-şi pot

oferi şampanie când sunt puţin ameţiţi când s-o mai facă? În orice caz nu trebuie să ţie ocupate locurile altor clienţi mai buni.

Se întrerupse când o văzu pe Gladys şi pe Fiona.

— Iată-te! îi spuse lui Gladys, de de ai plecat înainte de a sta de vorbă cu mine? Ar fi mai bine să asculţi ce vă spun măcar acum. Cine e cu tine? adăugă ea arătând spre Fiona. Nu mai am nevoie de nimeni.

— Este o prietenă, zise Gladys pe un ton convingător. Angajaţi-o, are multă experienţă. A fost la „New Broadway Club" cu toţi bogătaşii ăia şi dansează ca un înger! Nu-i aşa, Fiona?

— N-avem nevoie de îngeri aici!

Ea fu totuşi impresionată de graţia Fionei, cu părul ei blond, aerul ei fragil, evocând o cretură din altă lume, părea chiar deplasată în acest decor.

— Scoate-ţi pălăria!

Când îşi scoase bereta strâmtă, părul se desfăcu în bucle bogate şi încadrară figura ei delicată.

— Hm, nu e rea. Cred că aş face bine s-o angajez. Cunoşti conditiile?

· Fiona era să sară în sus de bucurie. O slujbă, în sfârşit. Nu o interesau condiţiile!

— Cinci shilingi pe săptămână şi în plus gustarea, dacă vrei...

Acceptă în grabă. După câteva sfaturi necesare, „Ma“ le dădu ordin să plece şi să revină după ora zece seara.

Ajunse afară, Fione îşi trecu braţul sub cel al lui Gladys.

— Îţi mulţumesc din suflet, mi-ai salvat viaţa!

— Oh, lasă, zise Gladys impresionată de sinceritatea Fionei. De altfel şi eu sunt mulţumită, o să ne distrăm bine amândouă.

— Ar mai fi o problemă, nu am o rochie potrivită. Cunoşti pe cineva unde mi s-ar putea da pe credit? Aş putea să-mi las mantoul în schimb?

Gladys se gândi o clipă.

— Cred că aş putea să te ajut pentru moment. Cu puţină şansă în două sau trei seri ai putea să primeşti bacşişuri pentru a-ţi cumpăra una.

— Gladys, eşti cu adevărat minunată!

— Hai, să mergem!

Se îndreptară spre Tottenham Court Road şi o luară pe o străduţă strâmtă. Imobilul era murdar acolo unde locuia Gladys, dar era clar că în trecut cunoscuse zile mai bune, dar acum avea nevoie de o zugrăveală nouă. Cât despre cameră, era într-o dezordine de nedescris. Bucăţi de hârtie, lingerie, panglici vechi, o prăjitură pe jumătate mâncată. Toaleta era acoperită de praf, cutii goale, bucăţi de pânză folosite, un puf de pudră, o perie de cap plină de păr.

Gladys îi arătă trei rochii care atârnau in spatele uşii.

— Eu mă voi îmbrăca cu cea albă în seara asta, arătându-i o rochie de muselină, care avea mare nevoie să fie spălată. Mi-am cumpărat şi un cordon asortat şi o mică pelerină cu paiete. O, adevărată minune. Pe care o vrei? Cea roşie e puţin pătată, dar mai e şi cea neagră.

Fiona o alese pe cea neagră, dantela era descusută trebuia cusută şi sub braţ, dar era simplă şi fără pretenţii.

— Ai un ac cu aţă? întrebă Fiona. După multe căutări găsi aţa, dar nu avea ac.

— Aşteaptă, mă duc să împrumut de la o vecină.

Fiona reuşi cu răbdare să pună la punct rohia neagră de dantelă pentru seara aceea. Rămânea de rezolvat problema dormitului.

— Nu am bani Gladys. Crezi că proprietăreasa ta va accepta să-i plătesc mai târziu?

— N-ai decât să dormi cu mine dacă vrei. Asta când nu voi fi ocupată, căci cu excepţia faptului de a mă întâlni cu un cunoscut, m-ar mira ca cineva de la club, care se deschide abia astă-seară, să dorească să-şi petreacă noaptea cu mine, în general tipii vin de mai multe ori, înainte de a deveni „prieteni". În afară bineînţeles de marinari care nu rămân decât o singură noapte în permisie.

Gladys îi povesti proprietăresei că s-ar putea să primească vizita unui prieten din provincie şi că s-ar putea să aibă nevoie de o cameră. Aceasta i-a oferit o cameră la mansardă.

— Oh, vă cunosc eu şmecheriile voastre. O să se culce cu dumneata dacă nu găseşte ceva mai bun! Fă cum vrei, dar te avertizez: dacă cineva se va culca în patul acela va trebui să-mi plătiţi, dacă nu, toată lumea afară.

La „Clubul Flashlight" activitatea nu începea propriu zis decât în primele ore ale dimineţii. Totuşi, fetele trebuiau să fie acolo încă de la ora zece. Fiona şi Gladys au fost prezentate celorlalte fete, care le-au primit cu destulă răceală. Nu din răutate, ci pur şi simplu din cauză că discutau ca nişte cunoştinţe vechi despre ceea ce s-a mai întâmplat în viaţa lor de la ultima lor întâlnire. Cu excepţia unei mici franţuzoaice cu un ten cam închis la culoare, angajată pentru frumuseţea ei remarcabilă, toate se cunoşteau între ele. mai lucraseră pentru „Ma", care deschidea mereu câte un night-club de fiecare dată când poliţia o obliga să-l închidă pe precedentul. „Ma" era destul de bună, dar trebuia să te străduieşti să-i placi.

Dacă te-a gonit din clubul ei, era inutil să speri că vei mai putea reveni. Şi cum putu constata Fiona chiar din prima seara, „Ma“ n-avea intenţia să-şi plătească fetele dacă nu făceau nimic. Era interzis să rămâi fără cavaler. Când „Ma“ nu se ocupa ea însăşi să-ţi aducă unul, trebuia să te desurci singură.

Spre ora unsprezece şi jumătate soseau tinerii, relativ ameţiţi. Primirea din partea „fetelor“ a fost călduroasă. Multe îi cunoşteau, la ştiau numele şi se agăţau de braţul lor vorbind şi râzând, convingându-i să le ofere ceva de băut. La miezul nopţii sala era plină. Fiona dansa fără întrerupere.

La ora trei veselia era în toi. Sub jocul luminilor care se învârteau mereu, faţa dansatorilor se schimba din verde in oranj, apoi în roşu şi aşa mai departe. Orchestra făcea un zgomot asurzitor pentru o formaţie de jazz, poate şi din cauza tavanului care era prea jos. Aceasta muzică asurzitoare le plăcea clienţilor şi barul făcea o vânzare extraordinară. Nici nu era surprinzător ţinând seama de căldura sufocantă din sală. De loc afectati de această atmosferă de etuvă, cuplurile evoluau în ritmuri

din ce in ce mai îndrăcite, aşa încât Fiona, care nu era obişnuită să suporte o asemenea situaţie, se temea să nu leşine.

Bacşişurile nu erau prea generoase, unii dansatori uitau chiar să le ofere, dar unele „animatoare-danstoare" insistau să li se dea altfel ameninţau că vor face scandal, lucru de care Fiona nu era capabilă. Uneori unii dintre ei le cereau să-i însoţească acasă, în caz de refuz le abandonau fără să le plătească nimic, chiar dacă le acaparaseră timp de mai multe dansuri. Pentru asta nu exista nici o soluţie. „Ma" ar fi fost furioasă să afle că au fost contrariaţi clienţii ei şi apoi era considerat stupid să nu accepţi.

Era ora cinci când Fiona şi Gladys ieşiră din local. Fiona nu şi-a văzut prietena de mult timp şi se întreba ce i s-o fi întâmplat. Totuşi la momentul închiderii, se găsea printre colegele epuizate. Au plecat în grabă spre Tottenham Court Road. Pe Fiona o dureau picioarele, simţea că i se formase o băşică pe talpă. Dar avea mai mult de zece shilingi în poşetă şi asta valora cât toată oboseala.

— Cred că am să închiriez mansarda de mâine îi spuse ea lui Gladys. Am nevoie de odihnă.

— Vei avea nevoie de banii tăi mâine. Nu fii proastă, profită de oferta mea.

— Este adevărat că am nevoie de o rochie, ştii Gladys, îţi sunt cu adevărat recunoscătoare pentru tot ce ai făcut pentru mine.

— Las-o baltă! replică Gladys. Intrară pe vârful picioarelor în casă.

Camera lui Gladys era într-o harababuraă de nedescris. Patul era desfăcut, hainele aruncate pe jos, lui Fiona îi repugna să doarmă aici, dar nu avea de ales. Trebuia să-şi cumpere repede o rochie de seară.

În ciuda epuizării, mai râseră puţin înainte de a se culca.

Au trecut trei săptămâni. Fiona făcea acum parte dintre fetele cele vechi. Se adaptase, învăţase numele mic al multor clienţi. Învăţase chiar să-şi ceară bacşişul de la clienţii mai puţin generoşi. În această ambianţă de zgomot

şi de certuri neîncetate, munca se dovedea epuizantă. Sâmbătă seara aducea o clientelă în mod special mai puţin strălucitoare şi în mod sistematic treburile mergeau spre mai rău. Alături de cuplurile venite să danseze, erau acele grupuri de tineri care debarcau la club pentru a-şi încheia o sărbătoare sau o cină bună. Deja bine ameţiţi transformau localul într-o adevărată arenă, deranjându-i pe ceilalţi clienţi, mergând uneori până la a jigni dansatoarele. Chiar şi Fiona s-a ales în timpul unui dans cu o vânătaie foarte dureroasă, apoi unuia dintre companionii săi i s-a spart capul cu o sticlă. Pentru „Ma" asta părea că face parte din obligaţiile slujbei, iar încasările de sâmbătă valorau în ochii săi mai mult decât problemele pe care trebuiau să le rezolve în acea seară.

Într-o noapte totuşi lucrurile au mers prea departe. O echipă de fotbal venise să-şi sărbătorească victoria. Membrii echipei veniseră într-o stare de ebrietate avansată pe la miezul nopţii, probabil după închiderea barurilor. Se precipitară cu toţii spre barul de aici unde rămaseră un timp bând, ţipând,

cântând în mod inofensiv. Pista de dans era aglomerată. Fusese o nuntă în vecinătate şi băieţii care fuseseră cavaleri de onoare veniseră să termine evenimentul la club împreună cu câteva fete. Aceia dintre ei care erau fără partenere dansau cu fetele localului. Deodată, unul din membri echipei de fotbal se duse pe pistă şi întrerupând una din perechile care dansau, dorea să danseze el cu fata respectivă, în ciuda protestelor viguroase ale cavalerului. În mijlocul ţipetelor şi al urletelor, acesta îl lovi pe jucătorul de fotbal care căzu peste o masă plină de pahare. După care a început panica. Fiecare se bătea. Echipa de fotbal făcu K.O. câţiva adversari. Vacarmul era îngrozitor, femeile urlau, bărbaţii ţipau. „Ma“, Joe şi barmanul alergau în toate direcţiile, dând ordine, lovind la întâmplare în spatele combatanţilor, încercând să liniştească tumultul. Oboseală inutilă, nimeni nu-i aculta. Fiona, împreună cu alte două fete s-au retras într-un colţ încercând să menţină între ele şi combatanţi o mică sofa, căci mulţimea care venea în direcţia lor răsturna mesele şi scaunele.

Deodată apăru poliţia, sala se goli într-o clipă. Câţiva bărbaţi au fost arestaţi. Unul

dintre combatanţi, destul de grav rănit a fost transportat cu o ambulanţă. „Ma" îi urmă pe politişti, explicând, protetând fără să i se dea nici o atenţie. La sfârşit după plecarea consumatorilor, fetele care nu luaseră parte la bătaie au fost trimise acasă. „Ma" şi alte câteva persoane au fost luate la Poliţie.

Gladys ridică din umeri când au ieşit în ploaia rece.

— Bineînţeles că plouă! Eu nu ştiu ce gândeşti tu, Fiona, dar cred că n-are rost să luăm un taxi. Nu mai ai slujbă, draga mea.

— Clubul nu se va mai deschide mâine? întrebă Fiona neliniştită.

— Sigur că nu! Doar n-o să crezi că o vor lăsa să servească alcool după orele permise! Va face puţină puşcărie, iar apoi va reîncepe.

— Ce riscă?

— În jur de şase luni de arest. Asta va fi a treia sau a patra arestare a ei.

Mergeau în linişte, deprimate, ploaia le udase pantofii de satin, ştergea machiajul atât de frumos al lui Gladys.

— Oh, ce viaţă! Va trebui să locuieşti din nou cu mine ca să facem economii. Fiona

acceptă. Teroarea zilei de mâine o simţea de pe acum cum îşi înfige ghiarele din nou în viaţa ei.

După o săptămână, nu-i mai rămăseseră decât şase pence. Gladys de asemeni era strâmtorată, dar ea câştiga detul pentru a-şi plăti chiria făcând singura muncă de noapte pe care Fiona refuza s-o facă.

— Nu pot Gladys, nu pot, explică ea în faţa protestelor prietenei sale? Prefer să mor de foame.

— Toate astea pentru că te-ai îndrăgostit de un tip pe care nu-l mai întâlneşti? Nu fii proastă. Va trebui să faci şi asta când vei fi în situaţia de a nu mai avea nici o altă şansă.

Fiona nu-i spusese că nu mai avea decât şase pence. Ultimele două nopţi, Gladys avusese nevoie de cameră, iar ea a trebuit să doarmă la mansardă. Proprietăreasa acceptase să scadă preţul la doi shilingi, dar aceta era ultimul ei cuvânt şi nu voia să audă rugăminţile Fionei. Incapabilă să-şi mai plătească patul, căci refuzase din nou s-o însoţească pe Gladys la Tottenham Court Road şi Shaftesbury Avenue, decise să umble

pe străzi până dimineaţa. Gladys va fi atunci singură şi putea să se adăpostească în camera ei, să se odihnească.

Vânduse tot ce avea, chiar şi lenjeria ei destul de elegantă şi frigul nopţii o pătrunse prin micuţul ei mantou şi rochia ei de muselină. Rătăcea privind vitrinele. Cum să-ţi omori timpul până dimineaţa? Nu era decât ora nouă, iar ea putea să-şi ofere numai o cafea. Puţin mai târziu ajunse la Embankment. Rătăcea fără ţintă, în speranţa de a găsi un loc unde să se odihnească puţin, dar toate locurile erau ocupate de oameni necăjiţi ca şi ea. Începu să plouă, la început o ploaie fină, care s-a transformat într-o aversă. Fiona încercă să se adăpostească într-o staţie de metrou, dar au alungat-o. După ce a trecut de Citywards, o luă spre o stradă pustie şi se refugie sub o mică arcadă. Se lipi tremurând de zidul rece. Când ploaia mai încetă, căută un adăpost mai bun. Singurătatea era îngrozitoare în aceste locuri pustii. Cât de departe era acea noapte când la lumina stelelor pe balconul familiei Carey, îi mărturisise dragostea sa lui Jim. Se gândi la bărbaţii care îi făcuseră curte în

aceste ultime luni. În mod bizar nici unul nu-i lăsase în memorie nici o amintire. Fără îndoială ar fi chiar incapabilă să-i recunoască. Îşi amintea cu mai multă plăcere de cei cu care râsese, dansase. Cât despre cei care doreau mai mult decât atât, ea îi înlătura şi îi alungase şi din mintea ei. Nici un bărbat niciodată nu va murdări dragostea ei care aparţinea pentru totdeauna lui Jim. „Orice s-ar întâmpla" gândi ea.

Ploaia nu se oprise, ca şi cum ar fi vrut să înnece totul. Fiona auzi un zgomot de paşi şi zări o siluetă sumbră cu paşi greoi care venea dinspre capătul străzii. Se lipi mai tare de perete. Era un sărman nefericit ca şi ea căutând un adăpost, un cerşetor. Se opri la câţiva paşi de ea şi o privi de sub o caschetă ruptă şi murdară.

— Ai bani? întrebă el cu o voce dură.

Puţin speriată ea clătină din cap tremurând. Strada era pustie, abia se auzea departe circulaţia. Singurul zgomot era cel al ploii.

— Dar trebuie să ai ceva la tine! zise omul care se apropiase.

— Nu am nimic, zise ea pe un ton sec îndepărtându-se. Apoi scoase un ţipăt pătrun-

zător, o mână ca o ghiară îi prinse braţul şi-i luă geanta, ea încercă să şi-o recupereze, dar o lovitură puternică o opri, iar Fiona terorizată, fugi în ploaie.

Nu avea decât şase pence în geantă, dar erau acolo şi ultimele ei obiecte personale pudriera şi toate celelalte. Alergă pierzându-şi răsuflarea gândindu-se la poveştile de groază pe care le auzise că se petrec noaptea pe străzi. Alunecă pe pavajul ud fără să ţină seama de asta. Când ajunse într-o stradă luminată şi circulată era udă până la piele. Ploaia se prelingea pe obrajii ei până la gât. Continuă să rătăcească, gonită din toate adăposturile pe carele găsea. Un poliţist o îndemnă liniştit dar ferm, să părăsească intrarea unei case mari. Prea înspăimântată pentru a se aventura în traversarea străzii care i-ar fi asigurat în Adelphi Arches un adăpost, ea o luă pe chei trecând de palatul Westminster. Acolo ea o luă la dreapta în direcţia Trafalgar Square Un mic local servea cafea şi sandwiciuri unei mulţimi de şoferi de taxi. Ezită o clipă în apropierea căldurii ospitaliere, regretând cu amărăciune cei şase pence. Este

adevărat că aflase de la Gladys, că nu erau servite femeile singure după o anumită oră. Totuşi ce rău era în asta? Dar legile englezeşti păreau a fi făcute pentru a descuraja femeile de orice vârstă, de a se plimba noaptea.

Un şofer de taxi văzând-o că ezită o întrebă cu blândeţe:

— Doriţi o cafea domnişoară? Pot să vă comand una.

Ea îşi înclină capul.

— Mulţumesc, dar nu am bani.

— Nici o şansă atunci, adăugă el. Iar Fiona se îndepărtă încet şi-şi continuă drumul. Privi un orologiu din turla unei biserici. Ora unu fără un sfert, mai era mult până dimineaţă când s-ar fi putut întoarce acasă. Udă, înfrigurată, încetă să mai simtă ceva. Picioarele o duceau în neştire, din timp în timp începea să tremure, să-i clănţăne dinţii, dar continua să meargă, să meargă...

Unde să se ducă? Ce să facă? Deodată avu dorinţa de a revedea apartamentul unde ea şi Jim au fost atât de fericiţi şi puţin din oboseala ei dispăru la acest gând. Dinţii au încetat să-i mai clănţăne, dar era într-un mod

straniu zăpăcită, aproape năucă. Obrajii începură să-i ardă. Cu mâinile vinete de frig îşi strângea mantoul ud, care se lipea de ciorapii ei şi-i irita pielea, dar nu mai simţea. Era ca şi cum corpul nu-i mai aparţinea. Mergea vorbind singură, indiferentă la trecători. Părul îi era lipit de faţă, pălăria greu de recunoscut îi alunecase spre ceafă. Numai ochii ei mari şi trişti nu se schimbaseră, părând a privi mereu înainte şi văzând în umbră o lume de teroare, o lume înnecată de potop.

Hyde Park, Park Lane. Deodată în faţa ei casa şi uşa pe care o deschisese de atâtea ori şi ferestrele pe care se aplecase adesea. Îşi mai amintea unde era camera ei? Îşi întoarse gâtul fără rezultat. „Jim" repeta ea fără încetare. Aici locuia el şi Fiona de asemeni. Fiona şi Jim. Ea murmură cele două nume la nesfârşit, apoi se apropie de intrare. Dacă ar fi avut cheia... dacă ar putea intra, să urce în apartament. Fiona şi Jim aici locuiau.

Suferinţa morala şi febra erau mai mult decât putea ea să suporte. Începu să delireze, mîinile îi tremurau, dinţii îi clănţăneau.

— Fiona, chema ea încet. Unde este Fiona? Ce i s-a întâmplat?

Se sprijini pe uşă şi bătu din răsputeri.

— Lăsaţi-mă să intru! Lăsaţi-mă să intru! Trebuie s-o găsesc pe Fiona!

Apăsă pe sonerie.

— Unde este Fiona? Unde este Fiona?

O cuprinseră umbrele, întinse mâinile să se sprijine, dar alunecă în neant.

— Fiona... unde este Fiona?

Căzu fără cunoştinţă pe scările de marmură.

CAPITOLUL 7

Aşezat lângă foc în apartamentul său din Portland Place, cu privirea gravă fixată pe flăcările care ieşeau din butucul care ardea în cămin, Jim fuma o ţigară. Îmbătrânise mult într-un an, avea mult păr alb, îi apăruseră riduri pe frunte şi pe obraji, riduri care nu existaseră în vremea zilelor fericite pe care le trăise alături de Fiona.

Ceasul sunase ora zece. Îşi chemă valetul.

— Poţi să aduci aperitivul, doctorul Morton trebuie să sosească în curând. După asta nu voi mai avea nevoie de tine.

— Bine, domnule.

Valetul instală o măsuţă unde erau aşezate pe o tavă de argint sandviciuri şi o sticlă cu băutură.

— Plecaţi la aceeaşi oră ca de obicei?

— Binenţeles.

Rămas singur, Jim se porni să măsoare camera cu paşi lenţi, vizibil preocupat de un gând. Apoi se resemnă şi aşteptă cu ochii fixaţi pe ceas. După câteva minute, uşa se deschise şi-i fu anunţată sosirea doctorului Morton.

Micul domn, cu aerul preocupat, cu părul alb intră grăbit scoţându-şi mănuşile cu care a condus maşina pe care le dădu valetului, odată cu pălăria sa.

— Sunt dezolat că am întârziat, a trebuit să trec pe acasă ca să iau mesajele care mi-au sosit. Pot să mă servesc cu băutură?

Jim încuviinţă din cap. Doctorul îşi turnă whisky şi luă un sandvici.

— Eh, bine? întrebă Jim.

— Mi-e teamă că nu există nici o speranţă. Sir Barnaby a examinat-o cu grijă.

— O va opera?

Medicul dădu din cap.

— Nu cred. De altfel ar fi inutil. Nu aţi vrut să ne daţi antecedentele familiare, dar sper că în prezent ne veţi lămuri puţin.

Jim făcu câţivá paşi şi-l privi pe medic.

— Întâi aş vrea să ştiu dacă verdictul lui Sir Barnaby este acelaşi cu al dumneavoastră. Soţia mea este o nebună incurabilă?

— Tumora cerebrală este foarte întinsă.

Doctorul îi puse mâna pe umăr.

— Sunt dezolat. Nu va rezista mai mult de două-trei luni, poate mai puţin.

Jim căzu pe un scaun suspinând.

— Aţi fost nespus de binevoitor, n-am să pot să vă mulţumesc niciodată destul...

— Ei bine, nici nu încerca. Dacă există un lucru pe care nu-l aşteptăm în profesiunea noastră, acelea sunt mulţumirile. Vorbeşte-mi despre soţia dumitale.

Se instală în faţa lui Jim, scoase o ţigară şi îi oferi şi lui una. După un minut de linişte, Jim se hotărî. Cu faţa împietrită el îşi alese cu grijă cuvintele, vorbind cu o voce gravă, care se frângea uneori.

— Ceea ce m-a atras la ea, nu a fost numai frumuseţea ei, ci faptul că fusese

îngrozitor de rău tratată de primul ei soţ. Acesta îi vorbea ca unui copil iresponsabil. Am fost atât de indignat, încât faptul acesta m-a îndemnat să-i fac curte. Nu ştiam nimic despre familia ei şi foarte puţin despre ea însăşi. Ea s-a ataşat de mine. După aceea a cerut divorţul, fără măcar să-mi spună, şi nu am revăzut-o până când s-a terminat procedura. Ann venise la Londra şi după o despărţire de un an ne-am revăzut. Între timp, eu mi-am dat seama că nu avusesem pentru ea decât o simpatie trecătoare, că nu o iubeam cu adevărat, lucru de care m-am convins atunci când m-am îndrăgostit de o altă femeie. Împrejurările au făcut ca atunci când ea a revenit după divorţ, eu m-am simţit obligat să mă căsătoresc cu ea. Dar nu era în puterile mele să o iubesc. Era frumoasă, dar frumuseţea ei mă lăsa rece. Eram jenat de exuberanţa ei, care mi se părea uneori că ar semăna cu isteria. Îmi reproşam atitudinea mea critică, poate nedreaptă şi încercam să fiu cât mai agreabil posibil. După căsătorie, care avu loc după câteva săptămâni, am rugat-o să-mi prezinte familia ei. „Trăiesc în

străinătate, mi-a spus, nu mă mai văd cu ei deloc". Avea un aer bizar, aveam impresia că minte, dar nu vedeam de ce ea n-ar fi vrut ca eu să-i întâlnesc. Apoi am prezentat-o eu familiei mele. Au găsit-o frumoasă şi simpatică. Vreau să vă povestesc un incident care este în legătură directă cu relatarea mea.

Am prezentat-o pe Ann unchiului meu, care îşi petrecea cea mai mare parte a timpului acum în cluburi, dar care în tinereţea sa a fost un celebru vânător. Aflând că Ann a locuit în Leicestershire, a întrebat-o dacă vâna şi ea. Ea a negat şi eu le-am explicat că fostul ei soţ era pasionat de vânătoare. El a făcut imediat legătura între numele ei şi acela al unui om pe care îl cunoscuse cu câţiva ani mai înainte. „Dar probabil nu e vorba despre el, spuse bătrânul. Omul despre care vorbeam eu a avut o căsătorie eşuată cu o tânără care avea o familie de o celebritate nefericită în Somerset". Spre surprinderea mea, Ann declară brusc că va trebui să plecăm. Uitase de o întâlnire, aşa că am părăsit casa în grabă. Pentru moment, nu am dat acestui fapt nici o importanţă. Credeam că această poveste o

plictiseşte poate, sau că nu-i place să vorbească despre soţul ei sau despre părinţii săi.

Am plecat în călătorie de nuntă la Monte Carlo. Îmi era teamă să nu o dezamăgesc. Îţi jur că sunt sincer când îţi spun că am încercat să fiu un soţ bun, dar era dificil, căci inima şi gândurile mele se îndreptau spre altcineva. Oricât aş fi încercat, nu puteam să am o afecţiune adevărată pentru Ann. Avea ceva atât de lacom în felul în care voia să pună stăpânire pe timpul meu, pe dragostea mea, pe atenţia mea! Puteai spune că ar fi vrut să devoreze tot ce puteam să-i ofer şi chiar mai mult decât puteam eu să-i dau, ca şi cum i-ar fi fost frică să lase să treacă ceva despre care ea nu ştia... Într-o seară, făcu o adevărată dramă din cauza unei uitări nesemnificative din partea mea. Scotea strigăte isterice, urla, plângea în aşa fel încât am chemat un medic care i-a prescris un calmant şi a trimis-o la culcare. Aceasta a fost prima din nenumăratele scene, care în timpul lunilor ce au urmat au făcut din viaţa noastră un infern. Crizele deveneau din ce în ce mai violente, plângea şi urla până la epuizare, după care cădea

într-un fel de comă în timpul căreia abia dacă era conştientă de realitatea din jurul ei.

Când ne-am întors în Anglia mă întrebam neliniştit ce ne rezerva viitorul? În momentul acesta am apelat la dumneavoastră. Ann devenise de o gelozie bolnăvicioasă. Era suficient să vorbesc cu fata care ne servea, ca să mă acuze de comportament indecent. Dacă salutam o cunoştinţă sau o prietenă într-un restaurant, dădea semne de tulburare evidentă şi mai devreme sau mai târziu ajungea în acea stare de femeie dementă. Ajunsesem să mă rog, când ieşeam cu ea, să nu întâlnesc pe nici una din cunoştinţele mele. Era îngrozitor. După asta, ea regreta, se arunca de gâtul meu şi îmi cerea iertare, dar nu părea să-şi aducă aminte de ceea ce făcuse, sau spusese. Într-o zi, în cursul unei scene violente, se apucă să-şi rupă hainele şi să spargă tot ce-i cădea în mână. Eram scârbit, înspăimântat şi în acelaşi timp îngrozit de ceea ce mai putea face în viitor. Am încercat să vă găsesc, dar eraţi plecat la un bolnav, de asemeni şi asistentul dumneavoastră, iar secretara dumneavoastră mi-a

recomandat un medic din cartier care a venit imediat.

Furtuna se calmase. Întinsă pe jos, ea cădea treptat în letargie. Camera era plină de lucrurile distruse, ea era despletită, faţa udă de lacrimi îşi pierduse toată frumuseţea. Am pus-o în pat, iar medicul i-a făcut o injecţie tranchilizantă. Plecând, el m-a întrebat, dacă erau cazuri de nebunie în familia ei. Această întrebare a avut pentru mine efectul unei bombe. Eu bănuiam deja existenţa unui secret pe care ea voia să-l ascundă cu orice preţ şi mi-am adus aminte de purtarea ciudată a fostului ei soţ faţă de ea. A doua zi am luat trenul spre Leicestershire şi am ajuns la el în timpul după amiezii. Tocmai se întorcea de la vânătoare. M-a primit cu amabilitate dar, aflând scopul vizitei mele, mă privi cu o ciudată compasiune.

— Mi-era teamă că aşa se va întâmpla, îmi spuse el şi îmi explică pe scurt situaţia. El se căsătorise cu Ann, atras ca şi mine de frumuseţea ei. Ea trăia atunci la Somerset, la un unchi bătrân, care grăbise căsătoria, dornic de a se debarasa de nepoata sa. La o

săptămână după nuntă, soţul află că părinţii lui Ann, care muriseră, fuseseră nebuni incurabili. Ann o ştia. În faţa acestei perfidii, dragostea soţului se transformase în dezgust. Astfel, la fel ca şi unchiul el, voise să-l prindă în capcana căsătoriei. Era prea târziu pentru regrete, dar hotărâse în orice caz să nu aibă niciodată copii. Iată povestea, vă daţi seama de bucuria mea când am aflat că Ann vrea să divorţeze. De-a lungul anilor am locuit împreună, dar nu am trăit ca soţ şi soţie. Dacă aş fi ştiut că Ann plănuise să se căsătorească cu dumneavoastră v-aş fi avertizat. Dar ea a fost mai vicleană. Niciodată nu m-a lăsat să bănuiesc ceva. Am aflat din ziare despre căsătoria dumneavoastră.

— Am venit la Londra foarte abătut, continuă Jim. Ann era condamnată, la fel ca şi părinţii ei. Existenţa liniştită pe care a dus-o cu soţul, absenţa sexualităţii i-a permis să aibă un oarecare echilibru. Dragostea ei pentru mine a tulburat-o. Eram hotărât să nu spun nimic înainte ca doctorul Barnaby să o fi examinat. Voiam să nu fiţi influenţaţi de

probleme de ereditate, voiam să încerc totul pentru a o salva.

Doctorul Morton se ridică:

— Aţi făcut tot ce era posibil. Ea nu va suferi şi ar fi mai bine să n-o mai vedeţi. De altfel, nici nu vă va recunoaşte. Sper să-ţi regăseşti liniştea şi fericirea...

Puse mâna pe umărul lui Jim.

— Este puţin probabil, replică el pe un ton amar.

A fost un moment de linişte, apoi telefonul sună.

— Jim, Jim, nu-l lăsa să mă atingă. Nu mă săruta. Eu îi aparţin lui Jim, Andrew, Andrew, vorbeşte-mi... Andrew a murit, prietenul meu, bunul meu prieten. Spune-i lui Jim să vină imediat să mă ia de aici. Oh, nu. Jim este căsătorit, nu poate veni. Vreţi să dansaţi cu mine? Nu, noi nu avem salariu, numai bacşişurile, când clienţii sunt gentili... Paul, nu! Nu-mi lua toţi banii. Lasă-mi şi mie, te rog, Paul! Oh, doamne, nu pot să-mi plătesc chiria! Ajută-mă! Am nevoie de slujbă! Ajută-mă

Doamne, ajută-mă! Nu, am spus nu, nici mâine nu vreau. Am spus nu!... Apartamentul, aici am locuit cu Jim. Am fost atât de fericită, Jim a plecat. Fiona a plecat. Unde este Fiona? Oh, ce-mi arde capul, ce s-a întâmplat? Jim, Jim!

Când încetă delirul, medicul i-a luat pulsul, a aruncat o privire pe foaia de temperatură pe care i-o întinse infirmiera. Camera, foarte liniştită, avea acel miros aseptic al camerelor de spital. Cineva bătu la uşă.

— Sir Thomas, murmură infirmiera la urechea medicului. El dădu din cap şi un domn cu alură cordială intră.

— Am primit mesajul dumneavoastră, spuse el cu glas scăzut.

Se apropie de pacientă. După un sfert de oră, el părăsi camera. Jim aştepta în faţa uşii.

— O nouă criză se va declanşa în trei sau patru ore.

Expresia feţei lui Jim era mai elocventă decât ar fi putut exprima el în cuvinte.

— O veţi salva?

Sir Thomas îl privi cu bunăvoinţă.

— Vom face tot posibilul, spuse el înainte de a se îndepărta.

După câteva minute, doctorulMorton ieşi şi el din cameră.

— Fii calm, băiatul meu. Sir Thomas va reveni, dacă nici el nu o va putea salva, nimeni nu va putea.

— Dacă aş fi ştiut, dacă aş fi găsit-o mai curând! Murea de foame în Londra, la doi paşi de aici şi eu nu ştiam. Dacă nu ar fi venit aici, dacă portarul nu ar fi recunoscut-o, ar fi putut muri, Morton, şi eu nici n-aş fi ştiut! Eu am încercat totul dar... Bineînţeles că aveam intenţia să-i asigur situaţia financiar înainte de a mă căsători cu Ann, dar am întârziat să fac acest lucru, apoi ea a dispărut şi a fost de negăsit.

— Toată lumea face greşeli, spuse medicul cu o voce blândă.

— Morton, salveaz-o! Trebuie să-i ofer o nouă şansă să fie fericită. Trebuie să compensez tot ce a suferit. I-am dat atât de puţin în schimbul devotamentului ei faţă de mine!

— Dacă este posibil să fie salvată, Sir Thomas o va face.

Doctorul Morton se întoarse lângă bolnavă. Jim aştepta. Infirmiera intra şi ieşea însoţită de

o altă infirmieră. Trecu o oră şi jumătate. Se auziră paşi pe coridor. Sir Thomas şi asistentul său pătrunseră în camera Fionei. Uşa se închise în urma lor şi se făcu linişte.

Fiona deschise încet ochii. Se simţea foarte obosită, vedea ca prin ceaţă. O siluetă se mişca, o femeie în alb se aplecă deasupra ei. Simţea o ceaşcă, care era apropiată de buzele ei şi bău cu lăcomie. „Mă întreb unde sunt!“ îşi spuse ea înainte de a adormi din nou.

I s-a părut că nu trecuse decât un minut până când s-a trezit din nou. Auzea voci.

— E o minune. Este în afară de orice pericol. Ar trebui să-l anunţaţi pe tânărul din faţa uşii — va fi nebun de bucurie.

Ea se întreba despre ce tânăr este vorba, de ce minune, apoi căzu din nou într-un somn liniştit. Ceaţa în care plutea se risipea încet, încet. Cineva o ţinea de mână. I s-a părut chiar că simte un sărut pe mână, dar cine? Jim! Oh! Dar ceaţa o cuprinse din nou...

Soarele pătrundea în cameră prin jaluzelele trase. Din patul său vedea razele de soare

pătrunzând în cameră. „Soarele“ gândi ea încă confuză. Totuşi ploua... . era o ploaie îngrozitoare! De ce se afla în acest pat? Făcu o mişcare şi o infirmieră se apropie de ea.

— Vreţi să beţi ceva? întrebă ea cu o voce plăcută.

Fiona dădu din cap.

— Unde mă aflu? Deodată rămase uimită de vocea ei atât de răguşită.

— Sunteţi în clinică, totul este în ordine, nu vă neliniştiţi, toată lumea aici se ocupă de dumneavoastră.

„În clinică, dar cum am ajuns aici? se întrebă ea. Apoi îi veni un gând.

— Nu am bani, spuse ea fără putere.

— Totul e în ordine, vă asigur, apuse infirmiera zâmbind. Nu veţi avea nimic de plătit.

Ea se întoarse lângă foc, lăsând-o pe Fiona complet zăpăcită. Nimic de plătit! Dar ea nu era într-un spital gratuit, căci era singură în camera luxoasă şi încălzită. Prea obosită totuşi pentru a se mai gândi, adormi din nou.

Se simţea mult mai bine când se trezi din nou. Primul lucru pe care-l zări fu un minunat

buchet de trandafiri pus pe noptiera sa. „Trandafirii"... îşi aminti de bobocii de trandafiri pe care îi lăsase, acum mult timp, pe toaleta din apartamentul lui Jim! Deodată, imaginea lui apăru în mintea sa. În timpul somnului, ea visase că îi auzea vocea, că-i simţea buzele pe mâinile sale, dar, nu era decât un vis... „Draga mea, draga mea". Se mai auzeau şi alte voci în acest somn ciudat. Voci care încercau s-o smulgă din lumea umbrelor spre care alunecase, care o scoteau din uitare spre conştiinţa vieţii de suferinţă. Şi mereu vocea lui Jim. Încerca să rămână în lumea viselor pentru a fi alături de el, dar de câte ori auzea vocea revenea durerea.

— Jim, murmură ea încet, aşa cum o mai făcuse de multe ori în delirul ei.

Auzi o mişcare uşoară, infirmiera părăsi camera, şi când Fiona deschise ochii, crezu că visează din nou.

Acolo, alături de ea, atât de aproape încât putea să-l atingă, era Jim! Se priviră o clipă, îi murmură numele.

— Draga mea, spuse el încet, luându-i mâna.

„Jim? Aici? Şi de ce plânge? Dar nu avea puterea să-l întrebe. Îl ţinea doar de mână, încercând să vadă fiecare trăsătură a acestei feţe adorate. O faţă palidă şi îngrijorată.

— Vindecă-te repede, Fiona! murmură el. Vindecă-te repede de tot, am nevoie de tine.

Vocea i se frânse, aplecă fruntea şi-i sărută mâna. Ea dorea din suflet să-i mângâie părul, dar era prea slăbită şi se mulţumi să-l privească uimită, tulburată. O fericire ciudată îi umplu inima. Jim era acolo. Deci totul va fi bine?

Ea nu putea vorbi, iar el spunea puţine lucruri. El îi sărută mâna şi o părăsi. Rămase întinsă, apoi adormi legănată de fericirea neaşteptată.

Soarele lumina părul ei blond răvăşit pe perna albă, aducându-i un sentiment de căldură şi fericire.

Infirmiera o ajută să se ridice pe pernă.

— Arătaţi mult mai bine în dimineaţa aceasta. Va trebui să continuaţi să vă însănătoşiţi repede! În mare parte este şi meritul domnului doctor Sir Thomas!

— Nu ştiţi dacă Jim va veni astăzi?

Infirmiera surâse din nou.

— Sunt sigură. A venit în fiecare zi, poate în fiecare oră a acestor ultime trei săptămâni.

— Au trecut deci trei săptămâni de când sunt aici?

Infirmiera aprobă din cap, apoi ieşi din cameră.

Fiona vedea prin fereastră cerul albastru care parcă promitea speranţă. Lucrurile se vor aranja, chiar dacă ea încă nu ştia cum. Primăvara sosise, iarna era uitată. Jim era cu ea cum, de ce, asta nu ştia, dar ce importanţă are?

Îşi luă o oglindă, pentru prima dată de când s-a îmbolnăvit. Faţa îi era foarte palidă, dar ochii ei mari străluceau plini de speranţă, şi ea nu îndrăzni să se gândească mai departe decât la sosirea iminentă a lui Jim. Aşteptă cu răbdare. Totuşi când uşa se deschise şi el apăru, fu foarte emoţionată.

Jim avansă încet până lângă pat şi îi luă mâna. Ochii lor se întâlniră. Se aplecă şi o sărută încet. Deodată Fiona roşi, iar ochii ei se umplură de lacrimi. Jim o strângea de mână, apoi după ce inspiră adânc spuse pe un ton categoric.

— Eşti încă prea slăbită, draga mea, şi eu nu am dreptul să stau decât câteva minute lângă tine. Dar vreau să-ţi spun că eşti a mea pentru totdeauna, şi că te iubesc, Fiona, îngerul meu!

— Eşti cu adevărat... tu?

— Da, minunaţa mea dragoste! Grăbeşte-te să te vindeci, vreau să te iau cu mine ca să fii numai a mea! Ne vom căsători curând. Vreau să te fac fericită, sărmana mea iubită mică! N-am să te mai pierd niciodată!...

Faţa Fionei strălucea de fericire, părea transfigurată. Credea că visează. Buzele lui Jim le atinseră pe ale ei şi ea simţi o flacără care-i încălzi tot corpul. Căldura vieţii, a acestei fericiri depline pe care i-o aducea Jim, acel extaz care făcea din ei o singură fiinţă şi la care ea visase atât, pe care o dorise atât.

— Iartă-mă că te-am părăsit, îngerul meu, spuse el cu o voce emoţionată. Iartă-mă că te-am lăsat să suferi! Totul a fost din vina mea...

— Nu mai are nici o importanţă acum, spuse ea grăbită.

Nu, asta nu mai avea importanţă şi trecutul va fi curând uitat. Numai viitorul conta, un viitor

alături de Jim, apoi va fi soţia lui. Nu-i ceru explicaţii. El era aici alături de ea. În curând se vor căsători şi asta îi era suficient. Fericirea ei lumina, parcă întreaga încăpere, cu o lumină aurită. Îşi simţea inima dansând de bucurie.

— Te iubesc, murmură ea.

Şi văzu bucuria din ochii lui când auzi aceste cuvinte.

— SFÂRŞIT —